

[ĐBK Bộ 1] Thực Xin Lỗi, Hại Đến Người

Contents

[ĐBK Bộ 1] Thực Xin Lỗi, Hại Đến Người	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	13
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	21
10. Chương 10	25
11. Chương 11	27
12. Chương 12	28
13. Chương 13	30
14. Chương 14	31
15. Chương 15	32
16. Chương 16	32
17. Chương 17	35
18. Chương 18	36
19. Chương 19	39
20. Chương 20	42
21. Chương 21	43
22. Chương 22	46
23. Chương 23	47
24. Chương 24	50
25. Chương 25	51
26. Chương 26	52
27. Chương 27	52
28. Chương 28	53
29. Chương 29	55
30. Chương 30	57
31. Chương 31	60
32. Chương 32	61
33. Chương 33	62
34. Chương 34	63
35. Chương 35	65
36. Chương 36	68
37. Chương 37	71
38. Chương 38	73
39. Chương 39	76
40. Chương 40	76

[ĐBK Bộ 1] Thực Xin Lỗi, Hại Đến Người

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, hảo văn, nhất thụ nhất công, ngọt ngào mỹ thụ x bình phàm công, ngược một chút, HEEditor: Dạ B

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dbk-bo-1-thuc-xin-loi-hai-den-nguoi>

1. Chương 1

Lạc Dương, thanh minh trong tiết tháng ba.

Đi từ con đường mòn trên núi đến ngoài thành, thực là một cảnh sinh ý thịnh vượng, người người đông đúc.

Một nam tử cao lớn tầm mười chín tuổi, mặc áo màu cỏ lau, chân đi giày, màu da ngăm đen, tóc đen vén cao, trát thành một búi tóc, mày rậm, hai mắt vừa đen thẳm vừa sáng bước vào quán ăn. Trong quán rất đông người khiến tiểu nhị bận tối mắt. Nam tử lưng vác bao phục, trong tay cầm một trường côn làm gãy chống, khẽ gõ trên mặt đất, cất cao giọng nói một câu “Tiểu nhị, cho ta một chén mì Dương Xuân.”

“Có ngay, mời tiểu ca ngồi.” Dứt lời, tiểu nhị chợt cảm thấy không có ý tứ, bởi vì bàn nào cũng đã đầy khách, không còn chỗ trống.

Nam tử không ngại, vẫn muốn ngồi xuống. Tại quầy hàng, lão bản phân phó đầu bếp nấu một bát mì không người lái. Hắn ngó tứ phía một hồi, lập tức đi đến cái bàn hẻo lánh nhất, đối người đang ngồi bàn đó cười hì hì nói: “Ở đây chật quá...xin lỗi, cho ta ngồi cùng được không?”

Người đó không trả lời, chỉ yên lặng rót một chén trà nóng.

Nam tử thấy đối phương thân hình gầy gò, một thân hắc y, trên đầu còn có thêm cái khăn che mặt, thần thần bí bí, là hoàng hoa khuê nữ sao? Hắn nhìn nhìn, hồi lần nữa, nhưng vẫn không được đáp lời như cũ. Hắn đoán người ta chắc là ngâm đồng ý rồi, bèn lúi ghế ra định ngồi xuống... Không ngờ Hắc y nhân tiện tay quơ lấy kiếm đặt trên bàn, lấy bao kiếm đánh hắn. Bị đánh trúng lưng, hắn nhú mày, lật tay ngăn chiêu, định đoạt lại ghế.

“Rắc!” một tiếng, vỏ kiếm đặt ở trên ghế, nặng như cái kích, hắn cảm không nổi, lửa giận bốc lên, thốt ra: “Cho ta ngồi nhờ chút thì làm sao? Người đừng nhỏ mọn như vậy.”

“Ta không thích ngồi chung với người khác, người đi bàn khác.” Dứt lời, cái khăn che mặt trong tay đã bay ra, đối phương quét chân, Hắc y nhân cũng một cước đá trở về.

So chiều một hồi, nam tử sững sờ, nghe giọng nói kia là nam, không phải khuê nữ. “Này, đều là người bên ba bên ngoài, cần phải hỗ trợ lẫn nhau, người lãnh đạm như thế làm gì?” Vừa nói chuyện, hắn vừa lấy ghế ngăn chướng, lại cùng Hắc y nhân so mấy chiêu. Rõ ràng là ở thế hạ phong, đoạt không được ghế, hắn sinh khí, cùng lúc cũng cảnh giác võ công đối phương cao hơn mình, ngăn không được hiểu kỳ muốn biết dưới mũ che kia đến tốt cùng là hạng người gì. “Công phu của người tốt thật. Ta họ Đoàn, tên là Tam Thiếu, Tam trong nhất nhị tam, Thiếu trong thiếu gia. Người xưng hô thế nào?” Hắn cười hỏi thăm. Quyền cước không thắng nổi người, hắn xuất côn, hướng đối phương công kích.

Hắc y nhân như trước không nói năng gì, nghiêng người tránh thoát vũ khí, nhưng vẫn ngồi ngay ngắn ở trên ghế, tay kia chop tới ấm trà, hướng người tấn công dội xuống!

“Nóng quá —” Đoàn Tam Thiếu oa oa kêu, cánh tay lại bị nước trà nóng làm bỏng đến đau nhức, rơi mất côn.

“Ba~!” Một tiếng, Hắc y nhân xoay chuôi kiếm đánh về phía lưng Đoàn Tam Thiếu.

“Ồi –“ những người khác đang ăn trong quán nghe thấy Đoàn Tam Thiệu kêu đau, trợn mắt nhìn hấn bị đánh bay lên, cả người rơi bịch xuống cái bàn bên cạnh.

“Coi chừng!” khách hàng xúm lại can ngăn, nâng hấn đứng dậy, lại thấy hấn bị Hắc y nhân ném côn vào trán, bọn họ đồng tình nói: “Tiểu huynh đệ, nếu người không ngại chen chúc, ngồi cùng bàn với chúng ta a.”

Đoàn Tam Thiệu bị đánh tới toàn thân đau nhức, cái trán cũng sưng lên một cục, bị mất mặt trước nhiều người như vậy, hấn không nén được giận, thở phì phì, lại không thể thắng Hắc y nhân...Hấn chỉ có thể nhịn xuống, nhặt côn lên, không rời chỗ đứng, hướng một vài trưởng bối nói: “Đa tạ...”

Không còn đánh nhau, rất nhanh, mọi người liền an tâm quay lại ăn phần của mình. Lúc này, lão bản thấy khách ngồi xuống rồi mới dám bưng tới thêm một đĩa trứng tráng nóng, tự mình đưa cho Đoàn Tam Thiệu, xin lỗi vì tiệm quá đông người.

Nghe lời ngon ngọt, lại được khuyến mại thêm đĩa trứng, Đoàn Tam Thiệu lửa giận tan hơn phân nửa, hướng lão bản gật đầu mỉm cười, cầm đĩa lên ăn. Ôi chao. Bụng đói mà được ăn nóng, tâm tình hấn chuyển tốt, không ngại chen vai chúc cánh người khác, tai nạn xấu hổ bị Hắc y nhân đánh bay cũng quên luôn.

Ăn no, hấn hạ bát đĩa, liếc bên ngoài quán có con ngựa, chú ý thấy trên lưng nó có mấy kiện hàng buôn điển hình, cùng ngồi bên cạnh hấn là mấy người y phục thô đồ án giống nhau, hấn lên tiếng hỏi: “Đại thúc, ngựa kia là của các người?” Bọn họ gật đầu, hấn lại hỏi: “Nhìn hành động của các vị, phỏng chừng là thương gia... Muốn dẫn hàng đến Trường An?”

“Đúng vậy, chúng ta là muốn đi Trường An, hợp thành một tổ thương nhân rồi đem hàng từ Tây Vực đến buôn bán.” Thương gia nói xong, hỏi lại: “Tiểu huynh đệ, người cũng đi Trường An sao?”

Đoàn Tam Thiệu lắc đầu, nói một câu: “Ta trở lại Thiệu Lâm tự.”

Bàn bên nói chuyện với nhau, âm thanh khiến cho Hắc y nhân chú ý.

“Chuyến này ra ngoài làm chút công chuyện, làm xong ta phải về chùa.” Đoàn Tam Thiệu nói tiếp: “Hiện tại ta đang tu hành, đợi trở về trong chùa, nói không chừng phương tượng sư phụ đồng ý, ta liền có thể quy y, chính thức trở thành một tăng nhân của Thiệu Lâm tự.”

“Từ Hải phương tượng là sư phụ của người?” Thương gia kinh ngạc nhìn người trẻ tuổi, vui mừng hỏi: “Hấn năm nay phỏng chừng đã tám mươi rồi đi? Lão nhân gia người có khỏe mạnh không?”

“Sư phụ ta hảo, đa tạ quan tâm.” Đoàn Tam Thiệu cười trả lời, nhưng có chút chột dạ. Trên thực tế, hấn còn chưa đủ tư cách làm đồ đệ của phương tượng. Sư đệ của Từ Hải – Từ Pháp mới là người phụ trách trông nom hấn, có thể không tính là sư phụ của hấn, bởi vì hấn biết Từ Pháp chán ghét mình, không có khả năng thu mình làm đồ đệ, gã vốn không muốn Đoàn Tam Thiệu nhập môn Thiệu Lâm tự.

Nói trắng ra, hấn đến tư cách để tu hành cũng không đủ, chớ nói đến quy y, hấn cùng Thiệu Lâm tự một điểm cũng không liên quan. Nếu miễn cưỡng nói đến quan hệ, chỉ có thể nói, cha hấn đã từng cùng Từ Hải phương tượng có một đoạn nhân duyên. Phụ thân trước khi chết, thiên thác vạ chúc giao phó hấn cho Từ Hải giáo dưỡng, phương tượng trách trời thương dân, thu nhận cô nhi hấn, cho hấn ăn ở vô cùng tử tế, hấn có thể sống yên ổn trong Thiệu Lâm tự, không cần dãi gió dầm sương. Cho nên, từ sâu trong lòng, hấn đã coi người cho hấn nơi ăn chốn ở, còn dạy hấn tập võ, đối xử nhân từ với người khác – Từ Hải là sư phụ hấn.

Đời không như là mơ, hấn không thể cùng người hấn kính yêu ở chung, hết lần này tới lần khác Từ Pháp chán ghét hấn, sấm soi hấn. Bị xui xẻo như vậy là do có lần hấn nhịn không được, trộm tiền của Vương viên ngoại tới chùa dâng hương, lại bị Từ Pháp bắt được tại trận.

Hấn trông thấy Từ Hải phương tượng mặt lộ vẻ thất vọng, chột cảm thấy xấu hổ. Hấn phạm phải sai lầm, bản thân cũng khó biện minh, chấp nhận trừng phạt của Từ Pháp.

Chuyến đi lần này, là đến dinh thự Vương viên ngoại làm việc một tháng, đền bù sai lầm ăn cắp ngày nọ. Hôm nay, giờ công đã đủ, hấn phải quay về chùa.

Những sự tình này, vì sĩ diện nên hấn cũng không nói với người ngoài, đương nhiên còn nhắc tới trưởng lão kính yêu của hấn. “Các vị quen biết sư phụ ta?”

Thương gia gật đầu, thấy người trẻ tuổi này thực sự là đồ đệ của Từ Hải, không khỏi lộ ra kính ý, đáp: “Trước kia thương đội của ta đi qua ô Lĩnh, bị Đông Phương Hùng Ưng đột kích, tổn thất thảm trọng, may mà được làm khách tại chùa của người, đang muốn đợt này quay lại Lạc Dương tạ Từ Hải phương trượng. Ngày đó, nếu không phải có ngài xuất thủ cứu trợ, chỉ sợ mấy người chúng ta chẳng còn mạng mà ngồi ở chỗ này.”

“Đông Phương Hùng Ưng? Các người nói, là Hắc Ưng Giáo giáo chủ, Đông Phương Hùng Ưng?”

Thanh âm Đoàn Tam Thiếu làm cho Hắc y nhân trùn mặt vĩnh tai lắng nghe.

“Đúng vậy.” nhắc tới đã khiếp, thương gia tỏ vẻ bất an.

Trên đường chuyển tơ lụa, thủ hạ Đông Phương Hùng Ưng xuất quỷ nhập thần, không ai dám chống lại bọn chúng, bất luận tiểu thương, tiêu cực, thậm chí cao thủ võ lâm số một số hai cũng đều bị bọn chúng giết sạch. Nhất là nhi tử 18 tuổi của Giáo chủ, Đông Phương Linh, kế thừa tính cách lẫn võ công tuyệt học của y, là kẻ giết người không chớp mắt!”

“Đúng vậy. Ta đã thấy qua, có người bị chém bay đầu, có người bị móc tim, xẻo tai, nghe nói cũng là do phụ tử Đông Phương Hùng Ưng mang về luyện pháp...Bọn chúng rất tà môn, ai cũng sợ đi qua địa bàn của chúng, đều nói Hắc Ưng Giáo là Ma giáo.”

Các thương nhân cùng bàn tranh nhau nói, đều lộ ra vẻ sợ hãi.

“Năm trước, Ma giáo chặn đường chuyển cống phẩm Ba Tư tới Đại Đường ta. Việc này còn kinh động triều đình truy tra, xuất động cả hộ phủ quân đội mà vẫn không tìm được nơi tọa lạc thực sự của Ma giáo. Vì thế triều đình đau đầu, Ma giáo giáo chúng một ngày chưa bị trừ diệt, không chỉ chúng ta khó làm ăn mua bán, đặc phái viên ngoại quốc đi qua Lan Châu cũng thời khắc lo lắng bị tập kích...”

“Mấy năm gần đây, Ma giáo vợ vết không ít tài bảo, giáo chúng tăng nhiều, thanh thế to lớn. Trên giang hồ đồn đãi, Đông Phương Hùng Ưng không cam lòng chỉ xưng bá ở Tây Vực, chẳng bao lâu nữa sẽ đem người đến Trung Nguyên, tiêu diệt Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Hoa Sơn các đại môn phái, nhất thống giang hồ.”

“Cái gì! Tiêu diệt các đại môn phái, nhất thống giang hồ? Nói láo!” Đoàn Tam Thiếu xì mũi coi thường.”Ta cũng đi qua Lan Châu mấy lần, còn chưa gặp tên Ma giáo nào, vẫn sống nhẵn ra đây? Đông Phương Hùng Ưng có cái gì giỏi, sự phụ ta so với hần mạnh hơn nhiều. Y dám đến Thiếu Lâm tự? Hừ hừ, phương trượng sư phụ tuyệt đối đem Y đánh cho hoa rơi nước chảy, cả y lẫn nhi tử, giáo đồ của y, đánh cho bọn chúng trước mặt sư phụ ta, cung kính quỳ xuống, niệm một tiếng A di đà phật, ngã phật từ bi.”

Cuồng ngôn làm cho Hắc y nhân khó chịu, cảm lấy kiếm.

“Tiểu huynh đệ đừng nói bừa!” Các thương nhân thấp giọng khiển trách, biết đâu quanh mình có Ma giáo đồ chúng, đột nhiên bỗng xuất hiện giết người thì sao? “Mấy ngày gần đây, nhiều tăng nhân Thiếu Lâm bị giết hại, nghe nói đều do Đông Phương Hùng Ưng sai nhi tử hạ thủ.”

“Có chuyện này? Các vị nghe ai nói?” Đoàn Tam Thiếu kinh ngạc. Gần đây hần không ở trong chùa, phát sinh chuyện gì, hần cũng không rõ, cảm thấy rất lo lắng có người quen bị hại.

Hắc y nhân muốn nghe thêm nữa nhưng bàn bên âm điệu giảm xuống, nghe không rõ nữa.

Đột nhiên, một đám ác bá cầm đao, nghênh ngang bước vào quán, không tìm thấy chỗ ngồi, bọn chúng xuất đao, chỉ người khác, rống to: “Ta muốn ngồi chỗ này, các người còn không mau tránh ra một bên!” Người bị uy hiếp sợ phát run, cơm còn chưa kịp ăn xong, vội vàng né ra.

Người bàn khác giận mà không dám nói gì, chỉ cúi đầu ăn phần của mình, đừng nói tới chủ tiệm sớm núp ở phía sau quầy, không dám lộ mặt. Không ngờ, đám ác bá thấy ghê không đủ, lại vừa ý bàn có Đoàn Tam Thiếu, lấy đao chỉ hướng bọn hần, muốn bọn hần biến đi chỗ khác.

Hành vi càn quấy hung hăng khiến Đoàn Tam Thiếu căm tức. “Này ——” hần quơ lấy trường côn, muốn xông qua, lại bị các thương nhân ngăn cản!

“Nhìn coi. Chúng có 13 người, vô cùng xấu xa, người chó trêu chọc.” Thương nhân nhỏ giọng nói ra, đơn giản lôi Đoàn Tam Thiếu đi, nhường bàn cho bọn cường đạo.

Hắc y nhân nhìn xuyên qua khăn che mặt, thấy hết thấy. Có chút kinh ngạc Đoàn Tam Thiếu mạnh mẽ thế mà lại dễ thổ phỉ chiếm lấy cái bàn nhưng không phản ứng gì?

Đoàn Tam Thiếu không hành động gì là vì không muốn khiến sự tình trở nên phức tạp. Hiện nay, quay về Thiếu Lâm tự là việc gấp trước mắt, nếu dính vào cường đạo, đánh nhau với bọn chúng là một chuyện, lỡ về trễ, Từ Pháp nổi giận, thậm chí phương trượng cũng thất vọng về mình thì hậu quả xấu có thể tưởng tượng ra được. Tính toán thiệt hơn, hấn nhin cơn bực mình xuống.

“Tiểu nhị, tính tiền.” Hấn gọi người tới, thanh toán tiền xong, tạm biệt các thương nhân, lập tức rời quán ăn.

Có những nơi không nên ở lại lâu. Nghỉ ngơi đầy đủ, Hắc y nhân cũng đứng lên.

“Tiểu nhị!” Y lên tiếng, bàn tay hướng thất lưng, định lấy tiền trả nhưng không tìm được. Đồ đã không cánh mà bay?

“Lệnh bài của ta?” Thấp giọng hô, lòng y cả kinh, không ngừng hồi tưởng những chỗ đồ có thể rơi. Không đúng. Cẩn thận ngẫm kỹ, những người đã từng tiếp cận mình... Trực giác của y mách bảo chính Đoàn Tam Thiếu đã ăn cắp!

“Túi tiền của ta?”

“Tiền của ta cũng không thấy!”

“Có móc túi!”

Không chỉ Hắc y nhân, đám 13 hán tử ồn ào, hỗn hển vỗ bàn, đứng lên. Mất tiền, bọn chúng nóng lòng bắt người tới hỏi: “Người trộm tiền của bọn ta có phải hay không?”

Người không may bị nhéo cổ cả bát canh, vội vàng phủ nhận “Không có... Ta không có trộm... Oa ah!” Vào một cái, cả người đã bị ném ra bên ngoài quán.

Thấy thế, những người khác không dám ngồi yên, đều vội vã né tránh thổ phỉ.

Hắc y nhân mặc kệ đạo tặc bữa bãi đoạt tiền, giết những người không thuận theo bọn chúng. Giờ phút này, y cần nhanh chóng tìm được kẻ ăn trộm.

Một tên cao to không cho người rời khỏi quán, hấn chụp mũ một người phía trước, lớn tiếng chất vấn: “Còn người. Nói, người có trộm tiền của ta không?”

“Cút ngay.” Lời nói lạnh như băng thốt ra từ khăn che mặt. Vừa đến Lạc Dương đã mất trộm đồ, đang bực mình còn bị cản đường.

Tên cao to không coi ai ra gì, gọi đồng bọn tới “Bắt lấy tên che mặt này, ta muốn lục soát người hấn!”. Hấn thấy Hắc y nhân mềm như cá trạch “Thằng nhãi này gây yếu, chịu sao nổi hai chiêu?” Hấn khiêu mi, giờ đao lên, lần này không nên bị hấn tóm được.

“Các huynh đệ, xông lên!” Hấn hét ra lệnh, cùng những kẻ khác phát động thế công.

“Xoát!” Kiếm ra khỏi vỏ, chém đứt đầu ngón tay.

“Á.... —” Tráng hấn bốn ngón tay đột nhiên bị cắt đứt, đau đơns gào hét như mổ heo!

Huyết tinh lại khiến Hắc y nhân phấn khởi, neho mắt, nhìn thẳng lũ côn đồ đang vung đao, bất chấp hết thấy, y phóng tới công kích, người và kiếm hợp thành một thể, đại khai sát giới!

2. Chương 2

Ly khai đường núi, Đoàn Tam Thiếu vào thị trấn. Hấn vừa đi vừa ca hát, trường côn trong tay gõ nhịp trên mặt đất. Càng gần tới Thiếu Lâm tự, tâm tình hấn càng tốt.

“Cái gì mà Thập tam liên minh, cái gì mà Hắc y nhân, dám hung hăng càn quấy trước mặt thiếu gia ta? Còn không phải muốn ta ra tay sao? Hắc hắc.” Hắc cười hì hì, tay thò vào vạt áo móc ra mấy túi tiền, đều là ngân lượng a, đang muốn nhét vào bao quần áo bỗng thấy lòng bất an, trong đầu tưởng tượng ra bộ dạng chán ghét của Từ Pháp, càng sợ phương trượng không thích mình như vậy...

“Đoàn Tam Thiếu nha, Đoàn Tam Thiếu, tay ngươi không biết tự trọng sao? Lại trộm đồ! Khó trách người ta mắng ngươi là trời sinh làm tặc, tâm thuật bất chánh, lục căn không sạch, không có tư cách tu hành làm tăng nhân.” Hắc tự nhủ thầm.

Ngừng cước bộ, hắc như có điều suy nghĩ. Nắm lấy bao tiền, trong bao lẫn lộn có một khối bài tử đen xì, trên khắc hình con ưng tung cánh và chữ {Ứng Triễn}, chính là thỏ được từ trên người hắc y nhân kia. Đoàn Tam Thiếu lật tới lật lui xem, cái này coi đẹp vậy, chắc đem cầm cũng đáng giá.

“Kệ xác đi, ai bảo chúng bay chọc ông, bị trộm là đáng đời. Dù sao phương trượng cũng không biết, trước khi về đến chùa, ta tiêu sạch hết đồng đồ này là xong chứ gì.” Vừa thì thào tự nói, hắc vừa quyết định thừa dịp về chùa có thời gian rảnh rỗi sẽ dùng số tiền này hảo hảo ăn chơi một chút.

Mặt trời sau ngọ xuyên qua tán cây hờ xanh mướt, rơi từng đốm sáng trên mặt đất. Đoàn Tam Thiếu dạo từ quán này sang quán kia, qua đám quán hàng rong đã no căng bụng, thấy tiền vẫn còn dư, hắc định đi mua chút lễ vật định đưa cho sư huynh đệ trong nội viện, đương nhiên không thể thiếu một phần cho phương trượng.

Ngày vui lúc nào cũng ngắn chẳng tày gang, chưa đến ba canh giờ, tiền đã tiêu sạch. Hiện tại, ngoại trừ vài hạt bạc vụn, trên tay hắc chỉ còn lại thiết bài chim ưng.

Hắc tìm được hiệu cầm đồ, tiến vào, trực tiếp đem thiết bài phóng tới quầy hàng, lớn tiếng gọi người: “Lão bản, ta muốn bán đồ”

Chưởng quầy theo tiếng nhìn qua người, lại nhìn hướng vật phẩm, chấn động toàn tập!

“Đây là...” Lão há mồm cứng lưỡi, nuốt nước miếng, cổ hết sức mới lên tiếng nổi: “Ngươi có thứ này từ đâu?”

Phản ứng của đối phương khiến Đoàn Tam Thiếu hiếu kỳ.”Thứ này là trên người ta có.” Hắc không giải thích nhiều, trực giác mách bảo thiết bài tử này có thể cầm được khá tiền, gặp người muốn mua, hắc liền kiếm bộn, vì thế thúc giục:”Lão bản, thứ này của ta rất đáng tiền, phiền người mau định giá, ta bán luôn cho mau mất.”

Chưởng quầy ngốc lẳng, nhìn chòng chọc đồ vật trên tay đối phương hồi lâu, hoảng sợ mà nói rằng: “Thứ này giá trị bao nhiêu tiền... Ta không làm chủ được... Khách quan, mời ngài vào bên trong ngồi một lát... Ta đi thông báo...”

Không đợi trả lời, chưởng quầy vội hạ quầy hàng, còn gọi đến mấy hạ nhân, mời Đoàn Tam Thiếu vào nội sảnh.

Ngồi, dâng trà, còn có hạt dưa cắn.

Đoàn Tam Thiếu khiến cho người phục thị mặc danh kỳ diệu (không hiểu ra làm sao), chẳng lẽ cái khối thiết bài kia có lai lịch lớn?

Nói muốn đi thông báo... Thông báo ai? Chẳng lẽ cầm đồ ngoài lão bản còn có đại lão bản? Ta sắp phát tài rồi?

Hắc vừa chờ vừa nghĩ, chờ suốt cả buổi chẳng thấy ai về. Trà nguội tanh, hắc cũng gật gù ngủ. Qua một hồi lâu, hắc không muốn lại cùng nô bộc mất to trông mắt nhỏ nữa. “Chậm quá! Chờ thêm nữa là trời tối luôn đó...” Rốt cục nhìn không được, hắc đứng lên, cầm lấy đồ đạc bao lớn bao nhỏ, hỏi thăm nô bộc, “Này, lão bản của các người khi nào trở về?” Không có người trả lời, không khí còn có chút quỷ dị?

Hắc đề cao cảnh giác, nói to: “Ta không bán nữa. Bảo lão bản của các người, ta không muốn đợi thêm nữa.” Không có người phản ứng, hắc kinh ngạc, dứt khoát đi ra ngoài, bọn hạ nhân lại ngăn trở hắc, một bộ dáng không cho hắc ly khai?

“Các người làm cái gì vậy?” Hắc khó hiểu.

Đúng lúc hai bên giằng co thì lão bản trở về, cung kính đi sau một người khác.

Đoàn Tam Thiệu không khỏi đánh giá nam nhân này – vừa cao vừa gầy, trông như cây gậy trúc, tuổi tầm trên 40. Nam nhân lệnh cho tất cả mọi người lui ra. Khi trong sảnh chỉ còn lại mình và Đoàn Tam Thiệu, lão mới chậm rãi nói: “Người là người có Hắc ưng lệnh bài?”

” Hắc ưng lệnh bài?” Đoàn Tam Thiệu sững sốt.

“Người cùng Đông Phương Linh quan hệ như thế nào?” Nam nhân hỏi lại: “Lệnh bài của y tại sao lại trên tay người? Hiện nay Đông Phương Linh ở đâu? Nói!” Ánh mắt của lão nhìn chòng chọc vào đồ vật trong tay đối phương.

Đoàn Tam Thiệu miết vật trong tay, nhìn về phía gã đàn ông đang tiến lại gần, theo bản năng lui ra phía sau, vội la lên: “Chờ, chờ một chút! Người hỏi gì lắm thế...” Hắc ưng lệnh bài đã làm hắn hồ đồ, lại xuất hiện thêm Đông Phương Linh? Hắn hoàn toàn sờ không được đầu mối.

“Người là ai? Ta căn bản không biết đây là Hắc ưng lệnh bài, cũng không biết Đông Phương Linh, ta cùng y không quan hệ—— ách!” Lời chưa kịp nói ra hết, không biết đối phương làm sao đã lướt đến trước mặt, bóp cổ Đoàn Tam Thiệu khiến hắn không thở nổi.

Trung niên nam tử tay gầy hai ba cái, đơn giản bung bay mấy cái bao phục của đối phương, bắt lấy cánh tay phản kháng.

“Ai nha nha — đau!” Đoàn Tam Thiệu kêu đau, tay như bị bóp nát, mềm rũ xuống, tay kia mặc dù có trường côn nhưng lại đang phát run. Hắn tự biết đánh không lại người ta, chỉ có thể nhìn chăm chăm lệnh bài bị đối phương cướp mất.

Nam nhân nhìn thiết chế lệnh bài, có được nó, có thể hiệu lệnh được toàn bộ Hắc Ưng giáo, muốn bao nhiêu vàng bạc tài bảo có bấy nhiêu.

Lão đã từng bắt được Đông Phương Linh nhưng y lại đào thoát, đang phiền não tìm không thấy người, không có cách nào về báo cáo được, không ngờ tin tức tự động đưa tới cửa a.

Lão liếc nhìn Đoàn Tam Thiệu, hỏi lại: “Người không quen thiếu chủ Hắc ưng giáo sao? Tại sao người lại có khối bài tử này?”

“Ta làm sao biết... Khục, khục, khục!” Cổ phút chốc bị siết chặt làm Đoàn Tam Thiệu khó chịu ho khan, không rảnh suy nghĩ, hiệu cầm đồ như thế nào lôi về tên quái nhân này?

Thấy đối phương mất lộ hung quang, hắn tranh thủ thời gian nhận tội: “Cái khối bài tử này... Là ta ở quán ăn trước núi... Khục... thâu được trên thân người khác... Khục khục...”

“Người nếu không nói thật, ta đánh người!”

“Ta nói... Đều là sự thật... Lệnh bài thật sự là ta trộm được...” Đoàn Tam Thiệu sợ bị đánh, không ngừng muốn tránh thoát kiềm chế, hấn quát: “Này, người mau buông tay... Khục khục... Sư phụ ta là.. Từ Hải phương trượng của Thiếu Lâm tự... Người dám làm tổn thương ta... Người coi chừng... Sư phụ sẽ không bỏ qua cho người... Khục...”

Nghe thế, nam nhân không khỏi cười lớn, “Tốt lắm, ta ở đây chờ Từ Hải tới.” Lão không khách khí, “Ba~, Ba~, Ba~, ” cho Đoàn Tam Thiệu mấy cái cái tát, hỏi: “Nói, Đông Phương Linh ở đâu?”

Đoàn Tam Thiệu bị đánh cho choáng váng, giờ mới biết thế nào là khổ, đem nhổ máu trong miệng khó khăn nhổ ra: “Đông Phương Linh... Y ở quán ăn phía trước...”

Nam nhân kéo cổ Đoàn Tam Thiệu, cười lạnh: “Tiểu tử người không nói thật, ta sẽ cho con nhện này vào mồm người, ăn tươi đầu lưỡi của người, rồi leo ra từ bên trong trong mắt người.” Lão móc ra trên người một con nhện, khua khua trước ánh mắt sợ hãi của Đoàn Tam Thiệu. Một con nhện lớn lông lá xồm xoàm, ngũ thải ban lan (vàng, xanh, đỏ, trắng, đen) rơi lên môi Đoàn Tam Thiệu, bò qua mũi, lên đến mắt...

Đoàn Tam Thiệu cảm thấy ngứa, càng sợ đến mồ hôi lạnh túa ra, nói không nên lời.

Vật độc này, quái nhân cao gầy như cây gậy trúc này, đột nhiên hấn nhớ lại mô tả của phương trượng, gắng gượng lên tiếng: “Người là Ngũ Độc phái... Chưởng môn nhân... Cổ Bá Thiên?”

Cổ Bá Thiên sững sờ, lập tức cười hắc hắc: “Tiểu tử người kể ra cũng có chút kiến thức. Người biết ta là ai, còn không thành thật một chút!” Lão một mặt đe dọa, một mặt chỉ huy nhện độc.

“Ta nói thật, không có lừa người ——” Đoàn Tam Thiếu kêu to, chỉ sợ con nhện chui vào trong miệng là hấn đi đòi nhà ma!

Hấn mặt mũi vắn vẹo, từ khi sinh ra đến giờ chưa từng chịu khổ như thế, vô cùng thành khẩn biểu lộ, hướng Cổ Bá Thiên cầu khẩn: “Cổ đại chưởng môn nhân, ta thật sự không có lừa người. Người không tin... Ta đây liền dẫn người đi tìm người?”

Cổ Bá Thiên nóng lòng tìm được Đông Phương Linh, cho nên lão tạm thời tin tiểu hỏa tử, còn hỏi tên của hấn, tóm lấy hấn, trở lại quán ăn trên đường lên núi.

Lúc trước quán ăn còn đông kín người, giờ khắp nơi trên mặt đất là thi thể. Bàn ghế sập có, gãy có; đồ ăn, cơm, mì sợi rơi vãi khắp nơi.

“Sao lại thế này?” Đoàn Tam Thiếu kinh hãi, thoáng nhìn chỗ hấn từng ngồi với mấy thương nhân, thấy bọn họ cũng đã chết, cảm thấy vô cùng khổ sở.

Đột nhiên, cổ Bá Thiên móc con nhện ra, Đoàn Tam Thiếu tưởng lão định ném lên người mình. Đang sợ hãi gần chết, lại thấy nó rơi xuống mặt đất đá sỏi bên cạnh, chân trước nâng lên, tựa như nghe ngóng bầu không khí, bỗng nhiên nó hướng tới một phương rồi bò rất nhanh qua đó.

Độc vật ngửi được mùi quen thuộc mới có thể tiến đến tìm... Cổ Bá Thiên nở nụ cười, lúc này mới xác định Đoàn Tam Thiếu không có gạt người, Đông Phương Linh vẫn còn quanh quẩn đâu đây. Lão tóm lấy lấy Đoàn Tam Thiếu, đi theo con nhện tiến lên.

Cổ tay Đoàn Tam Thiếu bị giữ chặt, trốn không thoát, chỉ có thể cứng lão đi. Dọc đường có những vết máu li ti, đỏ tươi, dính trên cỏ, trên những đóa hoa dại trắng, truyệt mục kinh tâm (nhìn ghê sợ đến kinh tâm động phách).

Qua một hồi, hấn hấn trông xác mười ba người trong liên minh chết thảm, tán lác tại sườn dốc, trong bụi cỏ, không khỏi rút một hơi, không rõ tại đây xảy ra chuyện gì?

Cổ Bá Thiên nhíu mày coi thi thể, lập tức nhìn chòng chọc độc vật. Lão một mặt kéo người tiến vào bóng rừng; con nhện dừng lại, lão cũng dừng bước, cánh tay duỗi ra, vẫy nó trở lại trên người.

Đoàn Tam Thiếu theo bản năng né tránh con nhện, sợ nó nhảy lên mặt mình, đợi cổ Bá Thiên đem nó cất kỹ mới dám có hơi chút buông lỏng.

Liền sau đó, hấn theo dấu vết máu nhìn xuyên qua cành lá, thấy một đám nham thạch cao thấp, trên đó là một người đứng im lặng, toàn thân phủ màu đen. Hấn trông thấy người kia đội cái khăn che mặt mũi, nhin không được đối người bên cạnh hô: “Chính là hấn! Lệnh bài là của hấn...”

“Hừ!” Cổ Bá Thiên đè lại cái miệng kêu to của Đoàn Tam Thiếu, áp lấy đối phương ngồi xổm xuống, hai người trốn sau thân cây, quan vọng (nhìn từ xa) Hắc y nhân cầm kiếm.

3. Chương 3

Mặt trời chiều ngã về tây, sắc trời dần dần tối.

Bốn ngón tay bị chặt đứt, miệng vết thương không ngừng chảy máu tươi, xương sườn bị đá gãy, toàn thân đều là vết thương, trắng hán oái kêu đau, hướng Hắc y nhân liên tiếp van xin: “Là kẻ khác móc túi... Không phải người... Ta biết sai rồi... Người không nên...”

Hắc y nhân nhảy xuống đất, như muốn kéo dài niềm vui thú đi săn, y tà tà đến bên trắng hán, bỏ mũ xuống, lợi kiếm dính máu chậm rãi chỉ hướng người sắp bị giết, mỉm cười: “Nói những lời này đều đã quá muộn. Giờ ta sẽ cho người xuống hoàng tuyền làm bạn cùng đám huynh đệ của người.”

Trắng hán run lẩy bẩy, nhìn lên người đang đứng tươi cười, ghen hòng trên trời — thân hình thon dài, gương mặt trái xoan trắng tuyết thanh tú, mái tóc dài rủ xuống đến quá vai theo gió tung bay. Mỹ nhân như vậy không nên tàn khốc giết chóc a. Nhưng sát ý lập lòe trong đôi mắt hổ phách kia rõ ràng muốn đưa hán vào chỗ chết.

“Á ——” tiếng kêu vừa thoát khỏi miệng, mũi kiếm đã đâm vào tim, lợi kiếm còn xoay một vòng, trắng hán đau đến nhất thời đoạn khí, hai mắt trừng to, không rõ người giết mình là ai.

Nếu không có Cổ Bá Thiên bịt miệng, Đoàn Tam Thiếu có lẽ đã kêu lên rồi. Từ nhỏ đến giờ, hán còn chưa thấy qua người giết người chứ đừng nói phương thức tàn nhẫn mèo vờn chuột thế này.

Trải qua giết chóc, Hắc y nhân cũng hao tổn nội lực, y hít sâu mấy ngụm, cường chế cảm giác không thoải mái dồn lên trong cơ thể. Y quơ quơ kiếm, chùi kiếm dính máu tươi lên quần áo người chết, đột nhiên cảm thấy có người nhìn trộm.

Y khấn trương, quay người, lợi kiếm hướng rừng cây, hô to: “Ai? Mau ra đây!”

Đã bị phát hiện, Cổ Bá Thiên cũng không nấp nữa, liền từ rừng cây đi ra.

Đoàn Tam Thiếu bị kéo, lại bị dùng sức đẩy, thiếu chút nữa té lăn, hán loạng choạng một hồi mới đứng vững, đã thấy Hắc y nhân tức giận trừng hán; hán xấu hổ cười cười: “Oh hi~!, chúng ta lại gặp mặt...”

“Là người?” Đông Phương Linh không rõ, tên ăn trộm này vì sao đi cùng người Ngũ độc phái?

“Ha ha ha, không hổ là nhi tử Đông Phương Hùng Ưng thương yêu nhất.” Cổ Bá Thiên cười sang sảng, liếc thi thể, đề cao cảnh giác, lão không dám mạo muội tiếp cận, cố đứng cách một khoảng, nhìn thẳng đối phương, tán thưởng: “Đông Phương Linh, người bị ta làm cho bị thương còn có thể giết sạch mười hòa thượng Thiếu Lâm, chạy trốn, hiện tại lại giết chết rất nhiều người... Người tuổi còn trẻ đã có công phu khá như vậy, rất không đơn giản.”

Nghe lấy tiếng cười, Đông Phương Linh nhú mày. Y nhớ lại lúc trước khi bị đánh lén —

Người bây giờ cảm giác như thế nào? Chờ chết mùi vị không dễ chịu a?

Lúc ấy, Cổ Bá Thiên cười nhạo y, y nằm trên mặt đất, không thể động, tùy tùng cùng y đi Lạc Dương đều bị giết chết, hiện trường còn có người của Thiếu Lâm tự..

Y không xác định được có bao nhiêu người bị giết. Bọn họ đều là người của Thiếu Lâm tự? Trong đám hỗn loạn đó, y chỉ biết bên cạnh Cổ Bá Thiên còn có một người khác.

Thương thế khiến y trở nên mơ mơ màng màng, mắt cũng nhìn không thấy, lại cảm giác được, người kia mới thật sự là kẻ muốn hại y, mà Cổ Bá Thiên chỉ là người hỗ trợ!

Đông Phương Linh nhìn thẳng kẻ kia, phần hận nói: “Nếu nói ta giết hòa thượng, người bị người giết còn nhiều hơn đi. Muốn đổ toàn bộ tiếng xấu lên đầu ta. Các người sát hại Ô Mộc trưởng lão, cướp đi Thập tam chỉ mộc tượng của Hắc Ưng Giáo, lại giả họa cho Thiếu Lâm tự, phát ra phong thư giả, dẫn dụ ta tới, đến tội cùng vì cái gì? Kẻ nào là nội ứng trong Hắc Ưng Giáo hợp tác với người muốn giết ta?”

Cổ Bá Thiên không nói. Lão tự trách lúc trước không nghe lời người nọ..., không một nhát đao kết thúc sinh mệnh tiểu tử này vì thấy y ngày thường xinh đẹp, chỉ phóng độc làm bị thương y, vọng tưởng tra tấn đùa bỡn tiểu Thiếu chủ Hắc Ưng Giáo, không ngờ lại tạo cơ hội cho y đào thoát, sinh ra nhiều sự tình như vậy... Giờ may mắn tìm được người, vẫn kịp sửa chữa khuyết điểm. Nếu lại để cho tiểu tử này trở về Lan Châu, đừng nói là y, cha y — Đông Phương Hùng Ưng cũng sẽ đem Ngũ độc phái toàn bộ tiêu diệt. Đến lúc đó, chủng môn nhân lão đây tánh mạng còn khó giữ.

Lão cười hắc hắc nói: “Không có ai theo ta hợp tác hết. Chính là Cổ Bá Thiên ta muốn giết chết người.” Lão soi xét sắc mặt Đông Phương Linh, tựa hồ đang cố kìm nén?

Lão đã định liệu trước, nói: “Đông Phương Linh người coi như không tôi? Nhìn bộ dáng của người có vẻ như độc tính đang muốn phát tác.”

Đoàn Tam Thiếu đứng ngốc lảng một bên, tiến thoái lưỡng nan, đang tính nên làm thế nào cho hợp lý thì Cổ Bá Thiên đột nhiên phát động công kích, phi thân phóng tới Đông Phương Linh...

Đông Phương Linh giật mình, huy kiếm hộ thể!

Hai tay Cổ Bá Thiên vung ra tới hơn mười con trùn, đều bị thanh lợi kiếm chém đứt đôi, nhao nhao rớt xuống đất. Hảo đau lòng, đám sâu đáng yêu (gớm quá anh già ơi) này đều do lão vất vả nuôi lớn, cứ như vậy bị giết hết. Đánh lén không thành, lão lại thả người, xuất chưởng đánh thẳng vào đối phương.

Đông Phương Linh nín thở, sợ chưởng phong giấu độc, một mực dùng nội lực biến nhuyễn thân kiếm giống như rần quần lên tay chưởng của đối phương.

Cổ Bá Thiên vội rút tay về, lộn mình về phía sau, kéo giãn khoảng cách với đối phương. Bất quá mới nháy mắt, mu bàn tay đã bị lưỡi kiếm sắc bén kéo lê một đạo vết thương!

Lão kinh ngạc nhìn thanh kiếm kia thay đổi liên tục, cũng cười ra tiếng: “Người tốt nhất đừng vận nội lực, người càng dùng lực, trên người lại càng khổ sở.”

Đúng vậy, còn chưa nghỉ ngơi đủ, lại tao ngộ Ngũ độc phái, giờ phút này, Đông Phương Linh toàn thân run rẩy, trong cơ thể hình như có cái gì đó gặm phệ lấy cốt nhục, dị thường khó chịu!

Y thở gấp mấy hơi, miễn cưỡng dè nén, xông lấy địch nhân quát: “Chờ coi ta giết đồ hèn hạ nhà ngươi!”

Cổ Bá Thiên hừ lạnh một tiếng, rút trên lưng ra một cây cây sáo, thổi “Tất tất...” Tiếng sáo mang âm điệu quỷ dị gọi rần rết lục tục theo trong rừng cây kéo ra.

“Má ơi!” Đoàn Tam Thiếu kêu to, hai chân giật nảy mình, sợ đám rần rết, bò cạp quay đầu cắn hấn một ngụm.

Đông Phương Linh không thể không dùng nội lực, thả người nhảy lên tảng đá lớn, né tránh bò cạp, huy kiếm chém rơi con rần rết bị tiếng địch của Cổ Bá Thiên khống chế định bay rơi cắn mình.

Cổ Bá Thiên nhân lúc Đông Phương Linh bận rộn chống đỡ, phóng tới tảng đá, ổng sáo biến thành vũ khí, bổ về phía đối phương.

“BOANG...!” vũ khí hai bên va chạm, phát ra hỏa hoa cùng tiếng vang.

“Tiểu tử ngoan ngoãn đầu hàng, thuận theo ta, có lẽ ta cao hứng, giúp ngươi giải độc...” Cổ Bá Thiên ra chiêu.

“Ngươi đi chết đi!” Đông Phương Linh tiếp chiêu, mắt nhìn chăm chăm lệnh bài trên lưng đối phương, lại phản kích, chiêu chiêu hung ác.

Trong nhận thức của Đoàn Tam Thiếu, võ công Thiếu Lâm tự là mạnh nhất, đặc biệt là bổng (gậy) của Từ Hải phương tượng.

Nhưng bây giờ... Hấn trợn to hai mắt, không dám nhìn rần rết bò cạp chết khắp nơi trên đất, chỉ chòng chọc coi hai người luận võ, tứ quyền tứ cước nhanh như gió, một kiếm một địch trên không trung sát đặng, “BOANG... Lang lang” rung động. Hấn căn bản không thấy rõ lắm ai đánh ai, càng đừng nói nhìn rõ chiêu thức. Đột nhiên nhớ tới lúc ở quán ăn, hấn dám cùng Đông Phương Linh giao thủ mà giật mình toát một thân mồ hôi lạnh!

Hai người đánh giáp lá cà, lại tách ra, một vật bị mũi kiếm lấy ra, bay trên không trung...

Đoàn Tam Thiếu nhin không được ngẩng đầu nhìn, vật kia rơi xuống, chính là Hắc ưng lệnh bài?

Vật nọ tựa như củ khoai lang nóng phỏng tay, hấn không dám nhận, mặc kệ nó rơi trên mặt đất. Đều là vì nó hại hấn đến bây giờ còn chưa trở lại Thiếu Lâm tự, e là Từ Pháp thế nào cũng nói ra nói vào. Hấn không muốn Từ Hải phương tượng chán ghét mình ——

Hấn quyết định thừa dịp lúc này trốn cho nhanh. Trước khi đi, hấn nhặt lệnh bài, dùng gậy đẩy con rần rết ra, cầm lệnh bài đặt đại lên tảng đá, hướng Đông Phương Linh hô to: “Này, ta trộm đồ của ngươi, thực xin lỗi! Khối bài tử này trả lại cho ngươi.”

Hấn sợ hai người mãi đánh nhau, không nghe thấy nên lại gần chút nữa, quát: “Ta đem lệnh bài đặt ở chỗ này, ngươi từ từ mà đánh, đợi lúc rảnh cứ tới đây cầm.”

Đông Phương Linh không thừa hơi đi nghe nói nhảm, đang lúc ác đấu, dần dần cảm giác kiệt sức, độc tính trong cơ thể muốn bộc phát?

Cổ Bá Thiên đại hỉ, “Người trốn không thoát.” Dứt lời, ra chiêu mạnh hơn.

Đông Phương Linh bị bức phải liên tiếp thoái lui, thoáng nhìn Đoàn Tam Thiếu đang muốn trốn đi, y cố nén khó chịu, phi thân qua!

“Ai nha nha... Người đừng bắt ta!” Đoàn Tam Thiếu ồn ào, bị người từ phía sau lưng bắt lấy quần áo, bị tung lên trời, lúc rơi xuống lại có một cỗ lực từ cây sáo của Cổ Bá Thiên bổ tới?

Hắn theo bản năng dùng trường côn trong tay hoành lấy ngăn trở, “BOANG...!” Vũ khí sát đặng, hắn bị lực đạo của đối phương chấn động tới hai tay đau nhức, cả người hướng Đông Phương Linh lao đảo ngã vào.

Đông Phương Linh lại vận công, Đoàn Tam Thiếu thành kẻ chết thay y, ngã trở lại Cổ Bá Thiên bên kia.

Đoàn Tam Thiếu thấy một cơ hội cũng không có, vội xuất côn tự vệ, rồi lại bị Cổ Bá Thiên nặng nề đánh một chưởng, hắn chịu không nổi, ngã ra sau. Vừa hay mặt sau có Đông Phương Linh lại đem hắn đẩy trở về!

“Hai người các người đánh nhau đi, đừng có lẫn ta —” bị ép, hắn gầm rú, toàn thân bị chưởng phong hai người kia đánh trúng, đau muốn chết đi sống lại.

Liên tục dùng lực khiến Đông Phương Linh mỗi một, đường lui lại bị Cổ Bá Thiên phong bế, y giận tái mặt, chỉ có thể nhảy lên nham thạch, hướng vách đá né tránh.

Cổ Bá Thiên đuổi theo, cười hắc hắc nói: “Đông Phương Linh, hôm nay ngươi phải chết ở chỗ này!”

Đoàn Tam Thiếu kẹp giữa hai người, vung côn, bận bịu trốn đi trốn tới, lỡ trúng ác chiêu thì đi đời nhà ma.

“Này, người đừng...” đang muốn ngăn cản Đông Phương Linh lấy hắn làm mục tiêu, vừa mới há mồm, người ta đã lại đẩy hắn ra.

Cổ Bá Thiên bức mình tự dừng mọc thêm một người chưởng mắt, “Phanh!” một tiếng, vận công đánh vào ngực Đoàn Tam Thiếu!

“Oa ——” Đoàn Tam Thiếu bị chưởng lực đánh trúng, phun một ngụm máu tươi, thân thể bị đánh bay ra ngoài, ngã vào Đông Phương Linh.

Đông Phương Linh không kịp trốn, cũng vận nội công đỡ lại.

“Ách ——” Đông Phương Linh khổ sở rên một tiếng, liên tiếp lui về phía sau, chống đỡ lực đạo quá mạnh, một cước lại giẫm vào khoảng không, cả người rơi xuống.

Y kinh hãi, xuất kiếm đâm về vách đá. Đang định bò lên thì bị Đoàn Tam Thiếu rơi xuống đè rớt. Lợi kiếm găm trên vách đá kéo lê một đạo dấu vết thật dài, cuối cùng không thể chống đỡ nổi thể trọng của hai người, thẳng rơi xuống!

Thấy mình ngã xuống vách núi, Đoàn Tam Thiếu sợ đến kêu to: “Má ơi... Chúng ta rơi rồi...” Cho dù tứ chi lộn xộn nằm bừa bắt loạn, lại tóm không nổi nửa điểm có thể chèo chống, hắn cùng người của Ma giáo cứ như vậy cùng rơi xuống vách núi!

Trong đầu hiện lên chữ “Chết”, chẳng lẽ thực sự phải bỏ mạng ở đây?

Đông Phương Linh không cam lòng, nhịn đau, cố gắng đề khí, lại không bay nổi đến vách đá, y theo bản năng túm lấy Đoàn Tam Thiếu, quay người lại, muốn lấy hắn làm đệm thịt.

“Ồi...á...” tiếng thét chói tai của Đoàn Tam Thiếu quanh quẩn giữa núi rừng. Hai người quần cùng một chỗ, càng dễ rơi, hắn biết ý đồ đối phương, liền xuất gậy đánh y, mồm mắng: “Người thật ác độc... Định đem ta làm đệm lưng, ném xuống vực? Đừng có mơ, mau buông tay!”

Đứng ở vách đá, Cổ Bá Thiên chỉ nghe thấy Đoàn Tam Thiếu lớn giọng rồi rất nhanh, hai người té xuống, biến thành một chấm đen nhỏ, biến mất vô ảnh vô tung.

“Chết tiệt!” Lão chửi bới, tự trách mình đã không ngăn đỡ Đông Phương Linh. Lão nhìn vách đá cao dựng đứng, dù tiểu tử kia võ công cao cường tới đâu, rơi từ vách núi xuống cũng toi mạng...

Nghĩ đến đây, tâm tình của lão trở nên phức tạp, không khỏi lo âu.

“Oa nha –” trong tiếng thét chói tai, hai người rơi xuống, nào biết ai trên ai dưới, vừa lặn vừa cãi lộn...

“Người hôm nay đã trộm đồ lại còn lộn xộn!”

“Ta không động, chẳng lẽ là đem thịt cho yêu tinh hại người nhà ngươi, chết thay người chắc?”

“Người không ở mặt dưới cũng sẽ chết!” (nghe mờ ám nha)

“Người đánh chết ta thì cũng sống không được, dù sao té xuống, toàn bộ mất mạng, chúng ta cùng hội cùng thuyền...”

Rất nhanh, hai người rơi xuống dòng chảy xiết bên trong đáy cốc, “‘Rầm Ào Ào!’” Mặt sông bị vật lớn nặng rơi vào, tung bọt nước. Hai người bị chấn động suýt hôn mê, vội ngoi đầu lên khỏi mặt nước để thở. Ngay lúc ấy, thân thể đụng vào đá đau nhức, bị thể nước đẩy đi!

4. Chương 4

Sắc trời tối đen.

Cổ Bá Thiên đến đáy cốc, trong tay cầm ngọn đuốc, xem xét dòng nước xiết. Ánh lửa chiếu soi, sông cuối cùng đổ thành thác nước, lặn xuống tiếp lại là dòng chảy xiết.

Lão ngẩng đầu nhìn vách đá, lại nhìn thủy thể một chút, xác định Đông Phương Linh không có khả năng toàn mạng, không khỏi thở dài: “Không thể hảo hảo tra tấn giáo chủ tương lai của Hắc Ưng Giáo, thật sự là đáng tiếc.”

‘Rầm Ào Ào’... ‘Rầm Ào Ào’... Tiếng dòng nước xiết không ngừng vang dội!

Đoàn Tam Thiệu bị vọt tới bên trong thác nước, khó chịu vì bị uống mấy ngụm nước, lại ngã vào nham thạch lởm chởm, mắt thấy sắp bị đập vào khối đá lớn, hắn vội cầm trường côn chống đỡ, may mắn tránh được hòn đá, người vẫn ngâm trong dòng chảy xiết vẫn gắng gượng chống đỡ. Ngực bị Cổ Bá Thiên đánh đau nhức may mắn bản thân phúc lớn mạng lớn, vẫn sống nhăn, lẽ nào bây giờ chịu chết đuối sao?

Hắn không buông bỏ, chỉ cần còn cơ hội sống sót. Hắn cố gắng hướng bên cạnh bờ bơi đi, lại bị Đông Phương Linh nắm chặt, kéo trầm xuống.

Hai người bám vào nhau dễ chết hơn. Đoàn Tam Thiệu tức giận mắng to: “Con mẹ nó! Đồ Ma giáo yêu tinh hại người, đừng có tóm ta, lặn xa một chút... Ợt ợt...” Đông Phương Linh làm Đoàn Tam Thiệu uống thêm ngụm nước.

Đối phương sắc mặt trắng bệch như người chết, nói không nên lời, không rành kỹ năng bơi lội, y tóm Đoàn Tam Thiệu như bầu vào phao cứu sinh, tay chân ôm chặt hắn như bạch tuộc, hại hắn suýt chìm xuống lần nữa, “Khục, khục...” Hắn khổ sở ho khan, đầu dùng sức nâng lên khỏi mặt nước, tránh không nổi Đông Phương Linh, chỉ có thể hì hục bơi chèo, chặt vật giãy giụa.

Hai người nổi lên ngụm xuống mấy hồi, Đoàn Tam Thiệu âm thầm kêu khổ. Qua một lúc, thoáng nhìn bên cạnh có cái hang? Hắn mừng rỡ, nắm lấy cơ hội, dùng sức bơi qua. Khổ nổi, cơ thể hai người quá nặng, bơi hồng nổi, cố gắng uống công.

“Mẹ nó...” Thân thể Đoàn Tam Thiệu bị thủy thể và đá dưới sông va đập đau nhức, mắt thấy hang càng ngày càng xa, hắn kinh sợ, quyết định được ăn cả ngã về không, “YAA.A.A.. ——” hét lớn một tiếng, đề khí, toàn lực đem trường côn phía trước ném ra!

Cây côn cắm vào bên cạnh bờ thạch chồng chất khe hở.

Đoàn Tam Thiếu bị nước chảy xiết đẩy về phía trước. Hắn chọn đúng thời cơ, một tay giật lấy Đông Phương Linh, tay kia bắt lấy trường côn vắt ngang, sử xuất toàn bộ khí lực từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ, liều mạng hướng bờ đá bơi tới.

5. Chương 5

Đoàn Tam Thiếu bị vọt tới bên trong thác nước, khó chịu vì bị uống mấy ngụm nước, lại ngã vào nham thạch lởm chởm, mắt thấy sắp bị đập vào khối đá lớn, hắn vội cầm trường côn chống đỡ, may mắn tránh được hòn đá, người vẫn ngâm trong dòng chảy xiết vẫn gắng gượng chống đỡ. Ngực bị Cổ Bá Thiên đánh đau nhức may mắn bản thân phúc lớn mạng lớn, vẫn sống nhăn, lẽ nào bây giờ chịu chết đuối sao?

Hắn không buông bỏ, chỉ cần còn cơ hội sống sót. Hắn cố gắng hướng bên cạnh bờ bơi đi, lại bị Đông Phương Linh nắm chặt, kéo trầm xuống.

Hai người bám vào nhau dễ chết hơn. Đoàn Tam Thiếu tức giận mắng to: “Con mẹ nó! Đồ Ma giáo yêu tinh hại người, đừng có tóm ta, lặn xa một chút... Ợt ợt...” Đông Phương Linh làm Đoàn Tam Thiếu uống thêm ngụm nước.

Đối phương sắc mặt trắng bệch như người chết, nói không nên lời, không rành kỹ năng bơi lội, y tóm Đoàn Tam Thiếu như bầu vào phao cứu sinh, tay chân ôm chặt hắn như bạch tuộc, hại hắn suýt chìm xuống lần nữa, “Khục, khục...” Hắn khổ sở ho khan, đầu dùng sức nâng lên khỏi mặt nước, tránh không nổi Đông Phương Linh, chỉ có thể hì hục bơi chèo, chặt vật giãy giữa.

Hai người nổi lên ngụp xuống mấy hồi, Đoàn Tam Thiếu âm thầm kêu khổ. Qua một lúc, thoáng nhìn bên cạnh có cái hang? Hắn mừng rỡ, nắm lấy cơ hội, dùng sức bơi qua. Khổ nổi, cơ thể hai người quá nặng, bơi hồng nổi, cố gắng uống công.

“Mẹ nó...” Thân thể Đoàn Tam Thiếu bị thủy thể và đá dưới sông va đập đau nhức, mắt thấy hang càng ngày càng xa, hắn kinh sợ, quyết định được ăn cả ngã về không, “YAA.A.A.. ——” hét lớn một tiếng, đề khí, toàn lực đem trường côn phía trước ném ra!

Cây côn cắm vào bên cạnh bờ thạch chổng chát khe hở.

Đoàn Tam Thiếu bị nước chảy xiết đẩy về phía trước. Hắn chọn đúng thời cơ, một tay giật lấy Đông Phương Linh, tay kia bắt lấy trường côn vắt ngang, sử xuất toàn bộ khí lực từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ, liều mạng hướng bờ đá bơi tới..

6. Chương 6

Lan Châu ô linh, Hắc Ưng Giáo

Mộ Dung A Kiều bưng lấy khay đựng bát, xuyên qua lang đạo (đường hành lang) quanh co, lại lên mấy bậc thang, đi về hướng phòng của giáo chủ, đợi thủ vệ canh cửa sau khi thông báo mở cửa, nàng mới tiến vào.

Cửa phòng đóng lại. Đông Phương Hùng Ưng nằm ở trên giường, mở đôi mắt màu hổ phách, nhìn thê tử đang đứng, ra hiệu cho nàng ngồi xuống.

“Hùng ca ca, uống thuốc.” Mộ Dung A Kiều nâng bát thuốc lên.

Thuốc nóng bốc khói nghi ngút, đen thẫm, ném qua thấy vị thuốc đắng ngắt, Đông Phương Hùng Ưng phìên muộn, thò tay đẩy bát thuốc ra, y chỉ quan tâm một việc: “Linh trở về chưa?”

Gương mặt Mộ Dung A Kiều thoáng mặt mày sầu muộn, chăm chú nhìn phu quân bốn mươi lăm tuổi, đang độ trung niên lại ốm yếu, mái tóc dài màu nâu khô rối xõa trên gối, nàng cảm xúc phập phồng, nhẹ nhàng đáp một câu: “Linh vẫn chưa về.”

“Phải thêm người đến Lạc Dương, mau mau đón nó trở về... Nàng ra ngoài đi, ta muốn ngủ rồi.” Nói xong, Đông Phương Hùng Ưng quay người nhắm mắt, không uống thuốc, cũng không nhìn nữ nhân.

Nam nhân hạ lệnh trục khách, Mộ Dung A Kiều chỉ có thể đứng dậy, cầm lấy khay thuốc vẫn còn nguyên, ly khai.

Trở lại chỗ của nàng, Cúc Nguyệt thất, một nam tử đang đứng bên ngoài chờ nàng.

“Lang Nha ca, sao ngươi lại tới đây?” Nàng kêu một tiếng, đi qua con đường nhỏ hai bên nở đầy hoa hồng đỏ rực mỹ lệ, đến trước mặt hắn.

Đông Phương Lang Nha, đồng tử cũng có màu hổ phách, nhưng tóc màu đen, là đệ đệ của Đông Phương Hùng Ứng, kém người kia hai tuổi, cũng là hữu hộ pháp Hắc Ứng Giáo, cùng tả hộ pháp Phục La, hai người trong giáo địa vị cực cao, chỉ dưới giáo chủ.

“Đại tẩu, đệ ghé qua thăm tẩu một chút.” Hắn tới gần nàng. Trên người nàng thoang thoảng mùi thơm của hoa hồng, vô cùng mỹ lệ. Hắn nhìn thẳng nàng sơ cao búi tóc, cài trâm hoa, mặc bố y lụa xanh biếc, dáng vẻ thướt tha mềm mại, nhìn không ra đã ba mươi bốn tuổi có con trai lớn.

Hắn điều chỉnh tâm tình, hỏi nàng: “Thân thể giáo chủ... Ai” hắn gần đây có tình ý với đại tẩu, chỉ mong ca ca không thể khôi phục.

“Vẫn giống như cũ, không chịu uống thuốc, đang ngủ.” Mộ Dung A Kiều thở dài, nhìn Lang Nha mặt lộ vẻ vui mừng, nàng nhún mày, hiếu kỳ hỏi: “Nhìn người kìa. Có chuyện gì mà vui vẻ như vậy?”

Ca ca thân thể không có chuyển biến tốt đẹp, hắn đương nhiên vui vẻ, càng vui vẻ hơn chính là, “Ta vừa rồi nhận được tin từ Lạc Dương. Trên thư nói, Linh đã chết, rơi xuống vực mất xác.” Hắn khẽ sát tai nàng nói nhỏ.

Nghe vậy, Mộ Dung A Kiều ngơ ngác, không thể tin được. “Linh là do hòa thượng Thiếu Lâm giết?” Nàng hỏi, bảo trì khoảng cách với Đông Phương Lang Nha.

Đột nhiên trông thấy có người đi tới, nàng cảm bật, hô to một tiếng: “Phục tả sứ!”

Đông Phương Lang Nha hiểu ý, không nói thêm gì nữa.

Người tới chính là Phục La, tóc đỏ mắt xanh, mang huyết thống Tây Vực, năm nay 37 tuổi, trẻ hơn so với huynh đệ Đông Phương Hùng Ứng. Giống như thường ngày, gã mở miệng hỏi: “Nhị phu nhân hảo, giáo chủ thân thể như thế nào? Khá hơn chưa? Hôm nay ta có thể tới thăm giáo chủ không?”

“Đa tạ Phục tả sứ quan tâm, giáo chủ thân thể còn khả dĩ. Ngài vừa mới nằm ngủ, không muốn gặp bất luận kẻ nào.”

“Như vậy xin hỏi Nhị phu nhân, ta khi nào có thể đi thăm giáo chủ?”

“Đợi giáo chủ đồng ý các người có thể tới, ta tự nhiên sẽ thông tri người.” Mộ Dung A Kiều kiên nhẫn trả lời. Ngày nào cũng có nhiều người hỏi thăm, nàng rất đau đầu.

Phục La minh bạch không qua được cửa ải này của nàng, dừng hòng trông thấy giáo chủ, gã lại liếc Đông Phương Lang Nha một cái, không nhiều lời, hậm hực ly khai, trong lòng nghi ngờ tin tức do người của gã ở Lạc Dương truyền về... Chẳng lẽ nhi tử của giáo chủ, thật sự bị hòa thượng Thiếu Lâm giết chết?

Chờ Phục La đi khuất, Đông Phương Lang Nha và Mộ Dung A Kiều cùng vào bên trong, tọa hạ (ngồi xuống), tiếp tục đàm luận. Hắn một lần nữa xác nhận tin Đông Phương Linh đã chết, nhận ra nàng không thoải mái.

Hắn không khỏi lên tiếng: “Nó đã chết, ngươi không vui?”

“Sao ta lại phải vui?” Mộ Dung A Kiều đau đầu, xoa huyệt Thái Dương. Mặc kệ người là do ai giết, giáo chủ chắc chắn không nguyện ý biết nhi tử y yêu thương đã tử vong.

Nàng chợt cảm thấy không ổn, vội hỏi Lang Nha: “Linh chết, ngươi còn nói cho ai?”

“Ta chưa nói cho ai hết, mới nói với một mình ngươi.”

“Giáo chủ thân thể chưa khôi phục, chuyện này... Tạm thời đừng... nói với y.”

“Người không muốn cho hần biết, ta sẽ không nói. Đại tẩu!” hần nhin không được mừng rỡ, đối nàng giảng giải: “Linh bỏ mình, con của người, Diễm, sẽ có thể thuận lý thành chương thay thế. Diễm chỉ kém Linh một tuổi, cùng cha khác mẹ, lên làm tân nhiệm giáo chủ Hắc Ưng Giáo.”

Lang Nha nói thẳng toẹt khiến Mộ Dung A Kiều kinh hãi.

Nàng cũng đã từng bắt mặn giáo chủ vẫn luôn hoài niệm Hầu Tiểu Lan đã mất, yêu thương Linh hơn Diễm. Hầu Tiểu Lan âm hồn bất tán, nàng ở trong giáo, địa vị vĩnh viễn là Nhị phu nhân, không qua nổi Đại phu nhân quá cổ.

Trải qua nhiều năm như vậy, Linh cùng con mình lớn lên, nàng cũng trưởng thành hơn, tuế nguyệt phai mờ, nàng chỉ có thể tiếp nhận sự thật, trong nội tâm trượng phu, nàng không sánh bằng mẫu tử Hầu Tiểu Lan. Nàng đã nhận mệnh gả cho y thì phải đi theo y, còn con đường khác sao?

Nàng nhú mày, thấp giọng lẩm bẩm: “Phu quân ta yêu nhất là Linh, muốn nó kế thừa giáo vị, chắc sẽ không đáp ứng Diễm làm tân nhiệm giáo chủ!”

“Ca có bệnh quần thân, nằm trên giường đã ba tháng, các đại phu đều chẩn đoán y luyện công tẩu hỏa nhập ma, lại mệt nhọc quá độ, không dễ dàng khôi phục, sự tình nghiêm trọng như vậy, chỉ có người biết, ta biết, trong giáo không có ai khác biết rõ chớ nói chi là người trên giang hồ. Hiện tại, Hắc Ưng Giáo tất cả sự tình lớn nhỏ đều do ta và người quyết định, mọi người nghe chúng ta, Phục La cũng không dám có ý kiến, ta muốn Diễm kế nhiệm giáo chủ, ai dám phản đối? Người sợ cái gì?” Đông Phương Lang Nha không cho là đúng.

“Ta...” Nữ nhân ấp a ập ứng.

“Giáo chủ bệnh đến hồ đồ rồi, khí phách trước kia không biết đâu mất hết. Hiện nay, y lại muốn an cư ở Ô Lân, còn muốn Linh đối thoại (chứ không đối đầu) với Thiếu Lâm tự? Ta không thể tiếp nhận một giáo chủ như thế, càng không đồng ý Linh tiếp chương Hắc Ưng Giáo, chỉ có Diễm là thích hợp ngồi trên ghế giáo chủ nhất!” Đông Phương Lang Nha tiếp tục nói.

Mộ Dung A Kiều nhìn kỹ nam nhân dung mạo gần giống trượng phu mình, môi son hé mở: “Lang Nha ca, người để mắt tới Diễm như vậy, ta thật cao hứng, nhưng là...”

Đột nhiên, hần nắm tay của nàng, nàng giật mình, lúc rút tay lại thấy trong tay có một vật.

“Hồi trước, người nói người thích son hộp nhưng không tìm được, ta trên đường gặp thương nhân buôn tơ, mua cái này, tặng cho người.” Thấy nàng ưa thích cái hộp nhỏ chế tác tinh xảo, đối với mình nói lời cảm tạ, hần càng vui vẻ hơn, kìm lòng không được xán tới gần nàng, ngửi lấy mùi hoa thoang thoảng trên cơ thể nàng...

“A Kiều, người minh bạch tâm ý của ta, ca ca là người tại trong phúc không biết phúc, y không hảo hảo quý trọng mẫu tử các người, nhưng ta có, ta yêu người, ta muốn chiếu cố người và Diễm!” Xem tình huống hiện này, cho dù hần cướp vị trí giáo chủ của ca ca thì cũng không phải việc gì khó khăn.

Lang Nha tận lực lấy lòng A Kiều, đem con nàng nâng lên địa vị tốt nhất để nàng an tâm theo hần.

Mộ Dung A Kiều đỏ bừng khuôn mặt, lộ vẻ xinh đẹp say lòng người.

Có khách tới, phá tan bầu không khí mập mờ giữa hai người. Đôi bên không hẹn mà cùng đứng lên, đi ra phòng ngoài

“Mẹ, Nha thúc thúc, các người đều ở đây?” Đông Phương Diễm nhảy tới.

Đông Phương Lang Nha nhìn cháu trai, cười hỏi: “Diễm, nếu như cha người muốn truyền vị tử (con nối dõi, đích tử) cho người, người có muốn làm giáo chủ Hắc Ưng Giáo không?”

“Muốn!” Đông Phương Diễm mở to đôi mắt màu hổ phách, không chút cân nhắc nói luôn: “Ta muốn làm giáo chủ, ta sẽ mạnh hơn cả phụ thân, ta muốn tiêu diệt... các môn phái Trung Nguyên, nhất thống giang hồ!” Hần khoa tay múa chân, rất là uy phong.

Tuy chỉ đơn giản là giơ tay múa chân, nhưng Đông Phương Lang Nha nhìn ra nội công tiểu tử này đã tiến rất xa.”Ha ha ha! Diễm, người nói hay lắm, có hùng tâm tráng chí, thúc thúc không phí công thương người.” Hấn vui mừng mà cười, vỗ vỗ vai Đông Phương Diễm.

Mộ Dung A Kiều lắc đầu, rút khăn tay, lau mồ hôi trên mặt nhi tử, nhin không được dạn dò: “Thằng nhỏ này, người có thời gian ba hoa sao không chịu khó luyện võ công? Nương bảo người luyện chiêu thức, người có luyện không?”

“Đương nhiên là có, con đã luyện xong phần hôm nay mới đến tìm nương.”

“Ngoan.” Nàng mỉm cười, tiện tay sửa sang lại mớ tóc đen bị gió thổi loạn của Diễm.

A Kiều ngẩng nhìn cốt nhục của nàng, nó vẫn tựa như khi còn bé, đối với nàng hỏi han ân cần, mỗi ngày đều đến vấn an, ôm nàng, sau đó mới trở lại chỗ mình.

Lúc này, nàng sâu sắc nhận thức rằng, Diễm tốt như vậy, không hề thua kém Linh, không đúng, nàng thậm chí cho rằng, nó còn hiểu thắng hơn Linh, vì sao giáo chủ chọn Linh, không chọn Diễm?

Ba người cười vui một hồi lâu, Đông Phương Diễm nghe lời mẫu thân, trở về luyện công.

Đông Phương Lang Nha nhìn Diễm quay lưng đi, A Kiều trầm mặc không nói lời nào.

Mộ Dung A Kiều tâm tình mâu thuẫn, tay cầm hộp son, hồi tưởng về cuộc nói chuyện vừa rồi, về tiền đồ của nhi tử, thật lâu, tựa hồ nghĩ thông suốt cái gì, nàng nhìn về phía Đông Phương Lang Nha, trải qua cân nhắc mấy hồi, mới nói ra: “Lang Nha ca, người thực có thể trợ giúp Diễm lên làm tân nhiệm giáo chủ?” Nam nhân gật đầu, nàng hít một hơi, nói: “Nếu như con của ta muốn làm giáo chủ, nhất định phải xác định Đông Phương Linh thật sự đã chết... Không phát hiện thi thể của nó, ta không an tâm.”

7. Chương 7

Đêm khuya, trong nham động dưới đáy cốc, chỉ có thể nghe được tiếng nước chảy từ bên ngoài truyền đến, tiếng côn trùng kêu vang, cành lá dương xỉ, cây quyết sinh trường ở bên bờ theo gió thổi xoạt xoạt nhẹ vang lên...

Đoàn Tam Thiếu đại nạn không chết, quỳ lạy Phật tổ Bồ Tát phù hộ. Bình thường lúc còn trong chùa hẳn có bao giờ thành kính như thế? Hôm nay, hấn cung kính ở cửa động quỳ lạy, đối mặt khoảng không đen kịt niệm Phật hiệu không ngừng...

Đoàn Tam Thiếu muốn tìm ít củi nhưng không có, liền rời hang, đến bờ sông bên cạnh, bẻ ít cành cây rồi lại chạy về động, đem chúng ném vào đồng lửa.

“Cáp Tít tít!” Một trận gió thổi qua khiến hấn hắt xì mấy cái, hai tay ôm lấy thân thể trơn bóng. Hấn ngồi sát đồng lửa, nhìn quần áo đang phơi trên trường côn đã khô đến tám phần, tranh thủ thời gian, mặc lại lên người, xoa hai tay lên đầu, cảm thấy rất ấm áp.

Một hồi lâu, hấn nhin không được, liếc mắt nhìn qua phía Đông Phương Linh đang run như cây sậy, rúc vào trong góc, nói: “Này, người mặc quần áo ướt sũng, ban đêm rất dễ nhiễm lạnh. Mau cởi ra, qua đây sấy khô đi.”

Độc tính phát tác, toàn thân khổ sở, hai lỗ tai ù ù, dù cho đối phương nói nhỏ một câu, tiếng củi lửa cháy lách tách vào tai Đông Phương Linh lại là dị thường ồn ào, rất cực y chịu không được, hướng chỗ có ánh sáng, gầm rú: “Ồn ào muốn chết, người câm miệng!”

Đoàn Tam Thiếu le lưỡi, thật sự là hảo tâm bị chó cắn mả.”Người có cảm lạnh, cũng không liên quan đến ta nha.” Hấn nhếch miệng, tiếp tục một mình đẩy củi sưởi ấm, rất chi hưởng thụ.

Đông Phương Linh vừa ướt vừa lạnh, lại miễn cưỡng vận công chống đỡ độc tính. Để phân tán cảm giác thống khổ, y nắm chặt kiếm, nghĩ may mà còn chưa mất vũ khí, nhẹ tay lăn xuống thắt lưng, giữ chặt lệnh bài.

Xoay mình, bụng quặn lên, y cực lực nhẩn nại, từ trong vạt áo móc ra một chiếc hộp nhỏ hình con trai, trên có khắc đám cây lựu hoa kết bằng bạc...

Nhớ lại lúc ấy, y trúng chiêu của Cổ Bá Thiên, đứng ở bên cạnh y chính là kẻ kia, không cẩn thận làm rơi cái hộp con trai này. Y nắm chặt chiếc hộp. Đây chính là bằng chứng duy nhất liên quan đến tên phản đồ Hắc Ứng Giáo muốn giết hại y!

Đoàn Tam Thiếu che ánh lửa, rình coi Đông Phương Linh, nghĩ thầm, y đang nhìn cái gì vậy? Dem đồ vật gì đó giấu lại trong người?

Hắn còn đang phỏng đoán, nghĩ mình không quay lại Thiếu Lâm tự, phương trượng nhất định sẽ lo lắng?

Mắt thấy Đông Phương Linh đột nhiên đứng lên, Đoàn Tam Thiếu giật bắn mình, nhìn y giống như nổi điên, thân ảnh bay vèo vèo, không ngừng đập vào nham bích, hắn sợ hãi, cũng đứng lên.

“Này, Đông Phương Linh, uy...” Đông Phương Linh không để ý tới hắn, vẫn liên tục làm bản thân bị thương. Đoàn Tam Thiếu hô: “Người không ngã chết lại sợ mình sống lâu quá hay sao? Lệnh bài đã ở trên người người, người còn bắt mẫn cái gì? Tại sao phải đi đụng vách tường, thương tổn tới mình?”

“YAA.A.A.. Ah ah ——” Đông Phương Linh đau đớn gào thét, không ngừng chạy tới chạy lui mới giảm bớt cảm giác vừa đau vừa ngứa vừa nóng khắp toàn thân, phảng phất có vạn trùng gặm噬!

Đoàn Tam Thiếu nghẹn họng nhìn trân trối, không dám tới gần kẻ điên. Thẳng đến khi đối phương tỏ ra kiệt sức, ngã bịch trên mặt đất, không nhúc nhích được, hắn bị lòng hiếu kỳ thôi thúc, dè dặt đi qua xem xét.

Đối phương nhắm chặt hai mắt, không có phản ứng? Hắn trước đó văng thanh kiếm, nhện không được thò tay chọc chọc Đông Phương Linh.

“Lạnh quá!” Nhiệt độ cơ thể Đông Phương Linh hù đến hắn, vội lui về sau. Đoàn Tam Thiếu nhìn y hai tay ôm lấy chính mình, run cầm cập, không phải vì ướt sũng mà cảm lạnh đó chứ?

Hắn ngây người một hồi, thấy Đông Phương Linh chịu thống khổ, mặc dù là Ma giáo chi đồ (thành viên Ma Giáo), nhưng cũng là người. Cuối cùng, Đoàn Tam Thiếu thấy y tội nghiệp, lấy can đảm tiến lại gần thêm.

“Phương trượng nói qua, trời cao có đức hiếu sinh, người ở trên đời này, phải làm nhiều việc thiện.” Thấp giọng lầm bầm, Đoàn Tam Thiếu lúi Đông Phương Linh, kéo đến bên cạnh đồng lửa.

Bị kéo xềnh xệch khiến Đông Phương Linh đang hôn mê bừng tỉnh.”Đừng đụng ta!” Khẩn trương rống to, y giãy khỏi tay Đoàn Tam Thiếu.

Đoàn Tam Thiếu giật mình, buông người ra.”Người hung cái gì? Ta là hảo tâm giúp người a.” hắn ngạc nhiên.

“Không được đụng... Ta trúng.. Tiêu hồn tán...của Cổ Bá Thiên...” Khí lực trong người đã dùng hết, Đông Phương Linh lại rơi vào hôn mê, không chống đỡ nổi.

“Tiêu hồn tán? Đó là cái gì? Rất ghê gớm sao?” Đoàn Tam Thiếu hỏi thăm: “Võ công của người cao như vậy mà không hóa giải được sao?” Hắn nhớ lúc ở chân núi, Cổ Bá Thiên đã từng nói qua.

Người ta là Ngũ Độc phái chưởng môn nhân, am hiểu nhất chính là phóng độc, Tiêu hồn tán gì gì đó, đích thị rất khó xơi, thế mới đem Đông Phương Linh giày vò thành bộ dáng này!

Đoàn Tam Thiếu thấy Đông Phương Linh không đáp lời, đã bất tỉnh rồi sao?

“Này, uy...” Đoàn Tam Thiếu lay lay Đông Phương Linh, y vẫn nằm im không động đậy.

“Như thế nào lại lúc lạnh lúc nóng thế này?” Đoàn Tam Thiếu nhíu mày, sờ sờ nhiệt độ cơ thể đối phương, lại đập y, gọi y. Không thấy đối phương phản ứng, hắn lúi Đông Phương Linh tới gần lửa chút nữa, hi vọng y có thể cảm thấy khá hơn.

Quần áo Đông Phương Linh ướt sũng, dính chặt lấy người. Như thế này thì khá sao nổi?

Vì vậy, Đoàn Tam Thiếu thừa dịp lúc y còn hôn mê, giúp y cởi quần áo, kinh ngạc nhìn thân thể mảnh mai thể kia mà lớn lên tuần mỹ như vậy, da trắng như ngà, cô nương cũng không bằng a...

Hắn xấu hổ, phi lễ chớ nhìn, vội lấy quần áo mình, đắp lên người đối phương, đem y phục ướt đầm vắt lên trường côn, khơi củi cho lửa cháy to thêm.

Hắn nhìn Hắc ưng lệnh bài, còn cái hộp hình con trai thì đoán không ra, thả lại bên người Đông Phương Linh.

Cảm thấy hơi lạnh, Đoàn Tam Thiếu hai tay xoa xoa cơ thể, ra ngoài hang, ngắt lấy mấy phiến lá to, đem vào hang xếp lên mặt đất, một phiến làm chiếu, một phiến đắp lên mình.

Bỏ thêm ít cành cây vào đồng lửa, hắn nhìn người bên cạnh vẫn co ro thành một đoàn, hai mắt nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt, môi tím đen...

Đoàn Tam Thiếu thở dài, nhịn không được khúc hai tiếng, khiến chỗ ngực bị Cổ Bá Thiên đánh đau nhức. Hắn quyết định đi ngủ, đợi trời sáng sẽ tính biện pháp rời khỏi đây, trở về Thiếu Lâm tự.

8. Chương 8

Dạ thâm nhân tĩnh (đêm khuya vắng người)

Ngọn lửa đốt cháy mấy nhánh cây, phát ra âm thanh lách tách...

Đông Phương Linh bị một cơn đau nhức quấy tỉnh, dù cho vận công cũng ngăn không được!

Cảm thấy toàn thân nóng quá, y vén quần áo lên, chập vạt ngồi xuống, hai mắt nhìn ngọn lửa, hồng, vàng, cam... Khiêu được vũ động (nhảy nhót), ca kỹ xinh đẹp vận eo nhảy múa, mắt liếc y lúng liếng, khiến y huyết mạch như sôi lên.

Ánh mắt nhìn mỹ nữ xuyên qua xiêm y nàng, thấy một mảnh da thịt như ẩn như hiện. Y hướng về phía nàng, đi tới.

Cảm giác có cái gì đó áp lên thân thể, Đoàn Tam Thiếu bừng tỉnh, thấy một cặp đồng tử màu vàng sáng chói như mặt trời nhìn mình chăm chăm, rất giống mèo rừng bắt được con mồi!

“Người làm cái gì vậy?” Hắn đẩy Đông Phương Linh ra, không biết y tỉnh dậy từ khi nào, bộ dáng có vẻ khác thường.

Độc tố trong cơ thể phát tác khiến cho Đông Phương Linh sinh ra ảo giác.

Giờ phút này, Đoàn Tam Thiếu trong mắt y đã thành ca kỹ diễm lệ, nàng cười mỉm đẩy y ra, rồi lại quyến rũ mời gọi y. “Cô nương, nàng xưng hô như thế nào?” Y cười hỏi nàng.

“Sá!?” Đoàn Tam Thiếu bị hỏi đến há hốc mồm, da gà nổi đầy thân.

“Ta không phải cô nương!” Hắn lớn tiếng kháng nghị, hoài nghi Cổ Bá Thiên cho Đông Phương Linh ăn phải..

Xuân được!

Mắt nhìn kẻ kia không mảnh vải cũng không biết xấu hổ, lại lừ lừ đi tới, đoạt miếng lá che nửa người của mình, Đoàn Tam Thiếu gấp đến độ gào toáng lên: “Đông Phương Linh, người mò mẫm cái gì? Nhìn cho rõ, ta là nam tử hán, không phải cô nương...”

Hắn giãy giụa, chân tay vung loạn, lại bị người nọ bắt lấy eo, kéo về, hoảng sợ kêu: “Này, người không có mặc quần áo đó, đừng tới đây!”

“Ta muốn người.” Đông Phương Linh không quan tâm bản thân có mặc quần áo hay không, thầm nghĩ ca kỹ giãy dựa mây mưa thất thường, sẽ giúp y hạ hỏa.

“Muốn cái rắm!” Đoàn Tam Thiếu mắng to: “Ta không có hứng thú với nam nhân, người dám động tay động chân với ta, ta sẽ không khách khí...”

Lời hung ác vừa rời khỏi miệng, hắn đã vung quyền, ai ngờ tay bị tóm lấy, giật chéo ra sau lưng. “Ai nha nha, đau, đau. Người buông tay”. Đông Phương Linh giữ tay hắn sau lưng, tay kia trượt xuống ngực hắn, nắm núm vú.

“Má ơi — ta còn là xử nam, ta muốn vào Thiếu Lâm tự làm tăng nhân, luyện lên võ công cao cường như phương trượng. Người đừng có sờ loạn ta!” Đoàn Tam Thiếu mặt đỏ tới mang tai, chịu không được.

“Người yên tâm, lần đầu của nữ nhân sẽ hơi đau một chút, ta sẽ đối với người rất ôn nhu.” Đông Phương Linh “Sách, sách, ” hôn lấy tấm lưng đang run rẩy, nắm ngón tay trái niết bộ ngực đối phương, không khỏi thở dài: “Da của người rắn chắc thật, chỉ tiếc ngực quá bằng phẳng. Nhưng ta thích người có cá tính, ngực nhỏ cũng không sao.”

“Nhưng ta sao!” Đoàn Tam Thiếu kháng nghị: “Buông tay, tên Ma giáo yêu nghiệt còn dám hôn ta! Người sờ loạn...” Cảm giác những nụ hôn cháy bỏng trên lưng, nổi lên một hồi tê dại, bản thân chưa có kinh nghiệm khiến Đoàn Tam Thiếu sợ hãi. Vừa lúc đó, ma chướng của Đông Phương Linh lại mò xuống quần hắn, thăm dò giữa hai mông. Đoàn Tam Thiếu giãy giụa, nghĩ bụng đêm nay chắc phải thất thân.

Đã thế lại còn thất vào tay nam nhân...

Hắn càng nghĩ càng sợ hãi, quý khóc thần gào gào như thét lên: “Cứu, cứu mạng... Cường gian ah!” Cái động này nằm sâu dưới vách núi âm u, sẽ không có ai đến cứu hắn. Giờ chỉ có thể dựa vào chính mình.

Hắn liều mạng ngăn Đông Phương Linh, tính chạy trốn. Ai ngờ trượt chân, quần tuột ra đến một nửa, Đông Phương Linh nhào tới. Đoàn Tam Thiếu hoảng hồn, vội nắm lấy phân thân y đang định cắm vào giữa mông mình.

“Ah!” Hạ thể bị dùng sức nắm khiến Đông Phương Linh vui mừng rên rỉ: “Cô nương người hảo chủ động...”

“Ta là bị người bức!” Đoàn Tam Thiếu trợn mắt, tên khốn Đông Phương Linh này đầu óc hư mất rồi, dám đem lão tử tưởng thành nữ nhân!

Những lời mắng chửi của ca kỹ đều là tán tỉnh, Đông Phương Linh cười ha hả, thân thể ngày thường bị huấn luyện tỏ ra nghiêm chỉnh lạnh lùng giờ trúng được mà rụt rè buông thả. Y không khỏi lắc nhẹ vòng eo, bàn tay thoải mái ma sát vật giữa hai chân.

Đoàn Tam Thiếu há mồm cứng lưỡi, nhìn Đông Phương Linh chống trên người mình, mười ngón ôm bả vai hắn, lại còn chủ động vận eo bày thủ, mái tóc dài rối tung, phản chiếu ánh lửa, làn da tuyết trắng vì nhiệt độ mà niêm lên một tầng đỏ ửng, hai con ngươi màu vàng chuyển động, lúng liếng ba đào.

Đoàn Tam Thiếu nhìn mà choáng váng, đỏ bừng cả mặt, tim đập rộn lên, không biết làm sao, bàn tay cầm chặt côn thịt không khỏi dùng lực, theo động tác của đối phương mà đóng đưa. Đoàn Tam Thiếu chợt cảm thấy không ổn —

Mình đang làm cái quái gì thế này? Cùng người Ma Giáo một chỗ, nhìn ngắm thân thể y, lại còn sờ người ta? “Tội nghiệt... A di đà phật, ông trời phù hộ ta, vượt qua ma chướng!” Hắn rút tay về, chấp tay hành lễ, liên niệm Phật hiệu. Đông Phương Linh lại kéo tay hắn, dí vào hạ thể của mình. Đoàn Tam Thiếu bối rối, dù sao cũng là thanh niên huyết khí phương cương, ngăn không được hấp dẫn. Hắn không tự giác lại dùng lực ma sát hạ thân Đông Phương Linh, nhìn y ngửa đầu rên rỉ, dáng vẻ vô cùng yêu kiều, hắn xấu hổ, nhin không được chữ nhỏ: “&%#... người thật thoải mái sao? Thích bị sờ như vậy?”

“Thoải mái... Ah... Thật tốt... Ta thích...” Đông Phương Linh được vuốt ve ma sát, cảm thấy còn chưa đủ, hai tay lại tự sờ niết thân trên, cảm thấy trong cơ thể đau khổ không chịu nổi. Y đặt tay Đoàn Tam Thiếu giữa hai chân, dẫn đạo động tác đối phương, thúc giục: “Dùng lực một chút... Ừm ah...”

Đoàn Tam Thiếu chưa từng có kinh nghiệm tình dục như vậy, mặt đỏ tới tận mang tai, không dám nhìn người, lại ngây ngốc bị người dặt mũi, bảo gì làm nấy, cố gắng ma sát, vật bị hắn trong tay cứng thẳng, hiện ra màu phản hồng ẩm ướt.

Đoàn Tam Thiếu sợ hết hồn, hạ thể cũng phát sinh quái sự, trướng nhiệt phát đau. Hắn thấp giọng hô: “Đây là cái chuyện chó má gì... Ta làm sao vậy?”

“Không được... Ta không được...” Không rảnh bận tâm bên cạnh, Đông Phương Linh kêu la, yếu ớt ngồi chồm hổm trên đùi Đoàn Tam Thiếu, luật động eo càng nhanh kích thích càng lớn. Y ngửa đầu thở gấp, một tay niết lộng núm vú, tay kia ại ra sức ma sát hạ thể, sóng nhiệt cuồng đại giữa hai chân chính xộc lên đỉnh đầu, y không khỏi hô to: “Ta muốn, muốn bắn á... Y ah ah!” Toàn thân căng cứng, hơi hơi co rút, rốt cục cũng phóng thích!

Đoàn Tam Thiếu trừng mắt nhìn nhiệt dịch phun lên người, ngây ra, theo bản năng thu tay lại, nhưng không kịp. Đông Phương Linh “Oa ah ——” một tiếng, nhả ra một bùm máu lớn!

Huyết sắc đỏ sậm, mang một cổ vị ngọt, Đông Phương Linh cảm thấy cháng váng đầu óc, vội bế khí. Đoàn Tam Thiếu sợ y thổ huyết sẽ ngã xuống, chỉ có thể ôm lấy Đông Phương Linh, dịu hân nằm lên phiến lá.

“Này, Đông Phương Linh... Người có ổn không? Đừng dọa ta!”

“Haizz, ha...” Đông Phương Linh thở hổn hển, mơ mơ màng màng, không rõ xảy ra chuyện gì.

Thở chút huyết, ngực cảm thấy nhẹ nhõm hơn, thân thể cũng tốt lên, chỉ là hai mắt không nhìn thấy ca vũ nữa, ánh lửa vẫn như trước, cảnh vật bốn phía vừa thực vừa hư, Đông Phương Linh sinh ảo giác mình không phải mình, mình là nữ nhân?

Phía trên y là một vị phong lưu phóng khoáng anh tuấn công tử, hân đối với mình tràn đầy yêu mến, khiến lòng y ngứa ngáy, nửa người dưới còn muốn...

Đoàn Tam Thiếu trợn mắt nhìn cái kia của mỹ nhân lại nhô lên, còn mê đắm nghiêng mắt nhìn hân? Đột nhiên y quàng tay qua cổ hân, Đoàn Tam Thiếu kinh hô: “Người lại muốn làm gì?”

“Người đừng sợ, tới...” Đông Phương Linh kéo hân tới gần, thấy hân nhăn nhó bất an, vì vậy y chủ động chống người đứng dậy, quỳ sấp lấy, hai chân mở ra, cặp mông đẹp vênh cao, quay đầu nhìn hân, câu dẫn: “Đi vào trong ta đi... Mau lại đây... Làm ta thoải mái...”

Tóc dài trên da thịt tuyết trắng tản mát, nam tử toàn thân trần trụi cong người, mị thái, ở trước mặt Đoàn Tam Thiếu chân thành khê khai mở, đôi môi bị huyết sắc nhuộm đến tiên diễm khê nhếch, phát ra tiếng rên rỉ mập mờ. Đoàn Tam Thiếu trừng mắt trừng lớn, muốn phun máu mũi!

“Phật tổ... Bồ Tát ah... A di đà Phật... Tội lỗi, tội lỗi!” Cho dù hân niệm Phật bao nhiêu lượt, thậm chí cả kinh Đại Thừa, kinh Kim Cương, Bát Nhã tâm kinh đều lúi ra đọc tuốt, hai mắt vẫn không sao rời được thân hình Đông Phương Linh. Hạ thân hân càng thêm trắng đỏ, hoàn toàn không nghe lý trí cảnh cáo.

“Người niệm Phật hiệu cái gì? Mau tới vuốt ve ta.” Đông Phương Linh nhong nhéo cười, bờ mông có ý hướng bộ vị đối phương cọ cọ.

Đoàn Tam Thiếu chật vật né tránh, hai tay bảo vệ hạ thể, mắng: “Người, đồ Ma giáo yêu tinh hại người! Có biết hổ thẹn không hả?” Đối phương khiêu khích (xx) hân, tự sở, còn không ngừng làm ra tư thế chọc người, hân xem đến choáng váng, thẳng nuốt nuốt bọt, hô hấp nhanh hơn.

Sắc đẹp trước mặt, giới luật gì đó học ở chùa đã sớm vụt lên mây. Bây giờ, dù cho chúng thần đến bên cạnh cũng ngăn không được dâm niệm của hân!

Cuối cùng Đoàn Tam Thiếu chịu không được, cởi quần, nam tính hùng phong bật ra, hân nghiêng răng: “Đông Phương Linh, là người bức ta, cũng không phải ta nguyện ý làm như vậy...” Nhiều lời vô ích, hai tay hân nhanh chóng chớp tới cặp mông xinh đẹp của Đông Phương Linh.

Đông Phương Linh nhìn lấy nam nhân lộng tìm cả buổi, đầu đầy mồ hôi mà vẫn chưa tìm được kỳ môn (cái OO đó) mà vào.”Ha ha a, người đến cùng có làm được hay không nha? Muốn ta dạy cho người?” Y cười nhạo.

Nam nhân nào nghe người ta nói mình “Không được” còn có thể nhẫn nại? Đoàn Tam Thiếu thở phì phì trách mắng: “Mẹ... Người dám nói ta không được? Ta đây liền làm cho người xem!” Quả thật không có kinh nghiệm, hành sự gì cũng khó thành công. Đoàn Tam Thiếu sĩ diện không nhịn được, mặt trắng thành màu gan heo, tiền thối lưỡng nan.

“Đau quá! Người đừng có ngạnh chen vào...” Đông Phương Linh nhíu mày, đẩy hắn ra, dạy hắn đầu tiên phải dùng tinh dịch bôi lên chỗ đó của mình, sau đó lại...

Kế tiếp, Đoàn Tam Thiếu không cần người dạy. Mười ngón tay nhanh chóng tách khe mông Đông Phương Linh, đem côn thịt đã bôi qua tinh dịch, chọt vật đâm vào trong huyết. Hạ thân được làm ướt qua, đẩy mạnh rất thuận lợi, thoáng cái đã chọc đến tận cùng.

“Úc!” Đông Phương Linh nhịn không được kêu: “Người hảo nhanh!”. Đoàn Tam Thiếu cảm thấy tiểu huyết kìm chặt, khe co rút, nằm trong cơ thể ấm áp dễ chịu, cái đó trường đại lên. Hắn lại sợ huyết khẩu quá chặt sẽ ra không được, thò tay phát mông Đông Phương Linh, mắng: “Đừng kẹp... Ôi uy, ta sẽ bị người lộng đứt mất!”

Mỗi lần bị đánh, bờ mông càng chặt kéo căng lấp đầy thân thể, cũng làm cho Đông Phương Linh tìm được khoái cảm, giảm bớt ngứa ngáy khó chịu. Y quỳ sấp, hai chân mở lớn thêm.”Đừng rút ra, ta thoải mái...” Đoàn Tam Thiếu rên rỉ, trở tay lên bờ mông nam nhân, muốn thâm nhập y thêm nữa, không phải ly khai.

Vừa mới bắt đầu tiến vào, Đoàn Tam Thiếu có chút sợ, nhưng rất nhanh, bản năng dạy hắn phản ứng. Hắn không tự giác run run giữ lấy cái eo, ra sức luật động!

“Ừm... Ah... Tốt... Tốt...” Đông Phương Linh dâm loạn gọi: “Sâu hơn một chút... Dục lực... Ta còn muốn... Ah, ah ah, ah!” Y càng ngày càng bị cuốn vào vòng xoáy mãnh liệt, được tính khiến y khô nóng khó chịu, buộc y tự sờ mó chính mình, gắng gượng niết lộng, đồng thời cũng tác cầu nam nhân.

Mỹ nhân một tiếng một tiếng thở gấp, thúc giục hắn, lại là lần đầu phạm sắc giới khiến Đoàn Tam Thiếu càng thêm phấn khởi.

“Úc, ức...” Hắn rống xuất, đáp lại nhu cầu của đối phương, đâm vào rút ra càng nhanh hơn!

Hắn rất nhanh chịu không được kích thích, bắt lấy mông Đông Phương Linh, sát nhập chỗ sâu bên trong, “Ta muốn bắn ——” vừa nói, vừa xuất tinh!

“Ừm ah ah ah!” Đông Phương Linh cũng hô lên, bản thân lại bắn, cảm thấy lượng lớn tinh dịch nam nhân rơi vãi trong cơ thể mình!

9. Chương 9

Dược tính thoái lui, Đông Phương Linh cũng thanh tỉnh.

Y hai mắt nhìn quanh hang, đồng lửa đã tắt, ánh mặt trời ngoài động sáng lấp lánh, Đoàn Tam Thiếu trần truồng, gác một tay một chân lên người y!

Trong nháy mắt, trong đầu Đông Phương Linh vang tiếng ầm ầm ù ù, trống rỗng.

Đàn người ra một lúc, y ngơ ngẩn hoàn hồn, dùng sức đẩy người ra, chống lưng đứng dậy, rồi cảm giác choáng váng khiến y ngã trở về. Đông Phương Linh tức giận thử đi thử lại, mất một hồi lâu, tứ chi mỗi một bủn rủn mới lại nghe y chỉ huy, chậm rãi đứng lên...

Phần eo cùng bờ mông đau nhức, Đông Phương Linh trong lòng kinh hãi. Tinh dịch lạnh lẽo theo giữa bờ mông chảy tới đùi, nhìn bản thân trên người không có quần áo, xanh một miếng, tím một khối, còn lưu lại rất nhiều dấu vết hoan ái. Y giận tái mặt, chỉ muốn giết người!

Đoàn Tam Thiếu đang mơ màng mộng xuân, cảm thấy có người quấy rầy mình.

“Đừng... Sự phụ, con không muốn làm tảo khóa, để con ngủ thêm một lát.” Hắn đẩy đối phương ra, trở mình, tiếp tục ngủ.

Thẳng đến khi bị đập “Ba~, Ba~!” vào mặt, Đoàn Tam Thiếu mới tỉnh, ai ai gọi: “Đau —” hai má sưng lên.

Hắn thấy Đông Phương Linh đã mặc quần áo tử tế, trông như quỷ Dạ Xoa đang đánh mình, vội né tránh, oán giận: “Người làm gì vậy? Còn đánh nữa ta sẽ bị người đả thương đó ——” Hắn đang nói nín bặt, lợi kiếm đã kề cổ.

“Người đã làm gì ta?” Đông Phương Linh giận không kềm được, vạch một đường lên da đối phương, quát: “Tên khốn ăn trộm vô sỉ hạ lưu. Nói. Người đối với ta đã làm cái gì?”

Liếc lưỡi kiếm dính máu mình, Đoàn Tam Thiếu run lấy bầy. Nam tử lạnh lùng tựa băng sơn này không còn vẻ tao mị như lúc trước, nghĩ đến tối hôm qua, không hiểu mình trúng tà gì? Không kiềm chế được bản thân, tiếp nhận y, bị y hấp dẫn. Đây là lần đầu hắn cùng nam nhân làm cái chuyện khó nói kia, về sau còn mặt mũi nào về Thiếu Lâm tự?

Hắn càng nghĩ càng khổ sở, càng thêm trách cứ chính mình, cái này so với một kiếm giết chết hắn ngay tắp lự còn đau đớn hơn!

“Oa ah –” hắn nhịn không được khóc rống lên, nước mắt lã chã rơi xuống.

Đông Phương Linh sửng sốt. Một đại nam nhân khóc thành như vậy khiến y không khỏi dờn kiếm, thở phì phì gầm nhẹ: “Người khóc cái gì!”

Nên khóc chính là mình à? Mình đường đường Hắc Ưng Giáo Thiếu chủ, lại bị loại tiểu nhân vật công phu mèo ba chân này chiếm hết tiện nghi!

Trừng mắt nhìn khuôn mặt Đoàn Tam Thiếu bị đánh sưng thành đầu heo, khóc đến nước mắt nước mũi giàn giụa, thân thể trơn bóng co rúm lại trong góc hang, như thể vợ bé bị ác bà bà khi dễ.

Y đỏ mặt, nhìn thấy phát ghét, quay mặt nhìn qua bên kia.

Đoàn Tam Thiếu rất bất mãn tư thái chỉ cao khí ngang của Đông Phương Linh.”Người... Người đối với ta đã làm cái gì... Đều quên rồi sao?” Đối phương vẻ mặt mờ mịt, đương nhiên không nhớ gì.

Hắn thất vọng, che mặt thút thít nỉ non, dứt khoát khai ra toàn bộ sự thật: “Người ... Ma giáo yêu tinh hại người... Người khiến ta thất thân phá giới... Không làm được tăng nhân Thiếu Lâm tự nữa! Uống ta liều chết liều sống, thật vất vả mới đem người cứu lên bờ... Đêm qua, người như nổi điên, ở bên kia không ngừng đập người vào tường, người bất tỉnh, ta còn hảo tâm đem người kéo đến bên cạnh đồng lửa sưởi ấm, giờ người tỉnh lại, còn lấy oán trả ơn?”

Đông Phương Linh lắng nghe, trong lòng lạnh phân nửa, hoàn toàn không nhớ rõ đã phát sinh những sự tình này.

Ngày hôm qua, y ý thức mơ hồ, trong thống khổ chỉ lơ mơ nhìn thấy ánh lửa, vũ kỹ, rồi y gia nhập với các nàng, cùng một chỗ múa may quay cuồng...

Những cái ...kia đều là độc tố mang đến ảo giác?

Tiêu hồn tán quả nhiên độc địa. Vì sao Cổ Bá Thiên dụng độc này với mình mà không một kiếm giết phăng mình đi? Chẳng lẽ cũng là ý tứ của “Người kia”? Hay ý định của lão là, nếu không có Đoàn Tam Thiếu, kịch độc trong cơ thể mình không được phát tiết, cứ như vậy đập đầu vào tường cho đến khi kiệt sức mà chết?

“Đông Phương Linh, rõ ràng là người tưởng ta là nữ nhân, một mực dây dưa ta, còn cưỡng gian ta, ta không phản kháng được. Là người muốn ta sờ người, còn muốn ta cắm vào người, người vừa kêu vừa nói, muốn ta làm người thật thoải mái...”

“Không nói nữa, cầm miệng chó của người lại! Nếu không ta giết chết người!” Đông Phương Linh cực kỳ tức giận gào thét, mặt đỏ lên, không khống chế được, đâm kiếm về phía Đoàn Tam Thiếu.

May mắn Đoàn Tam Thiếu phản xạ rất nhanh, dùng tứ chi bò so với cẩu còn nhanh hơn, vậy mà cũng tránh không được bị vạch một đường trên lưng. Máu chảy ra, hắn vội quay đầu lại kiểm tra, may mà miệng vết thương không sâu, có thể tự cầm máu.

Đồng thời, hắn chớp tới trường côn, bảo vệ mình, lại thoáng nhìn giữa hai chân khác thường?

“Oa nha nha ——” cái này ngoài ý muốn dọa hắn sợ tới mức oa oa thét lên!

“Người gào thét cái gì?” Đông Phương Linh mắng.

Đoàn Tam Thiếu nhìn chòng chọc hạ thể, sợ đến run rẩy.”Ta... Tiểu đệ đệ của ta... Như thế nào biến thành như vậy?”

“Biến thành như thế nào?” Đối phương đáp không nên lời, Đông Phương Linh cảnh giác, nổi giận dùng dùng đi qua, ngồi xổm trước mặt nam nhân, nói: “Đưa ta coi.” Nam nhân mãnh liệt lắc đầu, cuộn tròn như con cuốn chiếu để tự vệ.

“Người thẹn cái gì? Bỏ tay ra!” Đông Phương Linh lớn tiếng ra lệnh, cầm kiếm uy hiếp, đối phương cắn nắm đấm, bị ép không thể không xấu hổ mở hai chân.

Nhìn bộ phận sinh dục của Đoàn Tam Thiếu, Đông Phương Linh lại xấu hổ, không muốn nghĩ cái thứ đáng chết này đêm qua còn ra vào cơ thể mình ——

Y nén oán giận xuống, cứng rắn ngẩng đầu lên xem xét bộ phận kia hiện màu tím đen, ủ rũ. Y nhú mày, một lát, thán một tiếng, nhổ ra kết luận: “Quả nhiên như ta sở liệu... Người cùng ta giao hợp qua nên cũng trúng Tiêu hồn tán.”

Nghe thấy thế, Đoàn Tam Thiếu chợt cảm thấy thiên hôn địa ám!

“Ta trúng độc... Không thể nào... Làm sao có thể... Người gạt ta? Người không có gạt ta... Thật sự? Cái kia ý là... Ta sẽ chết... Ta sắp chết rồi! Từ Pháp giáo huấn không sai, làm chuyện xấu, sẽ có báo ứng. Nếu như ta không ăn trộm Hắc Ưng lệnh bài, một đường trở lại Thiếu Lâm tự, không đường ngang ngõ dọc, thì đã không phát sinh nhiều chuyện như vậy, ta là bị báo ứng...” Hắn lắp bắp.

Cho dù chưa chết vì trúng độc thì trước lợi kiếm “soát soát” rút ra, đầu hắn cũng giống như lời đám thương gia buồn chuyện với nhau trong quán ăn, bộp một phát, bị Đông Phương Linh chém rơi xuống đất! Rơi vào cái chốn tiền bất kiến diêm, hậu bất kiến nhân (khỉ ho cò gáy) này, võ công của hắn lại không bằng người ta, chỉ có thể chuẩn bị chờ chết.

Hắn ngăn không được run rẩy, dù đang ban ngày nhưng cả người không có quần áo vẫn cảm thấy lạnh...Nếu xác mình bị người ta phát hiện, họ nhất định chỉ trở, nghị luận những lời cổ quái, đoán mình chết vì dâm loạn không biết chừng?

Hắn đang tưởng tượng đến kết quả xấu nhất, Đông Phương Linh lại cất kiếm, đứng lên.

Đông Phương Linh liếc Đoàn Tam Thiếu bằng nửa con mắt, kéo nhẹ khóe miệng: “Tiêu hồn tán này không làm người chết ngay đâu, chỉ cần người tâm bình khí hòa, không sử dụng nội lực, độc tố cũng không phát tác. Cho nên qua đợt này, chỗ đó của người sẽ trở về như cũ thôi... Huống hồ, người không phải trực tiếp bị hạ độc, là độc từ trên người ta truyền sang. Người đây bắt quả là trúng độc rất ít, chỉ cần về tìm sư phụ phương trượng hỗ trợ vận công là có thể bức độc tố trong cơ thể người ra.”

Người ta may mắn, còn mình thì sao? Còn đang phiền não không biết độc tính khi nào lại phát tác? Nếu không nhanh chóng tìm được giải dược, cho dù công lực của y thâm hậu cũng không ngăn được uy lực của Tiêu hồn tán, giống như lúc này đây, lần qua lần lại mấy lần, không qua bao lâu, y sẽ đi đời nhà ma! Hiện thời, vì lo lắng cho an toàn của phụ thân, y muốn sớm trở lại Hắc Ưng Giáo, bắt được phản đồ, đây mới là trọng yếu nhất. Những thứ khác, đều có thể đợi...

“Nguyên lai ta trúng độc rất ít... Thật vậy chăng? Ta còn có thể cứu chữa? Đông Phương Linh, người không phải là đang dối gạt ta đi?”

“Người lừa nhãi nhiều quá. Không tin thì thôi!”

Có phải mạng nhỏ này còn có cơ cứu được, hơn nữa người ta không có ý định giết hắn?

Đoàn Tam Thiếu kinh hãi, bản thân cũng hiểu khóc thành như vậy quá tổn hại uy phong nam nhân rồi, liền lau nước mắt nước mũi, lo lắng: “Chúng ta nên nhanh chóng ly khai chỗ này, tìm đường thoát ra!” Không rảnh mà buồn phiền tính cách giải thích với phương trượng nhờ giúp mình giải độc, Đoàn Tam Thiếu cầm côn, vọt tới cửa động, thấy đối phương một bước cũng không nhúc nhích.

“Trước khi ra khỏi đây, người mặc quần áo đi cái đã” Đông Phương Linh lạnh lùng lên tiếng, không để ý tới đồ dân kia mặt đỏ tới mang tai, y cất kỹ kiếm, kiểm tra đồ đạc trên người đều đầy đủ mới cất bước rời khỏi hang.

Không cần Đông Phương Linh dọa, Đoàn Tam Thiếu đương nhiên đối với sự tình phát sinh trong hang động thủ khẩu như bình (giữ kín như bưng), chỉ cần hắn sống một ngày, tuyệt đối không nói ra ngoài.

Từ sau, hai người rất ít mở miệng. Không ăn ý thì sao? Tránh đi cho đỡ xấu hổ. Người đi trước, kẻ theo sau. Đi trước chính là Đoàn Tam Thiếu.

Bởi vì hắn nhìn không vừa mắt Đông Phương Linh như con ruồi không đầu, không hề có cảm giác gì về phương hướng, không biết tìm đường, chỉ có thể xung phong nhận việc. Hắn xác định phương hướng khả quan, men theo hạ du sông mà đi...

Kiến thức phổ thông, thuận theo dòng sông đi sẽ tìm được đường ra.

Đoàn Tam Thiếu đi trước, Đông Phương Linh theo sau, men theo bờ sông mà đi chẳng dễ dàng gì, không gặp dã thú thì cũng là cỏ cao quá đầu người, phải gạt đám cỏ lau sang một bên mới có thể tiếp tục đi phía trước.

Đoàn Tam Thiếu hơi sợ, dùng côn khua bụi cỏ, xác định không có rắn mới dám tiến lên. Cây cỏ quét qua người hắn, làm xước da, Đoàn Tam Thiếu thở dài: “Nếu có liềm thì tốt rồi.” Hắn quay đầu lại muốn mượn kiếm Đông Phương Linh nhưng người ta không để ý tới hắn, còn lạnh lùng nhìn giống như đang nói “người nhanh lên đi, đừng có rề rà”.

Hắn nhìn kẻ kia bộ dáng đại gia rất đương nhiên, không khỏi tức giận. Ta tại sao phải đi trước mở đường cho hắn?

Đoàn Tam Thiếu vừa lều bàu phàn nàn vừa đi, thật vất vả thoát khỏi bụi cỏ thì lại gặp đường đá gập ghềnh, tốn sức ba trâu hai hổ mới leo được lên...

Đám chim chóc đang đậu trên cây quyết thấy người, kinh hãi, nhao nhao bay đi.

Đoàn Tam Thiếu không để ý tới bên cạnh, đi thẳng, thăm nghĩ mau ly khai chốn này, trở về chùa.

Trải qua rất lâu.

“Haizz, cấp, ha...” Đoàn Tam Thiếu vừa đi vừa thở hổn hển, thấy phía trước là dòng chảy xiết chuyển thành thác nước, nghĩ cảnh phải vượt qua đó có thể so với vừa rồi càng khó hơn gấp 10 lần, hắn nhất thời uể oải, chửi bới Cổ Bá Thiên, mắng đây là cái địa phương quỷ quái gì!

Đoàn Tam Thiếu ngẩng nhìn tứ phía, thấy một đoàn kiến bò dọc phía trước, có thể có đường mòn? Hắn như nghĩ đến cái gì, giơ cao côn, đẩy đám quyết mọc tươi tốt trên nham bích ra, phát hiện kiến bò đến bình đài thì chuyển hướng....Đoàn Tam Thiếu mừng rỡ, kiễng chân, nghển cổ, lấy trường côn gạt đám cây quyết ra, trái xem phải xem khắp bình đài, quả thật tìm được 1 con đường dưới đáy cốc!

“Ha ha, lão thiên gia quả nhiên đối với ta khoan hậu, đóng cửa ta cánh cửa này liền mở cho ta cánh cửa khác. Uy, phía trên có một bình đài, người có nhìn thấy hay không? Chúng ta có thể đi lên, bằng vào công lực của người, lại dựa vào đám quyết mọc bám đầy nham bích kia, trèo lên vách đá sẽ không thành vấn đề đi. Trên vách núi là đường mòn rồi, người lên khỏi đây thì đi kiếm dây thừng kéo ta lên. Rồi chúng ta có thể xuống núi...” Hắn chỉ lên cao, cao hứng quay người, đối Đông Phương Linh tuyên bố tin tốt lành, nhưng chính là không thấy bóng dáng y đâu cả.

Đoàn Tam Thiếu sững sốt, nhìn ra xa mới phát hiện người. Hì hục cả buổi, hóa ra người không có leo lên, còn ngồi dưới bóng cây cho mát. Người tưởng người đang đi chơi đây hả?

Hắn há hốc mồm.

“Này! Uy...” Gọi cả buổi, đối phương không phản ứng, mắt còn ngó chỗ khác.

Đoàn Tam Thiếu nổi trận lôi đình, lại phải cố sức quay về, người toàn mồ hôi, thở hổn hển, thật không hiểu thấu gia hỏa trước mặt, mắng: “Này, ta gọi người, người làm gì mà không trả lời? Còn ở lại chỗ này hóng mát, người có ý gì?”

Đông Phương Linh liếc mắt nhìn người đang thở phì phì, ném ra một câu: “Vừa rồi ta có lên tiếng bảo người dừng lại, người không nghe thấy, cầm đầu cầm cổ xông về phía trước, ta cũng không có biện pháp.”

Y có lên tiếng? Lúc nào nha?

Đoàn Tam Thiếu nghen hợng nhìn trần trối, linh cảm người ta đang đùa bỡn hấn.”Vây bây giờ người nhanh lên đứng lên, chúng ta tiếp tục đi!” Hấn thúc giục.

“Người lớn tiếng như vậy làm gì?” Đông Phương Linh dứt khoát thoải mái dựa vào cành cây, nói: “Người đi thì cứ đi, ta mệt, cần nghỉ ngơi một hồi.” Ngồi nghỉ một lát, quả nhiên thoải mái hơn, nếu cứ đi không nghỉ, toàn thân đều đau nhức, nhất là eo và hông. Y trừng mắt lườm Đoàn Tam Thiếu.

“Người ——” Đoàn Tam Thiếu muốn mắng to nhưng lại sợ đối phương là người trong Ma giáo, tính tình lá mặt lá trái bất định.

Vì an toàn của bản thân, cũng vì nếu không có ai trợ giúp, hấn rất khó rời khỏi đây, chỉ có thể cùng thiếu gia nghỉ ngơi, nhưng không dám tới gần y quá, Đoàn Tam Thiếu chọn một góc nhỏ không bị mặt trời hun chiếu, ngồi xuống.

10. Chương 10

Gió nhẹ lướt qua mặt, tiếng chim hót, ếch ộp thỉnh thoảng truyền đến.

Người nào đó nhàm chán đến cùng cực không khỏi tựa đầu lên tảng đá, bắt đầu ngủ gật.

Không biết trải qua bao lâu, hấn bị cái gì đó đánh tỉnh? Ai, Đoàn Tam Thiếu hai tay ôm đầu, giương mắt nhìn lên, thấy một gương mặt trái xoan thanh tú, biểu tình lạnh như băng.

Nghỉ ngơi đã đủ, Đông Phương liếc nhìn gia hỏa ngủ đến chảy nước miếng, cảm thấy chán ghét, cầm bao kiếm đánh người, thúc giục: “Dẫn đường!”

Nói cần nghỉ ngơi, là y, thúc đuổi người, cũng là y...

Thế là như thế nào? Đoàn thiếu gia đây mắc nợ gì người sao!

Đoàn Tam Thiếu nổi giận dưng dưng, né tránh, lau nước miếng, đứng lên, tự nhận không may, đành phải nhận mệnh, bò lên nham thạch. Lần này, hấn rút kinh nghiệm, liên tiếp quay đầu lại xem Đông Phương Linh có lên theo hay không? Chừng nào đuổi kịp, hấn mới đi tiếp...

Hồi lâu sau, hai người đứng chung một chỗ, ngẩng đầu, thấy cây quyết mộc phủ kín bình đài, ngăn trở đường đi. Đoàn Tam Thiếu nói với Đông Phương Linh, võ công của ta không cao, không thể đi lên, người thì khác, vận công chút xíu, bay lên vách đá rồi lấy thêm dây thừng, kéo ta lên.

Đông Phương Linh không chịu lên bình đài, còn hạ lệnh: “Người đi chuyển mấy khối đá lớn đến cho ta kê chân thì mới leo lên được.”

“Tại sao phải khiêng đá? Người khinh công cao minh thế, bay lên bình đài, lại đi lên vách đá, chẳng phải là xong sao?” Đoàn Tam Thiếu phản nản.

“Người cho rằng phi lên vách đá giống như đi cầu thang sao? Dễ dàng như vậy? Đó là hao phí nội lực, nói không biết chừng ta lại bị độc tính phát tác. Ta cũng không muốn mạo hiểm. Tóm lại, người có chịu bê đá hay không?” Nói xong, Đông Phương Linh treo thanh kiếm trở lại thắt lưng, đứng nguyên tại chỗ, một bộ dáng không việc gì liên quan đến mình.

Đoàn Tam Thiếu tức giận, kháng nghị: “Vì cái gì lại bắt ta chuyển một mình? Sao người không cùng khuân?”

“Nếu như người còn muốn sớm trở lại Thiếu Lâm tự thì đừng cãi nhai nữa, đi khiêng đá đi.” Đông Phương Linh trừng mắt liếc nam nhân đang tỏ phỉ.

Thành thật mà nói, Đoàn Tam Thiếu còn muốn nhanh chóng rời khỏi đây hơn Đông Phương Linh. Bị Đông Phương Linh bắt được nhược điểm, hấn cũng chỉ còn cách ngoan ngoãn đi làm cu li.

“Mẹ... Đồ yêu tinh hại người, hung hăng càn quấy!” Đoàn Tam Thiếu chỉ dám mắng trong lòng.

Sầu mi khổ kiếm (mặt ủ mây chau) chán chê, cuối cùng vẫn là một người bò lên bò xuống, chọn đá, bao nhiêu khí lực kể từ khi sinh ra đến giờ lòi ra dùng hết, từng bước từng bước bê đá tảng chuyển lên.

Đông Phương Linh rảnh rỗi khoanh tay trước ngực, nhìn nam nhân mặt mũi đầy mồ hôi, đem đá xếp lên từng tảng từng tảng. Đợi đến lúc cảm thấy thể đã vừa chân, Đông Phương Linh mới giẫm lấy lên tảng đá định bò lên bình đài, chân bỗng nhiên bị giữ chặt?

“Làm gì?” Y cúi đầu trừng người.

“Biết đâu người lừa ta... Leo lên rồi bỏ mặc ta một mình tại đây?” Phòng ngừa bị lừa không có thừa, Đoàn Tam Thiệu lo lắng.

“Nếu người sợ thì lên trước đi, ta ở chỗ này chờ người. Dù sao người cũng là đồ đệ của Từ Hải, võ công chắc cũng không đến nỗi kém như vậy a, phi thân đến vách đá cũng không xong?” Đông Phương Linh gỡ tay đối phương, dứt khoát nhảy xuống, đẩy Đoàn Tam Thiệu lên đồng đá chất cao.

Bị Đông Phương Linh chạm đến chỗ đau, Đoàn Tam Thiệu nhin không nổi, hướng y ta chịu tội, thỉnh y lại đi lên.

Có cơ hội, Đông Phương Linh cũng muốn mau mau ly khai chỗ này, trở về Lan Châu. Y bị thương nặng hơn, không nên trì hoãn thời gian. Bò lên trên bình đài, Đông Phương Linh nhìn ra xa đám cây quyết che phủ bích nam, nhìn trên đầu thấy cách vách đá một đoạn có khe hở mọc mấy cây bụi nhỏ.

Đoàn Tam Thiệu khẩn trương nhìn lên theo. Đông Phương Linh rút kiếm ra, thả người nhảy lên, một tay bắt lấy cây quyết, tay kia cầm mũi kiếm vào khe hở giữa thạch bích, thuận đà nhảy lên...

Đoàn Tam Thiệu ở dưới bình đài nhìn lên đối phương khi bám vào cây quyết hoặc rẽ cây như thần lẩn, có khi lại như chim lớn, bay lên không trung, chọn đúng chỗ chòi ra trên vách đá thẳng đứng hạ lạc, sử dụng lợi kiếm, tiếp tục bò lên trên!

Nhiều lần, người phía trên mất thăng bằng, kém chút nữa là rơi xuống, Đoàn Tam Thiệu cũng không dám nhìn, miệng liên tục niệm Phật tổ phù hộ! Đợi đến lúc người kia thật vất vả bò lên được vách đá, hẩn vui mừng, lại bắt đầu lo lắng người ta bỏ rơi mình thì biết làm cách nào mà đi lên?

Đoàn Tam Thiệu chờ hơn nửa ngày, mắt xem mặt trời dần dần dời về tây, sắp xuống núi đến nơi, phía trên vẫn như cũ không có động tĩnh. Hẩn chỉ có thể tự an ủi mình, kiên nhẫn chờ đợi, đầu lại gần không được nghỉ ngơi lung tung, đã sớm đem kết quả xấu nhất nghĩ mấy lần!

Đột nhiên nghe được tiếng vang, Đoàn Tam Thiệu nhìn lên trên, trông thấy một sợi thừng chậm rãi thả xuống.

Hẩn mừng rỡ, nhảy nhào tới, vội vàng lấy thêm đến một ít dây thừng, buộc chặt quanh thắt lưng, mượn sức kéo, dần dần bò lên. Một bước lại một bước, Đoàn Tam Thiệu ngày càng gần vách đá, càng nghĩ sợ dây thừng đột nhiên đứt rời, lại sợ người kia không cẩn thận buông tay, hẩn sẽ ngã lộn cổ chết!

Đoàn Tam Thiệu trong lòng bất định, rốt cục vẫn ly khai đáy cốc, lên tới vách núi, tâm trạng bất an mới thả lỏng ra...

Tìm được đường sống trong chỗ chết, thực muốn khóc lên vì xúc động!

Trông thấy Đông Phương Linh không biết tìm được ở đâu hai nông phu giúp y quấn dây vào cành cây rồi thả đến vách đá, kéo hẩn đi lên. Đoàn Tam Thiệu vui vẻ ôm lấy nông phu, thẳng đến khi người ta làm xong sự tình bỏ đi, hẩn vẫn hưởng bóng lưng họ liên tiếp nói lời cảm tạ, ác cảm đối với Đông Phương Linh cũng giảm xuống rất nhiều. Kể kia giết người lung tung người, nghiệp chướng nặng nề, nhưng còn có lương tâm biết giúp người..

Đoàn Tam Thiệu nhìn Đông Phương Linh vẫn bộ dạng khó coi như cũ, lại mất hảo cảm, đem chữ “Tạ” nuốt về trong bụng.

Vô luận như thế nào, hẩn dạo qua quỷ môn quan một lần, vẫn còn toàn mệnh, vậy coi như là may mắn. Đoàn Tam Thiệu nhin không được, kéo khổ đầu (quần lót) ra, nhìn lên vật giữa hai chân. Bảo bối của hẩn cũng đã khôi phục màu sắc bình thường. Hẩn vội sửa sang lại quần áo. Bây giờ, tâm tình của hẩn sáng

khoái cực kỳ, bắt đầu hội đàm cười: “Ha ha ha, cái lão gậy trúc kia nhất định không ngờ được, hai chúng ta vẫn còn sống.” Đối phương nghe không hiểu, hần lại giải thích: “Ta là nói Cổ Bá Thiên, cao như vậy lại gầy như vậy, không giống cây gậy trúc thì là gì? Đem lão giang ngang tay ra còn có thể phơi quần áo.”

Nghe hần mô tả như vậy, Đông Phương Linh thiếu chút nữa cũng nhin không được cười. Đoàn Tam Thiếu thấy sắc mặt đối phương rất cục thay đổi, cao hứng giống mình, có thể thoát ly khốn cảnh.

“Ngày hôm nay hai ta đại nạn không chết, coi như là hữu duyên quen biết... Được rồi, chúng ta dừng ở đây a. Hiện tại, người đi đường người; ta trở lại Thiếu Lâm tự. Chúng ta tốt nhất dừng bao giờ gặp lại.” Nói lời nói, hần xoay người rời đi, trường côn trong tay vác trên vai, nhẹ nhàng ngâm nga hát.

“Chờ một chút!”

Một lực giữ trên cơn khiến Đoàn Tam Thiếu không bước tiếp được.

“Gi?” Đoàn Tam Thiếu dừng bước, quay đầu lại xem người.

“Ta có nói qua người có thể đi sao?” Đông Phương Linh chặn trước mặt Đoàn Tam Thiếu.

“Hả!?” Đoàn Tam Thiếu khó hiểu, há to mồm, có dự cảm rất bất hảo.

Đông Phương Linh nhìn thẳng đối phương, nói ra: “Lúc trước ta nghe người nói đã đi qua Lan Châu mấy lần. Hiện tại, ta không quen đường đất Trung Nguyên, cần một người giúp ta trở về Lan Châu.”

Nếu không phải vì y là dân mù đường, cho dù có hỏi người ta vẫn thường không phân biệt được rõ ràng Đông Tây Nam Bắc, mới có thể bị vây ở Lạc Dương, đi không được, lại để cho Cổ Bá Thiên có cơ thừa dịp làm hại! Cho nên y mới lưu lại Đoàn Tam Thiếu, chính vì hần là đồ đệ của Từ Hải, khả dĩ giúp đỡ y; có hần dẫn đường, hy vọng rời khỏi nơi này sớm hơn một chút, trở lại Hắc Ưng Giáo...

“Người muốn ta với người đi Hắc Ưng Giáo? Không được, ta không đi!”

Chán ghét Đoàn Tam Thiếu kêu ca, Đông Phương Linh rút kiếm.”Ta tuy trúng độc vẫn có năng lực giết chết người.”

Y trầm giọng hỏi: “Người có đi không?”

Đợi trở lại địa bàn của mình, y sẽ lập tức giết cái tên đã từng trộm chiếm tiện nghi thân thể mình!

Đoàn Tam Thiếu không thể suy đoán tâm tư đối phương, chỉ hiểu được tác hại của lợi kiếm đối với thân thể, hần vừa động, nhất định sẽ bị đâm ra vài cái lỗ thủng giống như mười ba người trong liên minh...

Thiếu gia đây lúc ở chân núi còn niệm Phật hiệu cầu phúc cho người, giờ người lại lấy oán báo ân!

Đương nhiên, để bảo trụ mạng nhỏ, Đoàn Tam Thiếu không thể nói ra những lời này, càng không dám khai thật hần chính là chưa từng đi qua Lan Châu.

Dưới uy hiếp của Đông Phương Linh, Đoàn Tam Thiếu lúng túng lên tiếng: “Ta đi...” nhưng trong nội tâm lại một nghìn vạn lần không muốn ah!

11. Chương 11

Dưới sự đạo diễn của Đông Phương Lang Nha, Đông Phương Diễm thuận lợi ngồi lên vị trí giáo chủ.

Hần tập hội tại Cam Tuyền đường, hướng tới giáo chúng bên dưới, kêu gọi: “Ta vừa nhận được một tin buồn: Ô Mộc trưởng lão và ca ca duy nhất của ta đều bị đám hói đầu Thiếu Lâm tự sát hại!”

Mọi người đánh trống reo hò, tức giận bất bình!

Đông Phương Diễm nhìn nhìn Nha thúc thúc bên cạnh, nhận được tán thành, hần cao hứng, lại đối mọi người nói: “Hôm nay, được mọi người nâng đỡ, giáo chủ đi vắng, thời gian này, ta sẽ tạm thời đảm nhiệm chức vụ giáo chủ, xử lý việc trong giáo.” Hần từ trước đến nay đều cho là cường thế hơn so với Linh, cha cuối cùng sẽ thay đổi tâm ý, cho hần chấp chương Hắc Ưng Giáo. Địa vị này đương nhiên là của hần.

Đông Phương Diễm hăng hái, nói với giáo chúng: “Ca ca bất hạnh bỏ mình, ta và phụ mẫu đều rất khổ sở.”

Đúng là khổ sở, nhưng là trong bao lâu?

Linh còn ở trong giáo, hần liền bị đối xử lãnh bạch, coi như người vô hình. Tất cả mọi người đều chỉ chú tâm đến Linh, phụ thân cũng như vậy. Vừa nghĩ tới điểm này, hần liền khó chịu, Linh chết rồi hần mới biến thành tiêu điểm của mọi người.

“Hiện tại, ta vâng theo ý tứ của giáo chủ. Đầu tiên, muốn làm một việc, chính là tới Thiếu Lâm tự đòi lại công đạo, cho dù chúng ta phải hi sinh tánh mạng. Nợ máu phải trả bằng máu! Giết người đền mạng!” Đông Phương Diễm đồng ý rõ ràng xuất, rất hưởng thụ phần cảm giác không dễ có này

Giáo chúng từ bị ai chuyển thành phần khởi, giơ lên cao hai tay, hò hét: “Nợ máu phải trả bằng máu! Giết người đền mạng! Nợ máu phải trả bằng máu! Giết người đền mạng!” Đã hơn ba tháng không ra ngoài đi săn, nội tâm ai cũng ngứa ngáy, sắp xảy ra đánh nhau chém giết khiến bọn họ nhiệt huyết sôi trào.

Phục La nhú mày, mắt xanh lục liếc sang các trưởng lão xưa kia đã cùng giáo chủ đưa Hắc Ưng giáo đến cảnh hưng thịnh ngày nay. Họ cũng nhìn hần, thăm lo lắng, không rõ vấn đề ở chỗ nào.

Tan hội, giáo chúng nhao nhao rời đi. Phục La quyết định đến phòng giáo chủ...

12. Chương 12

Vẫn như mọi khi, Phục La bị thủ vệ ngăn lại. Gã không vui.”Ta biết rõ giáo chủ ở bên trong. Ta muốn lập tức gặp giáo chủ. Mở cửa!”

“Không có mệnh lệnh của Nhị phu nhân, chúng ta không dám mở cửa phòng giáo chủ.”

Phục La tức giận, trừng thủ vệ, mắng: “Ta là hộ giáo tả sứ, các ngươi dám không nghe lời ta? Vì cái gì ta không thể gặp giáo chủ? Đây là ý giáo chủ hay Nhị phu nhân muốn ngăn cản?”

Thủ vệ hai mặt nhìn nhau.”Nhị phu nhân không có ngăn cản, đây là ý của giáo chủ... Giáo chủ đang ở ngoài... Bất luận kẻ nào cũng không thể tự ý xông vào...”

“Phục tả sứ, ngươi là nghi ngờ tín nhiệm của giáo chủ đối với Nhị phu nhân?” Đúng lúc thủ vệ không ngăn được Phục La, Đông Phương Lang Nha vừa vặn xuất hiện.

Phục La kinh ngạc nhìn người đến. Cùng đi với hần là Đông Phương Diễm ánh mắt nghiêm khắc, hung hăng nhìn mình chằm chằm.

Mấy người đang giằng co nhau, bỗng “Rắc!” một tiếng. Cửa phòng giáo chủ mở ra, Mộ Dung A Kiều từ bên trong đi tới, sắc mặt không tốt.

Mọi người đều cung kính hô một tiếng: “Nhị phu nhân.” Đối với nàng hành lễ.

Nàng thấy Phục La mặc dù có lễ nhưng có vẻ không tình nguyện. Nàng hé mở môi son: “Ta ở đây thu xếp đồ đạc, chợt nghe thanh âm của các ngươi. Phục tả sứ, ” nàng nhìn thẳng gã, nói: “Giáo chủ thật sự đang ở bên, ngươi không tin, đại khái có thể đi vào điều tra. Đợi giáo chủ trở về, ta sẽ không nói cho ngài biết hôm nay ngươi vô lễ với ta, chỉ bảo ngươi quan tâm tới thân thể của ngài. Ngay khi gặp ngài, ta lại để cho giáo chủ tự mình tới gặp ngươi cho ngươi yên tâm, như vậy vừa ý ngươi chứ?”

Phục La bị vài ánh mắt trừng đến lạnh cả người. Hai mắt gã nhìn không được đảo quanh tìm xem có bóng dáng giáo chủ trong phòng không. Giáo chủ xác thực không tại, thương thế của y có lẽ thật sự khỏi hẳn rồi nên mới ra ngoài làm việc...

Hay vẫn còn có ẩn tình khác?

Hiện nay, gã cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể nhìn xuống, khách khí trả lời: “Ta không có ý tứ gì khác, nếu có gì thất thố, thỉnh Nhị phu nhân tha thứ.”

Phục La lui ra, không cam lòng mà dạo tới lui ở hành lang quanh co. Đột nhiên, cây cột sau lưng lấp ló bóng người, gã kinh ngạc lên tiếng: “Đình muội? Sao nàng ở đây?”

Đinh Đinh, 27 tuổi, là thê tử của Phục La, ở trong giáo giúp việc cho Nhị phu nhân, phụ trách quản lý tất cả nữ quyền nội vụ. Hai người có một nhi tử, chín tuổi, tên là Phục Quyết.

“Ta lo lắng cho ngươi nên mới đi theo ngươi. La ca, ” nàng nắm chặt tay trưởng phu, nhắc nhở hần: “Các ngươi vừa mới nói chuyện, ta trốn ở ngoài này đã nghe thấy hết... Ta chỉ hy vọng ngươi chú ý hài nhi của chúng ta. Đừng xung động như vậy, đừng tranh chấp với mẫu tử Nhị phu nhân.”

“Ta không có xung động!” Phục La cảm thấy chưa nguôi giận. Nhưng lời vừa thốt ra liền giật mình nhận ra chính mình không đúng... Khó trách thê tử vụng trộm đi theo, sợ gã gây sự làm ầm lên?

Bàn tay mềm mại nhỏ bé khẽ vuốt lấy khuôn mặt giục gã hoàn hồn. Phục La gơ tay lên nắm chặt tay của nàng, ngừng mắt nhìn nàng, tâm tình dần dần bình thản. Bình tâm lại rồi, gã tự hỏi mình đã nghĩ lan man cái gì. Phục La nói với nàng: “Ngươi nói đúng, ta phải cân nhắc nghĩ đến gia đình chúng ta. Trước khi xác định được an toàn của giáo chủ, ta không thể quá xúc động... Bây giờ, Nhị phu nhân đã khiến cho bọn hần chú ý tới ta. Nếu giờ ta đi nghe ngóng tin tức chỉ sợ rất khó. Đinh muội, ngươi bình thường giúp Nhị phu nhân làm việc, ngươi có thể giúp ta đi thăm dò một việc không?”

Nàng lắng nghe, lập tức đáp ứng gã.

Trong lúc ấy, Mộ Dung A Kiều bởi vì lại tránh thoát tra hỏi của Phục La lần nữa mà thở dài một hơi!

Nguy hiểm thật! Nàng quả thực có điều cố kỵ. Vài ngày trước, thừa dịp trưởng phu ngủ say, nàng gọi Đông Phương Lang Nha tới giúp dời giáo chủ sang Cúc Nguyệt phòng.

Đông Phương Lang Nha thấy nàng tính toán cho nhi tử, mới nhỏ giọng hỏi nàng: “Ca ta hiện tại như thế nào?”

“So với vài ngày trước còn tệ hơn...” Nàng thở dài, để cho hần vào phòng thăm người, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Hai người trở lại nội sảnh, nàng không thể che hết lo lắng: “Ngươi nói... Diễm ngồi trên ngôi giáo chủ dễ như vậy sao? Ta sợ giấy không gói được lửa, rất nhanh, tin tức giáo chủ bệnh nặng sẽ truyền ra. Đến lúc đó, Phục La cùng đám trưởng lão kia sẽ nghi vấn, không có lợi với ta và Diễm?”

“Ngươi yên tâm, ta sẽ không để cho loại chuyện này phát sinh.” Đông Phương Lang Nha không khỏi ôm lấy bờ vai run rẩy của nàng, cảm thấy nữ nhân nhu nhược bất lực, câu dẫn hần thương hương tiếc ngọc. Kim lòng không được, hần ôm lấy giai nhân thon dài, môi hôn lên mái tóc thơm ngát. Nàng không có cự tuyệt? Đây là lần đầu a. Hần vui sướng vô cùng, hạ thấp thân hình, muốn hôn lên khuôn mặt trái xoan trắng nõn, lại hù đến nàng, bị nàng đẩy ra!

Hảo xấu hổ. Hần so với nàng càng xấu hổ hơn!

Đông Phương Lang Nha ho nhẹ một tiếng, nói sang chuyện khác: “Ta nghĩ tự mình đi Trung Nguyên một chuyến, tận mắt nhìn thấy thi thể của Linh.” Hần không có nói cho nàng biết, thi thể Đông Phương Linh chưa được tìm thấy. Hần e có thể sinh biến nên phải đi dò xét một phen.

Mất thấy nam nhân quay người đi, Mộ Dung A Kiều thấp giọng hô: “Ngươi đừng đi!”

Chỉ là đi xem thi thể, sao hần phải đích thân đi?

Nàng cầm bàn tay to lớn của Đông Phương Lang Nha, ngũ diệu run rẩy: “Lang Nha ca, ta sợ. Ngươi đi Trung Nguyên, ta sợ bản thân không thể lại ngăn trở phục tả sứ. Nếu như hần gặp giáo chủ, nói gì với y khiến y tức giận... Mẫu tử chúng ta biết làm sao bây giờ?”

“A Kiều!” Đông Phương Lang Nha yêu thương nhìn nữ nhân nhỏ bé ỷ lại vào mình, nhịn không được trở tay nắm chặt bàn tay thon dài như ngọc.

Vẻ đẹp của nàng, vẻ rụt rè e lệ của nàng, tuy nàng đối với hần như có như không nhưng trong mắt Đông Phương Lang Nha, hần hiểu được nàng cũng đối với hần hữu tình a. Điều này khiến hần càng thêm mê luyến nàng, nếu không phải lo ngại ca ca, nàng đã sớm thành người của hần!

Đông Phương Lang Nha gửi thân thể xinh đẹp thơm ngát trong lòng, than thở: “Nàng sợ, ta sẽ không đi Trung Nguyên nữa, ta ở lại trong Nghe nam nhân cam đoan xong, Mộ Dung A Kiều mới lộ ra nét mặt tươi cười, cầm chặt bàn tay to lớn, dựa nép vào hần...”

13. Chương 13

Có Đoàn Tam Thiếu dẫn đường, Đông Phương Linh rút cục ly khai Lạc Dương, đi về phía tây.

Qua Đồng Quan, cẩn thận xuyên qua địa phận của phái Hoa Sơn, lại đi tiếp mấy ngày, hai người vào tới Trường An...

Trường An, kinh đô Đại Đường, nơi tọa lạc hoàng cung, gia địa của các đại quan hiển quý, cũng là nơi các nước chư hầu hướng về triều cống, trung tâm trao đổi văn hóa của cả nước.

Dọc hai bên đường trong thành trồng cây hòe, quán thương phồn thịnh, chủ quán thường trồng Mầu Đơn đặc biệt diễm lệ, hoa lựu đỏ như lửa, ánh hồng xiêm y thiếu nữ qua đường.

Trong dòng người trên đường còn có người Hồ mặc giày bó, áo chít, râu hồng mắt lục...

Đoàn Tam Thiếu lần đầu đến đô thành, nhìn mà choáng váng, giống như ếch ngồi đáy giếng được ra khỏi giếng khơi, miệng há to không ngậm lại được.

Đông Phương Linh ngồi trong xe, cảm thấy ngựa giảm tốc độ. Y nhắc lên trưởng che, thấy đối phương hết nhìn đông tới nhìn tây, có vẻ như chưa từng tới ở đây. Y nhíu mày, đuổi vỏ kiếm đánh qua.

Lưng bị đập đau nhức, Đoàn Tam Thiếu tức cũng không dám thể hiện, quay đầu lại liếc lại trưởng che đã buông xuống, chỉ có thể miễn cưỡng vung vẩy dây cương, thúc đẩy ngựa bước nhanh hơn.

Trong lòng Đoàn Tam Thiếu suy nghĩ, may mắn bản thân thông minh, đeo lấy Đông Phương Linh đi hỏi đường, may mà cảm giác về phương hướng của hắn không tệ, dọc theo con đường này mới hữu kinh vô hiểm, thuận lợi đến Trường An...

Có thể đến bây giờ, hơn nửa tháng đã qua, hắn thử vài lần nhưng chưa lần nào trốn được, còn bị tên Ma giáo chi đồ này bắt đi móc túi, có tiền rồi, một cục hắc cũng không được dùng, toàn phải danh hết cho gã yêu tinh hại người kia hưởng thụ.

Y được ăn ẩm mặc êm, còn có xe ngựa ngồi, hắn thì phải làm người hầu, làm phu xe. Càng quá phận chính là, Đông Phương Linh đại thiếu gia căn bản không thèm nhúc nhích một ngón tay, đều là Đoàn Tam Thiếu phục thị y, làm việc lật vật, giúp y liệu lý hết thảy!

Vụ này, chẳng những phá thân, còn không có biện pháp tuân thủ điều luật nhà Phật, Đoàn Tam Thiếu cảm thấy hổ thẹn, thực xin lỗi Từ Hải phương trượng đã tốn công dạy bảo hắn. Bình thường, hắn có chút kiên nại về công phu nói khoác, kỹ thuật móc túi của mình (anh làm tăng nhân cái kiểu gì thế?) nhưng bây giờ, chính hai thứ này lại hại hắn thê thảm!

Đoàn Tam Thiếu thì thảo tự nhủ: “Ta là bất đắc dĩ mới đi lừa gạt người... Năm lần bảy lượt chôm đồ người ta... Phật tổ minh xét, đây đều là Đông Phương Linh làm hại, không phải ta mong muốn! Nếu như ta may mắn có thể trở về đến Thiếu Lâm tự, từ nay về sau ta nhất định thay đổi triệt để, không ăn trộm, không nói láo, mỗi ngày niệm Phật, cố gắng học công khóa.” Hắn hướng hướng lên bầu trời, chấp tay vái rất hăng hái.

Một khi ra khỏi Trường An, tức là cách Trung Nguyên càng lúc càng xa, hắn sẽ không thể trở lại Lạc Dương nữa, điều này làm hắn sợ hãi!

Đông Phương Linh an tọa trong xe, cùng Đoàn Tam Thiếu cảm thụ bất đồng. Hai người đồng hành so với đi một mình thì thuận tiện hơn, ít nhất cũng giúp y giảm cơ hội lộ diện, tránh bị người đến quấy nhiễu.

Mặc dù đối phương không phải người trong Giáo nhưng thời gian vừa qua chung sống với nhau, y không thể không thừa nhận, người này làm việc rất cơ linh, xe ngựa mặc cả được giá không tệ. Không sai, có hắn hầu hạ mình ăn ở, mình sẽ không chật vật như lúc trước nữa, độc trên người không liên tiếp phát tác, cũng khỏi lo không quay lại được Hắc Ưng Giáo...

Điều duy nhất Đông Phương Linh phải đề phòng chính là Đoàn Tam Thiếu đào tẩu. Đã bị bắt đi bắt lại như thế mà còn không biết tự lượng sức mình a, vọng tưởng chạy thoát khỏi kiếm của ta sao?

Xe ngựa tiếp tục đi tới ngã rẽ đầu phố thì đường đoàn người đang chạy loạn trên đường ngăn tắc lại.

14. Chương 14

“Đến rồi. Đến rồi...”

Đoàn Tam Thiếu nghe thấy nam phụ lão ấu kêu vang, rất nhiều người vây lấy đại đạo bên cạnh, hẩn hiếu kỳ: “Phía trước là cái gì? Mọi người đang nhìn gì vậy?” Đầu ngẩng cao, không có cách nào nhìn được, hẩn dứt khoát đứng dậy, leo lên then xe ngựa mà vẫn không nhìn thấy cái gì mới lạ.

“Người dừng cái gì đó? Còn không mau đi!” Đông Phương Linh chìa võ kiếm từ bên trong x era.

Lần này là bị đánh vào mông, Đoàn Tam Thiếu kêu oai oái, quay đầu, giật cái trướng vải, tức giận nói với người bên trong: “Cả đường đều bị người ta chặn, đi như thế nào?”

“Người mau nghĩ biện pháp đi.”

“Vị đại thiếu gia này!” Đoàn Tam Thiếu trừng người nào đó đang thoải mái ngồi trong xe, chuyện gì cũng không quan, sau nói: “Người muốn đi thì trước hết để cho ta xuống dưới hỏi một chút. Không biết chuyện gì đang xảy ra phía trước, ta chịu không nghĩ được biện pháp đi qua.” Đoàn Tam Thiếu muốn xuống xe ngựa, đối phương không đáp ứng, hẩn nổi giận, chỉ có thể phất tay ngăn một phụ nữ đi ngang, kêu một tiếng: “Đại thẩm, cho ta hỏi một chút!”

Nàng nghe qua hẩn hỏi, nhiệt tâm trả lời: “Người không biết sao? Chắc mới ở nơi khác đến a? Phía trước là đoàn xe của Cáp Tạt Hạ quốc từ Tây Vực tới. Đó là quốc vương A-la-tư. Nghe nói hẩn lớn lên tuần tú, trẻ tuổi, đầu như mới có 23 tuổi? Trước đó vài ngày, hẩn đến hoàng cung Đại Đường chúng ta làm khách, hiện tại phải đi qua đây, quân đội của chúng ta hộ tống ra khỏi thành, trở về Tây Vực.” Nói xong, nàng nhanh chóng hòa vào dòng người đi xem náo nhiệt.

Đông Phương Linh cũng nghe câu trả lời của nàng. Ai đi qua, y không quan tâm, chỉ muốn mau mau ly khai chỗ này... Nàng lại nói cho Đoàn Tam Thiếu biết, toàn bộ đội ngũ hai nước đều đến, phải chờ hơn một nén nhang mới đi qua hết.

Đông Phương Linh mất hứng hỏi Đoàn Tam Thiếu: “Còn lâu như vậy? Người không thể đường vòng sao?”

“Xin hỏi người, bên này chen chúc lúc nhúc toàn người là người, ta như thế nào quay được ngựa đi đường vòng?” Người cứ ngồi dần ra đó, ta mới càng không thoải mái đây này.

Đoàn Tam Thiếu không nghĩ ra được biện pháp, xòe hai tay, chỉ còn một hạ sách: “Trừ phi người không ngồi xe ngựa, chúng ta đi bộ, lách qua.”

“Cứ như thế mà làm.” Dứt lời, Đông Phương Linh nhảy xuống xe.

Đoàn Tam Thiếu kinh ngạc nhìn y dứt khoát đi bộ, thực sự là người bỏ được cái xe thoải mái dễ chịu này? Dưới sự thúc giục của Đông Phương Linh, hẩn chỉ có thể đi cùng y...

Hai người lách ra lách vào, thật vất vả mới chen lên đến hàng đầu lại bị binh sĩ hợp thành bức tường người đẩy lui, ngăn cản bất luận kẻ nào tiến vào đường lớn.

Đông Phương Linh muốn vượt qua nhưng bị Đoàn Tam Thiếu giữ chặt, bảo y chờ một chút.

Lúc này, theo sau đội ngũ Đại Đường dẫn đường là đoàn lạc đà và ngựa của Cáp Tạt Hạ, bộ binh, binh sĩ hộ vệ của A-la-tư.

“Xem kìa, đó là Cáp Tạt Hạ vương...” Dân chúng lớn tiếng xôn xao, đều chú mục vào vị vua đang ngồi trong chiếc xe song mã được làm bằng ngọc thạch.

15. Chương 15

Đại vương dừng thò đầu ra nữa, coi chừng nguy hiểm.” Mông Qua đi bên cạnh ngọc liên (xe ngựa làm bằng ngọc dành cho vua) nhắc nhở.

“Có nguy hiểm gì sao?” A-la-tư cười nói, nhưng vẫn nghe lời nhắc nhở, buông màn che hai bên xuống, chỉ vén trường che trước mặt.

“Người xem Trung Nguyên giàu có đông đúc, nhân dân yên vui thân mật, quả nhiên là một cường quốc.” Hần ngắm nhìn các công trình kiến trúc xinh đẹp bốn phía, lại ngó dân chúng vui vẻ đưa tiễn mình, trong lòng khao khát quốc gia mình cũng được như vậy, lưu luyến không muốn rời, chỉ mong thu tất cả cảnh tượng này vào mắt.

Đoàn Tam Thiệu chen chúc bên trong, lần đầu tiên nhìn thấy đoàn xe nước ngoài, vô cùng to lớn tráng lệ, con lạc đà kia cũng cao to khác thường, đi đi lại lại, lục lạc trên mình lắc lư rung động.

Hần không rảnh mà chú ý những điều đó, tâm tư phập phồng, thầm nghĩ lúc này không trốn đi thì còn định chờ đến khi nào? Hần liếc người bên cạnh, đầu đã có kẻ sách.

Đông Phương Linh kinh ngạc thấy nam nhân đột nhiên thò tay đoạt bội kiếm của mình: “Người làm cái gì, dám trộm đồ của ta?” Y tức khí, vung tay tát một cái, nắm chặt thân kiếm, tay kia bắt lấy cổ tay đối phương.

“Ai nha nha!” Đoàn Tam Thiệu kêu lớn, bàn tay bị bóp đau đớn, bắt lấy cơ hội, dốc sức liều mạng giơ cao cánh tay đang bị tay Đông Phương Linh tóm chặt, hướng A-la-tư cáo trạng: “Quốc vương coi chừng thích khách. Nơi này có người mang kiếm muốn ám sát người!”

Tiếng kêu vừa thốt, hết thảy mọi người bắt đầu rối loạn, ai cũng nhao nhao thăm dò nhìn quanh, tìm xem thích khách ở nơi nào.

“Thích khách ở đâu?”

“Bảo vệ Đại vương!”

Binh sĩ hai nước đều rất khẩn trương, rút vũ khí ra, căn bản không cần cố sức đi tìm, bọn họ đều nhìn về phía một đám người đang chạy như vịt, cố tránh cho xa một nam tử đang nắm lấy tay một nam tử khác.

Bị thiên hạ nhìn chăm chú, Đông Phương Linh mới hiểu rõ Đoàn Tam Thiệu vì sao gọi vậy.

“Người muốn chết sao?” Y tức giận ngút trời, dùng hết sức giữ lấy kẻ đang định chạy trốn kia, ly khai đường lớn, thiếu chút nữa bị đám lạc đà đang chạy loạn xị lên vì sợ hãi. Đông Phương Linh tóm lấy Đoàn Tam Thiệu, né tránh lạc đà, vừa quay người thì gặp đội binh sĩ. Vừa phân tâm, người l bên cạnh ại dùng sức vùng thoát, lẫn vào đám đông người.

“Đoàn Tam Thiệu, người trở lại cho ta ——” y lo lắng hô lên, đối phương càng trốn cho nhanh.

“Chết tiệt!” Đông Phương Linh chửi bới, không thể không rút kiếm, trước mắt phải đối phó với đám binh sĩ đang xông lại cái đã.

16. Chương 16

“Bắt lấy thích khách!”

“Bắt lấy hắn, đừng cho hắn chạy...”

Tiếng ồn ào la hét vẫn vang lên, Đoàn Tam Thiệu đã lẫn sâu vào đám đông vẫn thấy tim đập thình thịch, nhin không được lại trừ trừ rình coi Đông Phương Linh đang bị binh sĩ vây quanh. Hắn có chút áy náy nhưng tâm tình rất nhanh biến mất, hắn nhếch miệng: “Đông Phương Linh, thực xin lỗi ..., chúng ta đạo bất tương đồng (đường đi khác nhau), ai đi đường nấy vẫn là tốt nhất”. Hắn tranh thủ thời gian ly khai, đi về phía thành Lạc Dương.

Cùng lúc đó, binh sĩ hai nước bị kiếm khí của Đông Phương Linh quét lui, mấy quan tướng có chút võ công tốt hơn lại xông lên, “Ah nha ——” bọn họ kêu thảm thiết, chưa tiếp cận thích khách đã bị kiếm cắt ngang cổ, máu phun ra, ngã lăn trên mặt đất!

Người này ngã xuống, người khác lại xông lên, dù Đông Phương Linh có tuyệt thế thần công nhưng chỉ có một mình, cuối cùng cũng không ngăn được biển người...

Đông Phương Linh kinh hãi, không thể không dùng đến nội lực, huy kiếm chém giết, y tung người nhảy lên, giết mấy người, nhảy vào ngọc liên phía trước.

“Bảo vệ Đại vương!” Mông Qua và các binh sĩ Cáp Tạt Hạ khác vô cùng khẩn trương.

Đông Phương Linh tưởng dễ bắt được người, ai ngờ gặp phải chống cự. Thoáng thấy một thanh đao từ trong xe đâm về phía mình, y thuận thế lui về phía sau, rút kiếm ngăn lại!

“BOANG..., BOANG..., BOANG.....” Vũ khí va chạm, phát ra tiếng chất chúa.

Bọn binh lính không dám vọng động, chỉ sợ đao kiếm không có mắt làm bị thương đến quốc vương!

Đông Phương Linh đánh nhau lâu, khí lực sẽ mất dần, khó cầm cự được. Đối mặt với quốc vương dị quốc võ công không tệ, y kinh ngạc, không muốn kéo dài, lại vận công, trường kiếm lập tức biến thành nhuyễn kiếm, mềm mại như rắn, quán quanh đao tử (đao nhỏ).

“Hảo lợi kiếm!” A-la-tư giật mình, bàn tay bị nội lực của đối phương chấn đến tê dại, trong nháy mắt, đao của hắn bị người kia hất văng; vừa thất thần một giây, thích khách đã vọt đến sau lưng, lợi kiếm kề cổ!?

Vừa mới nghĩ người dân Đường quốc thân thiện, lúc này đã biến thành như vậy? A-la-tư muốn tự vả miệng mình mấy cái. Tài nghệ không bằng người, hắn vừa sợ vừa tức!

“Đừng tới đây, nếu không ta làm thịt hắn!” Đông Phương Linh giữ quốc vương làm con tin.

“Thích khách lớn mật! Người dám động đến một sợi tóc của quốc vương, triều đình sẽ không tha cho người.”

“Người mau thả Đại vương ra!”

Đông Phương Linh không thèm để ý tới tướng sĩ chửi bới, chỉ bận uy hiếp con tin: “Người bảo người của người hết thấy lui về sau mười bước, không được đi theo.” Quốc vương không đáp ứng, y dĩ kiếm sát hơn khiến hắn không còn cách nào khác buộc phải hạ lệnh cho binh sĩ lui ra xa.

Bọn binh lính không lùi không được, trừng mắt tức giận nhìn thích khách bắt quốc vương đi.

Đông Phương Linh đem theo người, chỉ có thể theo trí nhớ quay lại đường cũ. Y biết rõ cận vệ của con tin hoàng gia này vẫn vụng trộm theo sát nhưng không có tâm trí mà để ý, chỉ chuyên tâm tìm phương hướng, nghĩ gã Đoàn Tam Thiếu giáo hoạt kia nhất định quay về Lạc Dương.

“Ta tay không tác sát, người vì sao không thừa lúc này giết ta?” A-la-tư ngơ ngác không hiểu.

“Ta không phải thích khách, vì sao phải giết người?” Đông Phương Linh trả lời, con tin sững sờ nhưng chỉ chốc lát, lập tức khôi phục bình tĩnh, không hổ là một quốc vương a, y âm thầm tán thưởng.

Bụng cồn lên nhộn nhạo, Đông Phương Linh vội vận khí đè xuống, chấn tác tinh thần, nói với A-la-tư: “Chỉ cần người không phản kháng, theo ta thêm một đoạn nữa, chờ ta thật sự an toàn, sẽ thả người đi.”

Nghe vậy, A-la-tư chỉ có thể đi theo.

Ly khai đường lớn, lại qua một lúc lâu, Đông Phương Linh kinh hãi thấy phía trước xuất hiện rừng cây, y nhớ rõ xe ngựa đã đi qua nơi này!

May mắn tìm đúng đường rồi.

“Cáp Tạt Hạ vương, đắc tội.” Đông Phương Linh mỉm cười, đẩy con tin ra.

A-la-tư loạng choạng mới đứng vững, quay đầu lại nhìn, đối phương đã rút kiếm bay lên cành cây, nhún người mấy cái đã biến mất vô tung!

“Đại vương!” Mông Qua lao tới, tranh thủ thời gian xem xét chủ tử, vội la lên: “Không có bị thương a?”

A-la-tư lắc đầu nói không có. Lòng mảy nhúu chặt, hần hồi tưởng lúc đánh nhau vừa xong, tay còn hơi run, hai mắt nhìn phía thích khách chạy đi, mắt hững nói: “Người kia là ai vậy? Dám vô lễ với bản vương! Người thông báo với binh sĩ Đường quốc, lập tức tìm hần, bắt giải đến Cáp Tạt Hạ gặp bốn vương.”

Đoàn Tam Thiếu rút cục chạy thoát khỏi Đông Phương Linh. Chuyện đầu tiên hần làm là tìm một tiệm cơm không tệ, hảo hảo đánh chén một bữa no say, tự chúc mừng mình.

“Tiểu nhị, quán các người có cái gì ăn ngon?”

Khách nhân vào cửa, điểm tiểu nhị trưng khuôn mặt tươi cười nghênh đón.”Khách quan, mời ngồi.” Hần cầm khăn lau phất phất, lau bàn lại một lượt, mời người ngồi xuống, trả lời: “Tiệm chúng ta có mì hoành thánh, bánh bao nhân thịt có hơn mười vị khác nhau. Mùa nào thức nấy, có bánh vùng do đầu bếp Tây Vực làm, vừa giòn vừa béo, rất ngon nha!”

Tiểu nhị liền thoáng giới thiệu, còn chưa kể hết, Đoàn Tam Thiếu đã ngăn hần lại, hào sảng vung tay: “Người khỏi phải nói tiếp..., Đúng lúc ta đang đói. Mang hoành thánh, bánh vùng gì gì đó người vừa nói ra hết đây.”

Tiểu nhị trừng to mắt, hỏi thăm khách nhân ngài ăn được nhiều vậy sao? Đối phương nói không vấn đề, còn đem bạc đặt lên bàn. Tiểu nhị thấy tiền, yên tâm, lập tức đi kêu nhà bếp.

Món ăn nóng hổi, thơm ngào ngạt, một đĩa lại một đĩa bưng tới trước mặt Đoàn Tam Thiếu. Hần không chần chờ, chén sạch cả bản, không thèm quan tâm khách nhân khác nhìn mình chăm chú.

Ăn no, trả tiền, Đoàn Tam Thiếu hỏi tiểu nhị: “Từ nơi này có đường tắt nào tới Lạc Dương không?”

“Lạc Dương? Cách đây thật xa a. Ta biết ngọn núi nhỏ phía trước có đường tắt, lộ trình không khó đi, đại khái so với đi đường lớn tiết kiệm hai ba ngày khí lực. Nhưng ta khuyên người đừng đi, trong rừng nhiều côn trùng, dã thú... Người chọn đường lớn cho an toàn.”

Đoàn Tam Thiếu đa tạ tiểu nhị nhắc nhở, ra khỏi quán cơm, tiếp tục tìm đường trở về. Để tiết kiệm thời gian, hần vẫn chọn đường tắt, hướng sơn đạo mà đi. Mới bắt đầu còn tốt, đi được không bao lâu, hần đã thở hổn hển, càng chạy càng chậm...

“Hô!” Đoàn Tam Thiếu thở một cái: “Ăn nhiều một lúc, thực *&%\$#... có điểm óc ách.” Hần chống trường côn dựa cái bụng no phình vào, hình như có chút khó chịu; vừa ăn no đã leo núi, không tốt cho tiêu hóa a.

Đoàn Tam Thiếu ngẩng đầu nhìn xuyên qua cành lá, trên bầu trời bao la, mây bay phiêu lãng, nghĩ bụng phải thừa dịp trời chưa tối mà nhanh chóng ly khai đường núi.

Hần bước nhanh hơn. Chỗ này dù sao cũng không thể so với Lạc Dương, ấy thế mà hần lại bị mất phương hướng. Đoàn Tam Thiếu đi đến đổ mồ hôi, đêm đen mù mịt, chỉ có ánh trăng mảnh dẻ. Hần lấy làm sợ hãi, mở to hai mắt, dưới ánh sáng yếu ớt, vội vàng hành tẩu.

Đi thêm một lúc, Đoàn Tam Thiếu dừng lại, tạt vào bụi cỏ bên cạnh, giải hạ khó đầu (cởi quần lót), tè một bãi.

Bỗng vang lên tiếng lá cây “sàn sạt”, trong rừng vang lên thanh âm vi tế của động vật.

Đoàn Tam Thiếu trợn to mắt, hai tai dựng ngược, lắng nghe hết thấy.

Bốn phía tối đen như mực, làm cho người ta tưởng tượng ra đủ thứ, Đoàn Tam Thiếu sợ run, tè xong liền vội vào mặc quần, đột nhiên cảm giác sau lưng mát mát?

Hần gắng gượng lên dây cốt tinh thần, quay đầu lại, hét lớn: “Ai?” Sau lưng không một bóng người, Đoàn Tam Thiếu càng bối rối, vội sửa sang lại quần, tay cầm trường côn, vừa chấp tay vừa lẩm bẩm: “A di đà phật... Ta là người bên ngoài... Chỉ đi ngang qua đây... Nếu có điều chi đắc tội... Kính xin chư vị hảo huynh đệ thứ lỗi!”

Vừa mới dứt lời, bả vai đã bị cái gì đó bắt lấy đau điếng! Cảm giác quá đối chân thật làm hần sợ đến thét lên: “Má ơi ——” lúc này đây, hần căn bản không dám quay đầu lại nhìn, nhắm phía chân núi chạy như ma đuổi!

Con quỷ kia cũng không buông tha hắn, đuổi theo, từ trên trời giáng xuống, ngăn trở đường đi của hắn —— Đoàn Tam Thiếu mất thấy bộ dạng con quỷ kia giống Đông Phương Linh như đúc, sợ xanh mặt!

Hắn nhịn không được kêu lớn: “Người, người, đồ yêu tinh hại người... Tìm người khác đi dắt người đi Lan Châu... Đừng một mực quần lấy ta...” Không biết lấy sức mạnh từ đâu, Đoàn Tam Thiếu hất văng cơ thể lạnh như băng đang bám vào mình, dồn hết sức bỏ chạy, ai ngờ đập đầu vào đá, ngã lẳng chiêng, lại lập tức nhảy dựng lên chạy tiếp!

Đoàn Tam Thiếu vật vạ xuống tới chân núi đã là giờ Tý nửa đêm.

Hắn toàn thân mồ hôi bắn bắn thủ thủ, tìm được nhà dân, đưa tiền cho cả nhà bọn họ, miễn cưỡng xin được ít nước ấm, lau rửa sạch sẽ, thay quần áo, lăn sờ vào túp lều chứa củi bên cạnh nhà, chọn một góc kín gió, lót chút cỏ khô thay chăn, nằm xuống. Hắn tay không rời côn, sợ con quỷ kia biết đâu lại mò tới.

“Mới vừa rồi là ta nhìn lầm rồi a... Nhất định là... Tên kia bị nhiều binh lính vây quanh như thế... Làm sao thoát ra được? Hay là vai mình có vấn đề?” Hắn thì thào tự nói, không khỏi thò tay sờ sờ chỗ bị nắm còn vương vất cảm giác băng lãnh. Đoàn Tam Thiếu vô thức nhớ tới lúc ở trong hang, thân thể trắng hồng kia, tiếng kêu dâm dăng mị hoặc mời gọi hắn tiến vào ——

Đoàn Tam Thiếu lắc mạnh đầu như muốn hất văng suy nghĩ phiền não đó ra, niệm một lượt kinh văn mới khổng chế dục tình đang dâng lên. Hắn miệng khô lưỡi nóng, tự an ủi mình: “Đoàn Tam Thiếu, những gì phương trượng đã dạy, ngươi quên hết rồi sao? Cái đồ Ma giáo yêu tinh hại người kia chết rồi, ngươi đừng cảm lên một chút, sợ đông sợ tây như vậy còn đáng mặt nam tử hán sao?” Hắn cố gắng không thèm nghĩ nữa, lật người, hai tay nắm chặt côn. Cả ngày chạy mệt rũ người, cuối cùng cũng thả lỏng cơ thể, dần dần rơi vào mộng đẹp...

17. Chương 17

Một vầng trăng sáng vành vành trên bầu trời bao la hắc ám, thỉnh thoảng lại bị đám mây đen bay qua che khuất.

Ác mộng làm cho Đoàn Tam Thiếu bừng tỉnh!

Mắt nhắm mắt mở đã thấy bên cổ kê một thanh gươm sắc bén. Người mà hắn tưởng đang gặp họa giờ phút này đứng trước mặt hắn, sắc mặt xanh nhợt rất dọa người.

Đoàn Tam Thiếu vội trấn tĩnh tinh thần, xấu hổ cười gượng: “Oh hi~ (bản gốc nó thể chứ không phải ta dịch bữa)!... Chúng ta lại gặp mặt...” Hắn không dám lộn xộn, chỉ dám nằm yên, trường côn trên tay hoàn toàn vô dụng.

Để tránh chuyện ngoài ý muốn, Đông Phương Linh đoạt trường côn của Đoàn Tam Thiếu, tay kia hơi dụng lực, mũi kiếm cơ hồ đâm vào da hắn.

Đông Phương Linh nhìn biểu tình kinh hoàng của người trước mặt, cười lạnh nói: “Người có tin ta giết người ngay bây giờ không?”

“Tin! Ta đương nhiên tin!” Đang lúc dầu sôi lửa bỏng, Đoàn Tam Thiếu không chút do dự trả lời: “Ta sẽ không chạy trốn nữa, ta cam đoan... Ta thề... Nhất định theo người đi Lan Châu...”

Đông Phương Linh giận tái mặt, để trở lại Hắc Ưng Giáo, y đã nếm qua không ít đau khổ. Thả cho Cáp Tạt Hạ quốc vương đi xong thì y cũng lạc đường... Độc tính n phát tác, y cố nén xuống, còn phải tiếp tục chạy, không có cả ngựa lẫn xe, chỉ có thể đi bộ, có lúc mê man sinh ảo giác, phảng phất nhìn thấy nữ nhân khóa thân liền ôm lấy nàng, nàng thét lên, sau đó là máu tươi chảy đầy đất!

Đến lúc y thanh tỉnh, thấy mình nằm trong một cái chuồng ngựa nào đó. Kiểm trên tay đầy máu, không rõ ảo giác trước đó là thật hay giả.

Đông Phương Linh không nghĩ nhiều, lau kiếm sạch sẽ, cắt kỹ, lưng la lưng lay đứng lên, đi ra khỏi chuồng, không để ý tới những người khác đang sợ hãi. Y trông thấy cách chuồng ngựa không xa có một khách điểm liền bước vào.

Đông Phương Linh khát thì uống nước, đói bụng thì kêu đồ ăn lên, không lý tới những người đang chỉ trở mình.

Nghĩ đến cái gì đó, y gọi lão bản tới, mô tả tướng mạo Đoàn Tam Thiếu, hỏi hắn có gặp người này hay không?

Lão bản run lên, nói không có, điểm tiểu nhị nói có, nói người nọ ăn rất nhiều, xơi nguyên một bàn đồ ăn, nghe nói ăn xong sẽ trở về Lạc Dương. Tiểu nhị sợ y không hiểu, còn tỏ tay chỉ phương hướng.

Đông Phương Linh nghe thấy, lập tức đứng lên bỏ đi. Lão bản mặc kệ y ăn uống chùa, thấy những thứ...trong chuồng ngựa gần khách điểm, chỉ ước gì y mau mau ly khai, dĩ nhiên sẽ không đuổi theo y đòi trả tiền.

Đông Phương Linh đi hết con đường xuyên qua làng tới sơn đạo thì do dự. Gió lạnh thổi qua mặt, y nhắm mắt lại, nghĩ tới lời tên tiểu nhị vừa nói..., Đoàn Tam Thiếu sẽ chọn đường nào đây?

Suy nghĩ một hồi, Đông Phương Linh mở mắt, quyết định chọn đường lên núi. Một khi đã chọn, y bước nhanh hơn, tiến vào trong rừng...Chỉ có thể trách Đoàn Tam Thiếu số con rệp, lần nào trốn cũng không xong.

Đồng thời, lòng hắn hỉ, may mắn tuyển đúng rồi, chưa có chạy đến chặng đường oan uổng!

Tên khốn xảo trá dám lừa ta làm thiếu gia ta đây đến khổ. Không tranh thủ đêm tối dọa người một phen thì thật có lỗi với chính mình. Lúc Đoàn Tam Thiếu thét lên, Đông Phương Linh xém chút nữa nhịn không được cười phá ra, nhìn kẻ kia chạy nhanh hơn thỏ, loáng cái đã biến mất tăm.

Đông Phương Linh nhìn thẳng người kia, cười lạnh ra tiếng: “Đoàn Tam Thiếu, người tốt nhất hứa được làm được, nếu người dám tác quái nữa, ta sẽ cho người chung kết cục với nó.” Y huy kiếm!

Đoàn Tam Thiếu nghe thấy “XÍU...UU!!” một tiếng, cái hũ bên cạnh bị kiếm sắc chém thành hai nửa, vết chém trơn nhẵn, một trái một phải đổ kênh trên mặt đất.

Đoàn Tam Thiếu nuốt một nước miếng nước bọt. Ta không muốn bị chém làm đôi thế này đâu. Hắn nhìn gương mặt người kia mờ ảo trong ánh trăng, rít rít: “Ta nhất định tuân thủ lời hứa... Về sau người muốn ta làm cái gì... thì ta làm cái đó...”

18. Chương 18

Mặt trời chói chang. Bánh xe ngựa lăn qua mặt đất sỏi đá phát ra tiếng vang “Rắc á..., rắc á...”

Đoàn Tam Thiếu bị Đông Phương Linh dựng dậy từ hơn nửa đêm, chạy cho tới bây giờ, ngủ chưa đủ giấc, tay kéo dây cương, đầu gà gật ngủ.

“BOANG... Lang, BOANG... Lang!”

Mấy cô gái nông thôn trên đường, ngó xe ngựa đi qua, sợi xích trên cổ người đánh xe kêu leng kheng, liền cười trộm...

“Người mau nhìn hắn xem. Buồn cười thật. Bị xích cổ như cẩu sao?”

“Ai, người hồ đồ nha, đây không phải là cẩu, là nhân cẩu, hi hi!”

Tiếng cười đùa làm Đoàn Tam Thiếu tỉnh giấc, trừng bọn nữ nhân, mắng: “Các người, lũ bà tám (bản gốc đó. Không phải ta bịa) lắm điều. Nhìn cái gì. Ta đánh người đó!” Hắn làm bộ vung quyền, dọa chạy mấy thôn nữ, chợt cảm thấy cổ bị xiết chặt, “Ai nha...” Hắn ái ngại kêu đau, không khỏi ôm lấy cổ.

“Người còn không bớt nói nhảm? Đi nhanh lên một chút.” Đông Phương Linh giữ chặt dây xích, cầm trường côn gõ đầu đối phương, đối xử với hắn không khác gì một con ngựa, y thì thoải mái ngồi trong xe, tựa do rung dây xích khốc chế người.

“Đi thế này là nhanh lắm rồi. Còn muốn mau nữa, chẳng lẽ người muốn bay lên chắc?” Đoàn Tam Thiếu nói nhỏ, cũng không dám lớn tiếng. Bị tên kia xích cổ đã đủ khó coi, cái này, hắn càng không có khả năng đào tẩu!

Sau giờ ngo, một mảnh mây đen bay tới. Đoàn Tam Thiếu ngẩng đầu nhìn.”Thời tiết chó má...” Chửi thề không xong, hấn quát ngựa đi mau.

Xe ngựa dù đã đi nhanh hơn nhưng vẫn mắc mưa bụi, chẳng bao lâu sau mưa đã ào ào. Đoàn Tam Thiếu chân tay co cống, tận lực tránh né, vẫn trốn không thoát mưa quất lên người, chịu không được, hấn dừng lại, quay người muốn tránh vào trong xe, lại bị mũi kiếm ngăn cản! Đoàn Tam Thiếu vẻ mặt tức giận, gầm nhẹ: “Người đừng có không thấu tình đạt lý như vậy, mau để cho ta vào ngồi tránh mưa một lát.”

“Người mới vừa nói qua, phía trước đã là thôn làng rồi. Người cho ngựa chạy nhanh lên, đuổi tới bên kia, tìm một gian khách điểm tránh mưa.” Dứt lời, Đông Phương Linh cầm kiếm bức đối phương quay lại chỗ ngồi.

Tức giận đến nhe răng trợn mắt cũng chẳng làm khác được, Đoàn Tam Thiếu vung roi, cho ngựa chạy dưới cơn mưa.

Đến tối, đợi được xe ngựa đến khách điểm, mưa cũng ngớt bớt.

Điểm tiểu nhị bận rộn chăm sóc ngựa, lão bản đón khách nhân vào, dắt lên phòng.

Đông Phương Linh ngồi vào giữa phòng, gọi lão bản bê đồ ăn thức uống các loại, bày lên cái bàn tròn.

“Công tử chậm dừng, ta xin lui trước rồi sẽ cho người bưng nước nóng cho người.”

Đoàn Tam Thiếu trừng lão nịnh bợ Đông Phương Linh nhưng đối mình thì khinh bỉ liếc mắt. Cơn tức này, hấn nhin, vì cơm ăn giường ngủ, nhất định phải dĩ hòa vi quý. Không ngờ, người ta không cho hấn ngồi.

“Người làm gì?” Đoàn Tam Thiếu kháng nghị: “Người bắt ta phơi nắng dầm mưa, thiên hạ chê cười, những việc này ta đều nhẫn á..., hiện tại, người đến cơm cũng không cho ta ăn? Người có còn nhân tính hay không a?”

Để thể hiện mình có “Nhân tính”, Đông Phương Linh đem hai bộ quần áo sạch sẽ lão bản mang tới, đưa Đoàn Tam Thiếu một bộ, một bộ mình mặc, còn lộ ra bộ dăng tơi cười mê chết người, đối với hấn nói: “Ta sẽ cho người ăn cơm, nhưng không phải là bàn này. Người thay quần áo, ngồi ra cửa...người ta sẽ đưa cơm tới cho người.”

“Người muốn ta như tên ăn mày, ngồi dưới đất ăn cơm?” Đúng vậy. Đối phương tuy không nói nhưng câu trả lời viết rành rành trên mặt.

Đoàn Tam Thiếu nổi trận lôi đình, hấn bị người ta xích lại, vũ khí cũng mất, còn có thể làm gì?

Đã đói bụng đến dạ dày kêu “Ọt ọt ọt ọt”, hấn thực không còn khí lực cãi nhau, dứt khoát thay quần áo ướt trước. Tên kia đối với hấn lại có ý kiến, bảo hấn ra gian ngoài thay đồ. Có làm hay không vậy, thay quần áo bên ngoài lỡ có cô nương đi qua thì sao? Hấn không bị xem thành là đồ điên mới là lạ!

Cuối cùng, Đoàn Tam Thiếu vẫn bị đá dít ra ngoài, trên cổ vẫn còn xiềng xích. Hấn túng quần chật vật, bắt đắc dĩ đành phải tranh thủ thời gian đổi y phục ướt ngay tại hành lang. Đông Phương Linh đã bắt đầu ăn, Đoàn Tam Thiếu một bụng khí, càng tức càng đói, cũng chỉ có thể tựa ở cửa ra vào mà đợi...

Rốt cục, lão bản lại xuất hiện lần nữa, mang đồ ăn tới. Đoàn Tam Thiếu thấy tay hấn cầm một chén cơm trắng bỏ thêm mấy cọng rau, lập tức xụ mặt, nghi vấn: “Cái gì đây?” rồi hướng vào phòng, bắt mẫn lớn tiếng kháng nghị: “Vì cái gì tên kia trên bàn đồ ăn nhiều như vậy, ta thì chỉ có chén cơm trắng này?”

“Chỗ nào chỉ có cơm trắng? Ta đặc biệt vì người mà thêm đồ ăn ah. Người làm người hầu, như thế nào dám nói chuyện với thiếu gia như vậy? Ah — người đích thị là phạm rất nhiều sai lầm mới bị thiếu gia trừng phạt, dùng dây xích khóa lại.” Lời nói của lão bản đầy trách cứ.

Đoàn Tam Thiếu nghe xong, uất đến mức suýt thổ huyết!

Hấn xông lấy lão bản gầm rú: “Ta mới không phải người hầu của hấn, người không hiểu thì đừng có nói loạn!”

“Xin lỗi, lão bản, người hầu của ta không hiểu chuyện, dọa người rồi? Người chớ để ý.” Đông Phương Linh cười hì hì, tỏ ý nhượng lão ly khai, không cần để ý đến nô bộc của y.

Đông Phương Linh hớp nhẹ một ngụm trà, căn bản mặc kệ người đang tức giận thở hổn hển, hung dữ trừng mình.

“Người... Người...” “Người” cả buổi không nghĩ ra cách đối phó với ma đầu, xích trên cổ thì không tháo ra được.

Đoàn Tam Thiếu bực mình không chỗ phát tiết, chỉ có thể quăng xuống một câu: “Đông Phương Linh, xem như ngươi lợi hại!” Hắn ngồi trước cửa, nhìn chòng chọc chén cơm trắng, bụng đói meo, cũng chỉ có thể ăn trước rồi tính... Có méo mó hơn không.

Hắn vừa ăn vừa bị mùi thức ăn thơm nức trong phòng bay ra quấy nhiễu tâm tình: “Tức chết ta rồi!” Đoàn Tam Thiếu cắn nhai, cầm đũa và cơm cật lực. Đột nhiên, ở góc đối diện xuất hiện một con chó mực, nhìn hắn chằm chằm.

Đoàn Tam Thiếu sững sốt, lập tức tức giận mà nói: “Đừng xem, ta sẽ không cho ngươi ăn. Cút đi!”

“Ô, ô...” Chó con không những không bỏ đi, còn phát ra tiếng rên yếu ớt, đôi mắt – trông mong nhìn người.

Ánh mắt tiểu cầu này khiến Đoàn Tam Thiếu đồng cảm. Hắn do dự, cuối cùng, lấy ra một ít cơm, đổ lên mặt đất.

Con chó lập tức xông lại, liếm sạch sẽ. Nó lắc mạnh đuôi, hai chân trước gác lên tay Đoàn Tam Thiếu, ăng ăng ư ư, đòi thêm cơm nữa.

Tiểu cầu hoạt bát dọa hắn nhảy dựng, con chó nhảy xổ tới, đụng phải chén, “Ai nha!” Đoàn Tam Thiếu kinh hô, tay cầm chén không chắc, rơi xuống đất. Chó con nhanh nhẩu ăn luôn chỗ cơm đổ, Đoàn Tam Thiếu tức đứt ruột, ảo não bản thân không có cơm ăn. Hắn nổi giận dùm dùm: “Không thể nào? Súc sinh như ngươi cũng khi dễ ta?”

“Uông, uông, uông!”

Đông Phương Linh nghe lấy người – chó bên ngoài một hồi một đáp, nhin không được bật cười. Đoàn Tam Thiếu trợn mắt quay nhìn, y lại khôi phục lãnh đạm thần sắc. Ăn no, y đứng lên, đi tới cạnh cửa. “Phanh!” một tiếng, cửa phòng đóng, Đoàn Tam Thiếu bị nhốt bên ngoài. Hắn nghe tiếng đối phương múc nước, đoán y cởi đồ tắm rửa liền đứng phắt dậy, tính chạy trốn, ai ngờ đi chưa được hai bước, cổ dây đã bị xích giữ lại!

Sợi xích làm cửa hé ra một khe. Hóa ra Đông Phương Linh đã móc xích vào góc bàn, y trông thấy người bên ngoài liền cười nói: “Ngươi tốt nhất nghe lời một chút, đừng nghĩ chuyện chạy trốn.”

Người ta đã cảnh cáo rồi, Đoàn Tam Thiếu chỉ có thể thở dài, bỏ đi ý niệm trong đầu. Hai mắt lờm lờm nhìn chó con. Bé chó đã ăn no, rảnh rỗi bỏ đi, so với Đoàn Tam Thiếu thực sự còn tự do tự tại hơn.

Một lúc sau, cửa phòng lại mở ra, Đoàn Tam Thiếu ngửi thấy một cỗ mùi hương thơm ngát, quay đầu nhìn lại, thiếu niên thanh tú đứng bên trong rất không khách khí mà đối với hắn hạ mệnh lệnh: “Ta muốn ngủ, ngươi mau vào đây.”

Đoàn Tam Thiếu kinh ngạc, y sẽ hảo tâm như vậy? Thực sự để cho mình vào trong ngủ? Hắn nghi nghi hoặc hoặc theo người ta đi vào...

Nhìn Đông Phương Linh nằm trên giường, Đoàn Tam Thiếu mặt đỏ tới mang tai, nghĩ đến hai nam nhân chen chúc nhau cùng một chỗ? Lại phát giác mình suy nghĩ quá nhiều, người ta căn bản không có ý định nằm lui vào, Đoàn Tam Thiếu hỏi: “Ta ngủ ở đâu?”

“Ta quán ngươi ngủ ở đâu? Ta hảo tâm, không bắt ngươi nằm ngoài gốc cây đã là tử tế lắm rồi” Đông Phương Linh liếc người đang đứng như trời trồng bên giường, nhẹ bưu khoe môi: “Thích ngủ trên đất thì ngủ. Không thì lấy ghế mà nằm. Tùy ngươi chọn.” Nói xong, y đối Đoàn Tam Thiếu ngọt ngào cười, trùm chăn kín người, chuẩn bị nhập mộng tìm Chu công đánh cờ.

19. Chương 19

Trời sáng. Hai người lại tiếp tục lên đường.

Trải qua một đêm ngủ ngon, Đông Phương Linh tinh thần vô cùng phấn chấn. Đoàn Tam Thiếu thì không được sung sướng như thế. Mấy ngày liền không được ngủ trên giường, nghỉ ngơi cũng chẳng đủ, mắt thâm quầng như gấu trúc, hung hục chạy đến nỗi toàn thân nhức mỏi. Có lúc vừa gà gật ngủ đã bị Đông Phương Linh kéo dây xích đánh thức, Đoàn Tam Thiếu chỉ còn cách tiếp tục đánh xe, đi về phía tây.

Ném trải cuộc sống khốn khổ, Đoàn Tam Thiếu đặc biệt tưởng niệm phương trượng, nhớ sư huynh đệ trong Thiếu Lâm tự, bình thường hắn ghét nhất Từ Pháp vậy mà giờ đây bắt đầu có chút nhớ nhung! Hắn lo lắng mình ra khỏi Trường An, phương trượng sẽ không nhận được tin tức của mình nữa, lẽ nào mình thật sự theo tên Ma giáo này đến Lan Châu?

Đông Phương Linh cũng che giấu tâm sự. Mấy ngày nay, tình trạng của y lúc tốt lúc xấu, trước kia còn có thể dùng nội công miễn cưỡng ngăn cản một thời gian ngắn, nhưng hiện nay, y phát giác càng ngày càng ngăn không được, chẳng lẽ độc tố trong cơ thể gia tăng, muốn đạt cực hạn? Y phải nhanh chóng về giáo...

Trong bụng nhộn nhạo một hồi, Đông Phương Linh vội nhắm mắt điều tức, tựa lưng vào thân xe. Khi y tỉnh lại, xe ngựa đang thả nước kiệu, Đoàn Tam Thiếu an phận ngồi phía trước, không có quấy rối, Đông Phương Linh yên tâm, nhìn ra ngoài xe...

Mặt trời đang lặn, bốn phía đều là cao nguyên hoang thổ, núi bao quanh thung lũng cao vút thẳng đứng, hai người không còn cách nào khác, chỉ có thể chọn đường đất quanh co khúc khuỷu.

Không hiểu tại sao, Đông Phương Linh cảm thấy có cái gì đó kỳ lạ nhưng lạ chỗ nào thì không nghĩ ra. Y nhìn bóng lưng Đoàn Tam Thiếu đang đánh xe, rốt cục nhìn không được, lấy trường côn gõ đối phương một cái, hỏi: “Đây là nơi nào?”

“Đồng Sơn.” Đoàn Tam Thiếu quay đầu lại lườm nguýt.

Nghe câu trả lời, Đông Phương Linh kinh hãi: “Đồng Sơn? Người tới địa bàn của Thập tam liên minh? Đây không phải đường đi Lan Châu. Vì sao người đi đến đây?” Mặc dù là lộ si, Đông Phương Linh cũng hiểu bọn hắn đang đi về hướng bắc, không phải hướng tây.

Đoàn Tam Thiếu thấy người kia tức giận đến mức nhảy xuống xe, hắn vẫn ung dung đáp lời: “Ta lạc đường nha.”

“Người lạc đường...? Người cũng có thể lạc đường?”

“Sao lại không thể? Tuy ta đã từng đến Lan Châu, nhưng cũng lâu quá rồi, không thể nhớ đường được. Ta cũng là đến tận đây mới phát hiện đi nhầm đường ——” chưa nói xong, Đoàn Tam Thiếu đã Đông Phương Linh bị lôi xuống xe bốp cổ.

“Người dám gạt ta?” Đông Phương Linh ngẩng đầu trừng mắt nhìn khuôn mặt ngăm đen tuy có chút bối rối nhưng không hề che giấu vẻ nhờn nhờn “ta nhầm đường đó, người làm gì ta”.

Vừa dùng lực, dây xích trong tay liền kêu lanh tanh, Đông Phương Linh tức phát điên, tính toán nên xử lý tên tiểu tử dám đùa cợt mình như thế nào.

Bỗng nhiên, hai người khựng lại, vểnh tai nghe, hình như có tiếng kèn đâu đó. Bọn hắn ngẩng đầu nhìn, hai bên vách núi trước sau đều có người, không biết đến từ chỗ nào.

Họ tựa như hung thần ác sát, lăm lăm vũ khí trong tay, từ trên cao nhìn xuống hai người, trông không khác gì bầy chim ưng muốn lao xuống bắt con mồi!

Một người trong số họ hô to: “Đây là Thập Tam liên minh, các người là ai? Mau báo danh!”

Không bao lâu, vài người áp sát, chặn trước sau xe ngựa, Đoàn Tam Thiếu vui mừng, vội nói: “Hắn là Hắc Ung Giáo, Đông Phương...” Mới nói được một nửa, Đoàn Tam Thiếu nín khe, bởi vì hắn trông thấy Đông Phương Linh run rẩy vô cùng khoa trương, lộ ra bộ dáng nhát gan sợ hãi, trốn đến sau lưng mình. Đoàn Tam Thiếu chưa thấy qua y như vậy, kinh ngạc nghẹn họng nhìn trân trối.

Danh tự Hắc Ưng Giáo vừa báo, hết thấy mọi người kinh ngạc, “XIU...UU!!” một tiếng, nhao nhao bỏ trốn không thấy bóng dáng, lúc tái xuất hiện thì tăng thêm nhân số gấp bội.

Đoàn Tam Thiếu nhìn từ đám người đông như chấy, một lão nhân trung niên đầu trọc, râu dài, bụng béo tròn cầm lợi đao bước ra.

Đông Phương Linh cũng nhìn hần, thấy những người khác đối với hần rất cung kính, gọi hần lão đại... Y phỏng đoán hần là minh chủ Thập Tam liên minh – Hách Liên Quang?

Đầu trọc đúng là Hách Liên Quang, vốn đang vui vẻ trên giường cùng nữ nhân thì bị quấy nhiễu, đành phải đẩy nàng ra chạy đi xem xét...

Thầm đánh giá từ trên xuống dưới, hần nhú mào, nguyên lai là hai tiểu oa nhi, không có gì đáng ngại. Hần nhất thời thả lỏng cảnh giác: “Ta cùng Hắc Ưng Giáo nước sông không phạm nước, tiểu mao đầu nhà người vì cái gì chạy đến đây tìm chết?” Thanh âm hần như chuông đồng, đại đao chỉ thẳng hai người, hỏi lại: “Ai là người Hắc Ưng Giáo?”

“Hần!” Đoàn Tam Thiếu và Đông Phương Linh đồng thời chỉ đối phương.

Đồ ma đầu định bắt chước ta, muốn gạt người? Hừ, ta không cho người toại nguyện.

“Ta không phải!” Đoàn Tam Thiếu vội hướng lão đầu tử phủ nhận: “Ta bị Đông Phương Linh bắt tới đây...”

“Người là Đông Phương Linh?” Bọn người Hách Liên Quang ngó mĩ nam tử thanh tú gầy yếu, không có vẻ gì uy hiếp, “Oa ha ha ha, hần nói y là Đông Phương Linh!” Hách Liên Quang nhin không được bật cười, đám người kia cũng cười rộ lên, không tin nhĩ tử của Đông Phương Hùng Ưng sẽ đến nơi này.

Đông Phương Linh trong lòng cười lạnh, lộ ra vẻ yếu đuối, run rẩy. Bọn họ chưa từng gặp y, dù cho có gặp thì cũng đều chết dưới kiếm y rồi. Y đương nhiên bắt đầu diễn kịch lừa giỡn.”Ta không phải...” Y nhút nhát e lệ, trốn sau lưng Đoàn Tam Thiếu. Hần đẩy y ra, y dỉnh trở về, kéo cánh tay hần, run giọng nói: “Các vị đại ca, hần mới là Đông Phương Linh... Hần bắt ta tới đây... Còn bức ta diễn trò... Hần muốn ta còn kiếm này... Chính là muốn lừa các người... Nói ta là người Hắc Ưng Giáo... Hần muốn phân tán lực chú ý của các người... Đem các người toàn bộ giết sạch...”

Nghe y nói, Đoàn Tam Thiếu há hốc mồm. Từ trước đến nay chỉ có hần lừa người, lần này, kẻ kia nói dối so với hần còn cao minh hơn. Hần nhin không được rống lên với Đông Phương Linh: “Người nói điều gì đó! Ta bảo muốn giết sạch bọn hần bao giờ? Người đừng hại...ta nữa, buông tay ra..., đừng có đứng đằng sau ta _____”

“Ta van cầu người không cho, còn bức ta nói dối. Cầu người buông tha ta... Làm ơn thừa nhận người mới là Đông Phương Linh của Hắc Ưng Giáo”

“Ta không phải! Người mới là Đông Phương Linh!”

“Ta không muốn nói dối... Ta muốn đi...”

“Câu này phải là ta nói mới đúng. Ta thật sợ người rồi... Kính nhờ người buông tha ta, để ta về nhà!”

Hách Liên chỉ thấy hai người người một câu, ta một câu, không có đem hần để vào mắt. Hần phát hỏa, mắng: “Hai người các người nói xong chưa? Câm hết cho ta.”

Im thì im, bắt quá phải diễn hết tuồng này đã. Đông Phương Linh đứng kề Đoàn Tam Thiếu, từ thất lưng hần móc ra một vật, chìa ra cho bọn đạo tặc vây quanh: “Các người xem, trên người hần có Hắc Ưng lệnh bài, cái này có thể chứng minh thân phận của hần.”

“Sá!?” Đoàn Tam Thiếu hai mắt mở to, so với lực lạc còn lớn hơn, không rõ lệnh bài này nhét vào người mình từ khi nào.

Bọn đạo tặc nhìn lệnh bài kỹ, nhao nhao hỏi báo đầu lĩnh: “Lão đại, cái kia xác thực là Hắc Ưng Giáo lệnh bài.”

Lập tức, Đoàn Tam Thiếu trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.”Người... Người... Rõ ràng người mới là Đông Phương Linh, vì cái gì đổ hết lên đầu ta?” Đập vỡ lệnh bài, Đoàn Tam Thiếu tóm lấy Đông Phương

Linh, đối phương giống như đang cười hắc hắc đáng đời, y chỉ là lấy gậy ông đập lưng ông. Đoàn Tam Thiếu không thể nhận nợ, vội vàng phản bác: “Các người xem...hắn mới là Đông Phương Linh, ta bị hắn làm hại thật thê thảm... Hắn bắt ta, vì sợ ta đào tẩu, dùng dây xích khóa lấy ta!”

Mỗi người đều nhìn thấy, mỹ nam tử nhu nhược vô lực, người kia cổ đang đeo một sợi dây xích nhưng không có ai kéo hắn. Chiều như vậy nhìn sang, rõ ràng là hắn tự đeo xích, giả vờ đáng thương để lừa gạt người.

Hách Liên Quang cũng cho rằng tiểu tử cao lớn có vẻ khả nghi hơn, suy đi tính lại, có lẽ hắn thật sự là Hắc Ung Giáo Thiếu chủ? Vô luận như thế nào, tự dưng có người kỳ quái tự động đưa tới cửa, ta sẽ không để cho hắn sống bước ra ngoài.

Hách Liên Quang xách đao, lớn tiếng thét: “Người ở Lạc Dương giết chín huynh đệ của ta, khoản nợ này, ta còn chưa tính toán với người. Hôm nay, ta nhất định lấy đầu người!”

Lão đại ra lệnh một tiếng, đám thổ phỉ niên khinh lực tráng (tuổi trẻ khỏe mạnh) rống to “YAA.A.A.. Ah ——”, hưng phấn xông lên!

“Híz-khà-zzz...” Con ngựa bị dọa chấn kinh, chân không ngừng giẫm đạp.

Đoàn Tam Thiếu gấp đến độ gào thét: “Các người nhìn rõ ràng, hắn mới là Đông Phương Linh. Không phải ta! Các người đừng tới giết ta...”

Hách Liên Quang kinh nghiệm chinh chiến đầy mình, đứng trên vách cao tọa sơn quan hổ đấu, nhằm nắm rõ thực lực đối phương mới ra tay, như vậy tương đối an toàn.

“Con bà người, mau đi chết!”

“Oa ——” Đoàn Tam Thiếu thét lên, né tránh, không có vũ khí, chẳng mấy mà bị người ta chém chết!

“Đông Phương Linh, trả lại trường côn cho người.” (lúc này mà em vẫn tỉnh táo ghê)

Đoàn Tam Thiếu tức giận trừng mắt nhìn tên đại ma đầu gạt người, không rảnh phản bác, nhanh chóng tiếp nhận trường côn đối phó đám thổ phỉ: tranh thủ dùng bọn chúng luyện tập côn thức ——

Côn làm bằng đồng đối chọi với đao chan chát, Đoàn Tam Thiếu thuận thế chuyển vài vòng, dụng lực vung trường côn lên, hất bay đao tử khỏi tay đối phương, côn lại đâm tới, đâm vào bụng người kia. Đối phương bị đau, té trên mặt đất kêu oai oái!

“Ta không muốn chết... Cứu mạng ah...” Đông Phương Linh trốn sau lưng Đoàn Tam Thiếu kêu như đàn bà

“Người tên gọi là gì? Còn không mau xuất kiếm?” Đoàn Tam Thiếu hống hống, một bên xuất côn tự vệ, một bên quay đầu lại mắng: “Người, hôm nay, đồ yêu tinh hại người, hại chết ta rồi, người cao hứng lắm hả?”

Đông Phương Linh dĩ nhiên rất cao hứng, có người giúp y đánh nhau, y khỏi cần xuất lực, độc tố cũng không bị dẫn phát vào người.

“Ai nha...” Mấy đạo tặc ném qua côn thức, bị đánh bại, kêu đau âm ỉ, ngã xuống đất.

Người bị thương không nặng lại đứng lên, vọt tới chém giết, Đông Phương Linh không vui lên tiếng: “Đoàn Tam Thiếu, người là đồ đàn sao? Vì cái gì không giết luôn bọn hắn đi? Người như vậy còn muốn đánh tới khi nào?”

“Ta chưa từng giết người!” Đoàn Tam Thiếu bận bịu ứng phó các đòn công kích.

Hách Liên Quang đứng trên cao xem cuộc chiến, người dùng côn sử dụng võ thuật của Thiếu Lâm nhưng thuần thực, ngược lại kẻ trốn sau lưng hắn di chuyển nhẹ nhàng, công phu không kém, còn rảnh rỗi nhặt lệnh bài?

Hắn nghi ngờ sâu sắc, lệnh cho thủ hạ bên cạnh: “Các người đi đem hai tên gia hỏa kia giết chết hết đi!”

Mọi người tuân lệnh, gia nhập chiến cuộc.

Không lâu sau, Hách Liên Quang cũng hạ sơn, vung đao bổ về phía tiểu tử gây yếu, lại bị y cầm kiếm ngăn lại?”Tiểu tử phản ứng không tệ, người đến tốt cùng là ai?” Hắn nghi vấn hỏi.

Khuôn mặt thanh tú cười lạnh không nói, hai tay hoành kiếm, gặp chiêu phá chiêu.

Đoàn Tam Thiệu bị đánh chỗ này một cái, chỗ kia ba cái, thở hổn hển, đỡ không xuể. Tuy hắn rất không nghĩ, rất không muốn, nhưng lại không thể không kêu viện binh.

“Đông Phương Linh...” Hắn quay đầu lại hô to: “Người đừng đứng đó khoanh tay nữa, mau lại đây giúp ta!”

Vừa lúc đó, Đoàn Tam Thiệu nhìn thấy có người định đánh lên Đông Phương Linh giao thủ cùng Hách Liên Quang đánh nhau, vội cảnh cáo y: “Coi chừng phía sau người!”

Không cần nhắc nhở, Đông Phương Linh cũng hiểu được sau lưng có người. Y rút kiếm ra khỏi vỏ, đầu cũng không quay lại, kiếm trong tay đâm ngược về sau, xuyên qua bụng kẻ đánh lên, tay kia cầm vỏ kiếm miễn cưỡng đỡ đao phong của Hách Liên Quang, lòng bàn tay bị chấn đau nhức!

“Người giúp ta thoát khỏi lão già này, ta tự nhiên sẽ giúp người.”

Đoàn Tam Thiệu nhìn hắn tử trúng kiếm té trên mặt đất, nghe lấy Đông Phương Linh đáp lời, không chút cân nhắc, một lời đáp ứng: “Thành giao!”

20. Chương 20

Lúc trước còn vừa cãi nhau chí chóe, phòng bị lẫn nhau; hôm nay vì mạng sống, bản cùng bất đắc dĩ phải hợp tác.

Đoàn Tam Thiệu giúp Đông Phương Linh ngăn đám đạo tặc công phu mèo ba chân để y chuyên tâm đối phó với Hách Liên Quang.

Hách Liên Quang không ngốc, đánh một lát liền xuống, để cho mấy thủ hạ võ công kha khá thay phiên nhau công kích hồng tiêu hao thể lực đối phương.

Đông Phương Linh thâm hô không ổn. Lúc bình thường, những người này căn bản không phải đối thủ của y nhưng hiện nay, nếu y dụng lực quá sẽ khiến độc trong cơ thể phát tác.

Đoàn Tam Thiệu lo lắng nhìn người kia sắc mặt trắng bệch, mang cơn tiến lên hỗ trợ, nhưng tài nghệ không bằng người, cùng phi loạn đã không bao lâu đã khiến Đông Phương Linh phải quay sang cứu mấy bạn, đuổi ra khỏi chiến cuộc.

“Người là đồ đệ của Từ Hải sao võ công kém như vậy?” Đông Phương Linh nhin không được mắng chửi người. Vừa phân tâm, y bị buộc sử xuất nội lực, kiếm chiêu biến hóa, giết mấy tên thổ phỉ vây quanh mình.

“Oa nha...”

“Ta... Mắt của ta!”

Hách Liên Quang trợn mắt há hốc mồm, trông thấy các huynh đệ bị ảnh kiếm đâm mù hai mắt, tay nắm chặt đao, nhìn tiểu tử da ngăm đen rồi lại liếc sang thân hình gầy yếu thư sinh. Hắn bừng tỉnh đại ngộ, hét lớn một tiếng: “Người mới là Đông Phương Linh!”

Đoàn Tam Thiệu cùng Đông Phương Linh đánh không thở nổi, bọn hắn lưng tựa lưng, nhanh chóng bị đám đạo tặc bao vây vào giữa.

Dùng hai địch hơn trăm người? Tỷ lệ chiến thắng quá mơ hồ.

“*&%\$#...” Đoàn Tam Thiệu thấp giọng trách mắng, trường côn hộ thân, hỏi người đứng phía sau: “Người có biện pháp nào có thể chạy đi?”

“Bất giác phải bắt vua trước.” Đông Phương Linh trả lời, nắm lấy kiếm, hai mắt nhìn quanh mình.

“Có đạo lý...” Đoàn Tam Thiệu mỉm cười, hai người lần đầu tiên chung ý kiến, xuất kỳ bất ý, cùng lúc phóng tới Hách Liên Quang!

Hách Liên Quang đại kinh, hoành đao ngăn lợi kiếm nhưng che không được hạ bàn, hai chân bị trường côn hung hăng đảo qua, loạng choạng đứng không vững, may mà được đồng bọn tới hỗ trợ mới có thể lui về phía sau.

Không kịp thư giãn, Đông Phương Linh đã mở một đường máu, tiếp tục xông đến hấn.

Trong lúc nguy cấp, Hách Liên Quang móc trên người ra một hạt châu, ném ra. “OANH!” một tiếng, luồng khói xanh nồng đậm tuôn ra, ngăn giữa hấn và Đông Phương Linh.

“Khục, khục, khục...” Đoàn Tam Thiếu cùng Đông Phương Linh bị sắc khói, ho sặc sụa, không thấy rõ Đông Tây Nam Bắc. Đoàn Tam Thiếu cố gắng mở to hai mắt nhìn chòng chọc. Sương mù dần dần tan, hấn trông thấy một thân ảnh mờ tối lặng lẽ tới gần Đông Phương Linh, gấp gáp hô: “Đông Phương Linh, đằng sau người——”. Tên kia đã tiến lên!

Hách Liên Quang tưởng đánh lén thành công, lại bị trường côn đả khai, thấy Đông Phương Linh thoát, giận không kềm được: “Người tìm chết!” Một tay chụp tới trường côn, tay kia vung đao bổ về phía tiểu tử ngăm đen.

Đoàn Tam Thiếu tránh thoát nhưng bị một đao khác chém trúng đùi, “Ai nha!” Hấn kêu đau oai oái.

“BOANG... CHOANG!” Đông Phương Linh quay người xuất kiếm, chặn đao Hách Liên Quang đang công kích Đoàn Tam Thiếu, bỗng thấy ngực có chút tức, tay vừa nường, ngăn không được đao thể chém vào cánh tay trái, máu lập tức phun ra. Đông Phương Linh thấy mình cũng bị trúng chiêu, con người màu hổ phách lóe sáng nhìn thẳng Hách Liên Quang, lửa giận công tâm, không thềm cổ kị độc tố, triển khai toàn bộ nội lực, cả người như con quay tháo dây thừng, xoay tròn không ngừng.

“Oa ah ah...” Bị nội công Đông Phương Linh tạo thành gió táp quét qua, đám thổ phỉ cả người khó chịu, lảo đảo lui về phía sau, không dám tới gần y.

Hách Liên Quang dẫn đao hộ thân, mắt thấy người kia xoay như chong chóng, bay lên cao, phút chốc nhớ tới cách đây đã lâu, hấn từng tao ngộ Đông Phương Hùng Ứng, lúc ấy, người kia cũng bay lên trời như vậy——

“Chẳng lẽ đây là... Phi Thiên huyền công?” Hấn quá sợ hãi, muốn làm giống khi xưa, tranh thủ lúc Hắc Ung Giáo giáo chủ giết người khác thì tranh thủ thời gian chạy trốn. Khốn nỗi, lần này chạy không thoát, vội giơ đao, bảo vệ đỉnh đầu...

“Lão đại!” Mọi người kinh hô, trong nháy mắt, thấy Đông Phương Linh từ trên trời lao thẳng xuống, lợi kiếm trước tiên chém đứt đại đao, tiếp tục xả xuống từ đỉnh đầu đến cái bụng tròn vo của Hách Liên Quang.

Không biết ai thét lên đầu tiên. Lũ đạo tặc “Xôn xao ——”, cả đám nhao nhao vây đến chỗ Hách Liên Quang nằm, hoảng sợ vụn phần, trừng mắt nhìn thì thể đang phun huyết...

Thấy thế, Đoàn Tam Thiếu đơ người. Hấn mãnh liệt lắc đầu, tranh thủ thời gian thu hồi tâm tư, nhìn đám người không ai dám động Đông Phương Linh liền tiến tới, nâng người dưới đất lên, nhịn cơn đau ở bên chân bị thương, nhanh chóng dẫn người ly khai hang ổ thổ phỉ.

21. Chương 21

Toàn thân mệt mỏi rã rời. Bao nhiêu khí lực đều đã lòi ra dùng hết, giờ lết không nổi, hai chân mềm nhũn, té lăn trên mặt đất. Đoàn Tam Thiếu chẳng thể làm gì khác, đành dừng lại, xem xét khuôn mặt thanh tú trắng bệch, mắt nhắm chặt như mất đi ý thức.

“Này, Đông Phương Linh, người có nghe thấy ta nói không?” Hấn lay, đập Đông Phương Linh mấy lần nhưng không thấy có phản ứng. Chẳng lẽ là do mất máu nhiều quá?

Đoàn Tam Thiếu xé một mảnh vải trên áo, băng bó cho Đông Phương Linh; sau đó cạy tay y lấy thanh kiếm ra tra vào vỏ.

Một lát sau, Đông Phương Linh tỉnh lại, Đoàn Tam Thiếu mới thở ra một hơi, vẫn còn lo lắng: “Độc trong cơ thể người lại phát tác?”

“Đừng đụng vào ta!” Đông Phương Linh tránh khỏi vòng tay ôm của Đoàn Tam Thiếu, cảm giác khác thường ăn mòn y, khiến y sợ hãi, suýt ngã xuống đất, đột nhiên thấy hai chân mình duỗi lên trời. Hóa ra Đoàn Tam Thiếu đã bế ngang y lên (bế kiểu công chúa í): “Người làm cái gì... Buông ra...” Đông Phương Linh cố hết sức nói, rất không quen gần gũi người khác quá mức.

Người trong ngực vụng vụng bất an làm Đoàn Tam Thiếu bối rối, quát ầm lên: “Này, đừng có lộn xộn ..., người đứng cũng không vững, ta ôm người đi cho nhanh, tiết kiệm thời gian, trốn xa một chút... Nếu không dám người Thập tam liên minh kia truy tới, hai ta đều mất mạng!”

“Cái này còn không phải do người làm hại!” Đông Phương Linh quát lại.

Hai người người trừng ta liếc, ta trừng người liếc, không ai nhường ai, bộ dáng đều chật vật không chịu nổi. Cuối cùng, Đoàn Tam Thiếu nhịn, ôm lấy người, thừa dịp trước khi trời tối, nhằm hướng Tây mà đi.

Thoáng nhìn cánh tay bằng bó qua, Đông Phương Linh sửng sốt, nộ khí tan đi hơn nửa, trầm mặc không nói, mặc người nộ ôm. Cảm thấy đối phương đi đường chân thấp chân cao, y mới nhớ ra: “Chân người bị thương...”

“Vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại... Ta còn muốn cảm ơn người. Đa tạ người giúp ta ngăn đao của lão đầu trọc kia.” So với chết dưới đao, chút đau đớn này có là gì. Đoàn Tam Thiếu hỏi Đông Phương Linh: “Người thì sao? Có ổn không? Mặt người trắng bệch như ma ấy. Ban nãy đã chóng mặt còn sinh cường! Chúng ta phải mau tìm khách điểm để nghỉ ngơi.”

Được quan tâm, Đông Phương Linh nói không nên lời. Rõ ràng bắt hấn theo, từ Lạc Dương tới đây, hấn đã giúp mình không biết bao nhiêu lần. Lần đầu tiên không thèm tạ ơn hấn, cho rằng đó là lẽ dĩ nhiên. Giờ này, y đâm mơ hồ, Đoàn Tam Thiếu vì cái gì không nhân lúc mình hôn mê mà chạy trốn, còn giúp mình cầm máu, không để ý chân bị thương, ôm mình lê đi?

Áp sát vào thân thể nam nhân, Đông Phương Linh mặt đỏ tới mang tai, nhẩn nhé bất an, hô: “Thả ta xuống.” Nam nhân kia còn ôm y, không nghe lời sao?

Đông Phương Linh sinh khí, ra tay đẩy hấn, cần nhân: “Mau buông ta xuống! Người không cần ôm ta, ta hiện tại đỡ nhiều rồi, có thể tự đi.”

Đoàn Tam Thiếu nhìn người nộ sắc mặt lúc trắng lúc hồng, cảm thấy kỳ quái, nhưng người ta đã cự tuyệt, hấn chỉ có thể buông xuống..

Bỗng nhiên mất chỗ dựa, Đông Phương Linh đứng không vững, Đoàn Tam Thiếu đỡ lấy y, y không có cách nào khác từ chối, đành tựa vào hấn, cùng bước đi. Không được bao lâu, bọn hấn dừng phắt, mặt lộ vẻ kinh hãi.

Cổ Bá Thiên vốn một mực nấp trong chỗ tối tọa sơn quan hổ đấu, thấy hai người không bị giết chết, giờ lù lù xuất hiện, ngăn trước mặt. Lão không khỏi bội phục tán thưởng: “Đông Phương Linh, mạng của người thực lớn nha, đến giờ còn chưa chết? Độc phát tác, người rất thống khổ a? Có muốn ta giúp người một phen?”

Đoàn Tam Thiếu cảm giác người bên cạnh run rẩy, liền đỡ lấy y, tay kia nắm chặt trường côn. Hấn cũng sợ Cổ Bá Thiên nhưng lại cố tỏ ra cường thế: “Người không được qua đây, nếu không ta đánh người...” Còn chưa có cơ hội xuất côn, người nộ giống như sải lang nhào về phía trước, đem hấn đánh bay ra ngoài!

“Phanh!” Đoàn Tam Thiếu cả người nặng nề ngã lên mặt đất sỏi đá. Thật là đau chết người!

“Khốn kiếp...” Hấn cắn chặt răng, chống côn đứng dậy, tức giận trừng Cổ Bá Thiên bắt được Đông Phương Linh. Hấn nổi giận dùng dưng hô to: “Cấm người đụng hấn!” (ai nha, anh thương vợ sao?)

“Đoàn... Tam Thiếu...” Đông Phương Linh thấy người kia bị Cổ Bá Thiên một chưởng đánh tới đầu óc choáng váng, y muốn giúp hấn nhưng hai cổ tay bị đè lại. Y bị lão áp lấy, nằm trên mặt đất, không nhúc nhích được. Đông Phương Linh vừa giãy dụa đã lần lượt ăn mấy cái tát nổ đom đóm mắt. “A!” Y thống khổ rên lên, cổ bị đối phương tóm chặt.

“Con mỗi muốn chạy trốn thợ săn thì phải cẩn thận, bí mật che dấu hành tung của mình... Nếu như người không bắt Cáp Táp Hạ quốc vương, tạo thành một mảnh rối loạn, không giết nữ nhân giao hợp với người

thì ta cũng không biết một đường lần tới tìm được người, Đông Phương Linh, ” Cổ Bá Thiên ghé sát mỹ nam tử đang hoảng hốt. Lúc này đây không giống lần trước, lão có thể hoàn toàn khống chế y, khiến y không thể phản kháng.

Tâm tình Cổ Bá Thiên vui sướng, môi chạm lên gương mặt tái nhợt, hôn một cái, dâm tà cười nói: “Người độc tính phát tác, không có nữ nhân phát tiết liền đi tìm tiểu tử Đoàn Tam Thiếu kia? Hẳn cho người thoải mái sao? Thoải mái đến mức người muốn trời buột hẳn, đất hẳn cùng đi? Hắc hắc, không bằng người vứt bỏ hẳn, ta tới thỏa mãn người...” Lão tự tay nắm chặt địa phương run rẩy giữa hai chân Đông Phương Linh. Mỹ nhân phần nộ, hướng lão nhổ nước miếng. Cổ Bá Thiên điên tiết, “Ba~, Ba~, ” cho Đông Phương Linh thêm vài cái tát tai.

Đoàn Tam Thiếu lơ mơ tỉnh lại, nhần nhịn thương thể đứng lên, nhìn quanh bốn phía, thấy Cổ Bá Thiên đang khinh bạc Đông Phương Linh. Hắn gấp đến mức một thân đổ mồ hôi (hì hì, đáng yêu quá)—

“Giáo chủ, sao giờ ngài mới đến? Lão sắc lang Cổ Bá Thiên này muốn phi lễ nhi tử của ngài. Mau giết hắn đi!”

“Đông Phương Hùng Ưng?” Cổ Bá Thiên khản trương, theo tiếng hô, quay đầu lại xem, lại không thấy bóng dáng kẻ nào.

Đông Phương Linh nắm lấy cơ hội, sử xuất chút sức lực cuối cùng, vẫy tay rút kiếm ——

Lúc Cổ Bá Thiên cảnh giác quay đầu trở lại, mặt đã bị lợi kiếm chém một vết dài.

“Á —” Lão kêu đau ầm lên, nhịn không được giơ lên tay dè chặt mắt phải bị thương. Đông Phương Linh bị lão áp bên dưới tranh thủ né ra.

Cổ Bá Thiên bị thương ở mặt, hận đến ngứa răng, bỗng nhiên đứng dậy đuổi theo!

Đoàn Tam Thiếu vội vàng ném ra một vật, “OANH!” Một thanh âm vang lên, trước mắt Cổ Bá Thiên tuôn ra một làn khói đặc. Đoàn Tam Thiếu thừa dịp lão ho khan, nhìn không thấy gì, nâng Đông Phương Linh dậy. Đông Phương Linh chống đỡ thân thể, theo Đoàn Tam Thiếu chạy trốn. Lạ nổi, Đoàn Tam Thiếu không kéo y chạy đi mà lại trốn sau đám nham thạch phía trước Cổ Bá Thiên. Y muốn hỏi nhưng Đoàn Tam Thiếu ra hiệu im lặng, ném ít gạch vụn về phía Cổ Bá Thiên đang bị khói xanh vây kín người.

Khói xanh tán đi, hai tên tiểu oa nhi cũng không thấy bóng dáng.

“Chết tiệt!” Cổ Bá Thiên chửi, tự trách mình sơ ý, vậy mà trúng chiêu của Đoàn Tam Thiếu.

Nhớ lại tiếng bước chân ban nãy, lão đoán bọn họ chạy về phía tây, cười lạnh, bọn mi chạy không xa được đâu. Lão tay giữ vết thương trên mặt đang chảy máu, nộ khí trùng thiên. Chúng bay sẽ phải trả giá đắt!

Đông Phương Linh và Đoàn Tam Thiếu đứng im như tượng, đợi đến lúc Cổ Bá Thiên đi thật lâu, xác định bình an rồi mới dám trở ra....

“Nếu Cổ Bá Thiên không bị lừa, quay lại tìm, lão chắc chắn sẽ tìm được chúng ta! Người có biết người làm như vậy quá nguy hiểm hay không?” Đông Phương Linh trách Đoàn Tam Thiếu, càng nghĩ càng kinh tâm.

Đoàn Tam Thiếu cũng sợ nhưng nếu hắn không mạo hiểm thử một lần, bọn hắn xác định chưa đi xa đã bị Cổ Bá Thiên bắt được. Bây giờ, ác nhân đã đi, điều này chứng minh vừa rồi là hắn cơ trí. Đoàn Tam Thiếu cười ha hả nói: “Vậy ta tiếp tục lừa lão, làm cho lão tưởng chúng ta chạy về phía tây còn chúng ta hết lần này tới lần khác đi đường cũ, lui về thị trấn, tạm trốn vài ngày hăng hay.” Hắn nhìn Đông Phương Linh lung la lung lay, vội vươn tay dìu y. Đông Phương Linh không hề cự tuyệt trợ giúp, để cho Đoàn Tam Thiếu đỡ lấy mình. Trải qua lần nguy khốn này, y đối với Đoàn Tam Thiếu có chút biến hóa, không còn chán ghét như trước.

Y hỏi Đoàn Tam Thiếu: “Cái mạo yên (lựu đạn khói í) đó... Người lấy ở đâu vậy?”

Đoàn Tam Thiếu khiêu mi.”Đồ tốt như vậy, đương nhiên là lấy từ người lão đầu trọc rồi. Người cũng không vừa nha, nhét được lệnh bài lên người ta, ta cũng không biết...”

“Ta không có nhét lên người người, chỉ là ta làm Chương Nhân pháp khiến bọn chúng tưởng ta lấy đồ từ trên người người, kỳ thật, lệnh bài trước sau vẫn ở trong tay ta.” Đông Phương Linh mỉm cười.

Khó gặp dáng tươi cười của mỹ nhân, Đoàn Tam Thiếu nhìn chăm chú y, hơi xấu hổ. Hắn dừng bước, đưa ra yêu cầu: “Người tháo cái khóa này ra..., ta khốn khổ với nó.”

Đông Phương Linh trầm tư, một lát, quyết định chiếu theo hi vọng của Đoàn Tam Thiếu, cởi bỏ xích.

Đoàn Tam Thiếu không ngờ đối phương dễ dàng buông ra mình như vậy. Cổ nhẹ nhõm làm sao..., hắn cao hứng, bỗng thấy sắc mặt Đông Phương Linh đột nhiên trở nên trắng nhợt, hắn khẩn trương!

“Này?” Đoàn Tam Thiếu ôm lấy Đông Phương Linh, gọi thế nào y cũng không phản ứng. Hắn sờ đến thân thể lạnh như băng, trực giác mách bảo không ổn: “Này, người bị sao vậy? Mau tỉnh dậy... Đừng ngất đi như thế!”

Đông Phương Linh dùng hết khí lực khiến độc tính phát tác, không cách nào thanh tỉnh.

Đoàn Tam Thiếu rất lo lắng, lập tức ôm lấy y, hướng phía thị trấn chạy tới.

22. Chương 22

Lạc Dương, Tung Sơn, Thiếu Lâm tự.

Tường đồ máu cong, thủy bách rậm rì, thánh địa Phật môn bình thường thanh u, giờ tập trung toàn trường môn nhân các đại phái trong võ lâm.

“Gần đây, Hắc Ung Giáo do Đông Phương Diễm ra mặt đến khiêu chiến với các trưởng lão, muốn báo thù cho ca ca hắn... Cái này chỉ sợ cũng là ý của Đông Phương Hùng Ung? Phương trưởng, vấn đề này không phải chuyện đùa, nếu bọn họ thật sự đến Trung Nguyên, e rằng sẽ dẫn phát một hồi gió tanh mưa máu! Chúng ta nên sớm phòng bị.” Phái Nga Mi lên tiếng trước tiên, những người khác nhao nhao phụ họa.

“Đa tạ các vị trưởng môn nhân nỗ lực Thiếu Lâm tự, không quản vất vả tới nơi đây”. Từ Hải bạch mi bạch hồ (mi trắng râu bạc) chấp tay hành lễ, thành khẩn cúi đầu, đáp tạ mọi người.

Cả đám thương nghị hồi lâu, tìm cách cùng nhau bảo vệ Trung Nguyên. Sau đó, tăng nhân đưa từng người về phòng nghỉ ngơi.

An trí xong khách quý, Từ Pháp đến tìm Từ Hải. Hai người cùng đến tăng viện...

Từ Hải nhìn một loạt thi thể đắp vải trắng, không khỏi thương tâm. Thật lâu, ông mới hơi trấn định cảm xúc, hỏi thăm: “Sư đệ, người điều tra được gì?”

“Phương trưởng sư huynh, bọn họ xác thực đã chết do kiếm. Lần này, chiêu thức của hung thủ xảo trá lưu loát, rất giống phong cách của Đông Phương Hùng Ung. Rất có thể chính là do đại nhi tử của hắn gây nên.” Từ Pháp trả lời.

“Nhưng mấy sư đệ này, ” Từ Pháp nói ra nghi hoặc trong lòng: “Lòng ngực gân mạch đứt đoạn, là do quyền kích. Quyền uy lực như vậy, chỉ có Thiếu Lâm chúng ta...”

“Ý của người là, người mình tàn sát lẫn nhau?”

Từ Pháp gật đầu, Từ Hải lông mày nhăn tít.

“Vì cái gì?” Ông không hiểu.

Từ Pháp ngồi xổm xuống bên cạnh thi thể, kéo vải bỏ ra, xem xét: sau cổ một người thụ quyền mà chết có một vết nhỏ tựa như dấu vết ngân châm để lại – chẳng lẽ là trúng độc khiến mất đi ý thức, không khống chế được bản thân? Từ Pháp nhìn về phía Từ Hải, ông biểu lộ cũng có suy nghĩ này.

Lúc đệ tử của mình và Đông Phương Linh đang tranh đấu, đến tột cùng đã có chuyện gì phát sinh? Lẽ nào độc là do Đông Phương Linh hạ? Hay là có ai đó đã hạ độc từ trước?

Nhất thời Từ Hải nghĩ không ra, người từ chùa đi êm đẹp như thế, khi trở về chỉ còn là một khối thi thể lạnh băng!

Xoay mình, ông càng thêm lo lắng Đoàn Tam Thiếu.”Thiếu nhi trở về chưa?” Ông hỏi Từ Pháp nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu.

Ông thở dài, thì thào tự nói: “Vương viên ngoại bên kia nói thằng nhỏ đã sớm ly khai. Lâu như thế rồi mà vẫn chưa về... Người nói, nó có thể đi đâu chứ?”

Từ Pháp khổ sở về cái chết của mấy đệ tử kia nhưng một chút cũng không lo nghĩ tới Xú tiểu tử hay trộm đồ nọ, hơi bĩu môi: “Sư huynh không cần quải niệm nó. Mấy bữa trước, lão bản cấp đồ ăn cho chùa nói với ta, hần gặp Tam Thiếu đang ăn trong trăn. Nó có khá tiền lắm, tay còn cầm nhiều đồ vật này nọ, chắc tốn không ít tiền. Thằng lỏi này thói hư tật xấu không thay đổi, tám phần lại trộm tiền chỗ nào rồi. Còn chưa chơi chán ngoạn đủ, nó còn chưa nghĩ tới về chùa đâu.”

23. Chương 23

Đông Phương Linh suy yếu đến hôn mê khiến Đoàn Tam Thiếu không dám bỏ đi, đành phải lưu lại trông nom y.

Hần đưa Đông Phương Linh vào khách điểm (anh đưa em đi nhà nghỉ nha), xuất ra không ít tiền. Chưởng quỹ thấy bạc sáng mắt, liên tục cam đoan sẽ bảo vệ chặt chẽ. Lão cho bọn hần một gian phòng kín đáo, có mật thất bên trong, lại đưa lên khăn và nước ẩm; đóng cửa xong, rời đi, không quấy rầy.

Lúc Đông Phương Linh tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở trên giường. Y loáng thoáng thấy mình đã thay quần áo còn Đoàn Tam Thiếu như quỷ chết đói, tay lăm lăm đũa và cơm gấp thức ăn như điên. Cơ thể quá đói mệt mỏi, mí mắt nặng trĩu lại từ từ khép chặt.

Đến khi tỉnh hẳn nữa, trong phòng tối đen. Trên bàn, ánh nến bập bùng.

Đông Phương Linh cảm thấy lạnh lẽo, toàn thân co thành một đoàn, trùn chần kín mít vẫn lạnh, lạnh đến chịu không được. Y xiêu vẹo xuống giường, cởi quần áo, ngâm mình vào mội dưng (thùng tắm bằng gỗ).

Đoàn Tam Thiếu nghiến cứa điều tra hết một vòng khách điểm, trở lại phòng, vừa mở cửa, liền gặp Đông Phương Linh ngập cả người trong dưng, không phản ứng. Bộ muốn chết đuối sao? Hần vội tiến lên, đem người đã mất đi ý thức ôm ra, đặt trên mặt đất. Đoàn Tam Thiếu sợ đến tê tái, hai tay không ngừng xoa bộ ngực lạnh buốt của Đông Phương Linh, gần nhẹ: “Đông Phương Linh, mau tỉnh lại!” Hần lại vội sạch quần áo ướt sũng của Đông Phương Linh, choàng khăn, lau xoa cật lực hồng tăng thân nhiệt cho y.

Độ ẩm tăng lên, Đông Phương Linh chậm rãi khôi phục thần trí...

“Khục, khục, khục!” Bị vỗ mạnh, Đông Phương Linh nhịn không được ho ra nước, thân thể lạnh như băng nay lại cảm thấy nóng rực như bị hỏa thiêu: “Buông ra...” Y giãy dụa, đẩy Đoàn Tam Thiếu ra.

Đoàn Tam Thiếu không biết làm sao, lại quyết không buông người kia, liền áp lấy y, lau khô, lại ôm lên giường.

Hần thấy Đông Phương Linh bị độc tính hành hạ, run rẩy mãnh liệt, còn cắn tay cố chịu đựng.

“Đừng cắn chính mình, sẽ bị thương đó... Oái!” Hần kêu á lên, cứu tay người kia thành ra tay mình bị cắn nhưng hần mặc cho Đông Phương Linh cắn mình. Y lạnh, hần ôm thật chặt, dùng cơ thể mình sưởi ấm cho đối phương. (Anh là ôn nhu công, phải không?)

Đông Phương Linh lúc lạnh lúc nóng, cơ thể bị giày vò khôn khổ vạn phần.”Các người... Đều muốn ta chết... Hừ... Ta thọ sánh ngang trời... sẽ không dễ dàng như vậy chết đi...” Y nói mơ, mơ màng màng, nhả hàm cắn ra, trong miệng tanh nồng mùi máu, không rõ là ai vuốt ve mình, dựa vào mình gần như vậy?

“Ai muốn người chết? Người đừng có nghi thần nghi quỷ được không?” Đột nhiên, Đoàn Tam Thiếu cảm thấy Đông Phương Linh thật sự đáng thương.

“Này, người rất khó chịu phải không...?” Hần ôm chặt Đông Phương Linh, y lại càng giãy dụa lợi hại. Đoàn Tam Thiếu nhìn thân thể lỏa lồ tái nhợt của Đông Phương Linh chột dạ mặt xấu hổ, nghĩ đến chuyện kia. Chẳng lẽ ta phải giúp y sao? Nếu không giúp y, e rằng y sẽ rất thống khổ, có khi không giữ nổi mạng.

Đoàn Tam Thiếu do dự mẫu thuẫn, nhưng tình huống buộc hẳn phải hạ quyết định: “Đông Phương Linh, người xem ta.” Y không nhìn hẳn như muốn trốn tránh. Đoàn Tam Thiếu giữ chặt Đông Phương Linh, ách trụ (bóp chặt) khuôn mặt thanh tú, nói: “Ta không hại người, đem thân thể của người giao cho ta.”

Đông Phương Linh thở thoi thóp, con ngươi màu hổ phách giương lớn, trước mắt nhòe nhoẹt hai ba thân ảnh. Là Đoàn Tam Thiếu?

Hắn nói cái gì...?

Trong khoảng thời gian ngắn, Đông Phương Linh không hiểu nổi ý người kia, chỉ thấy bàn tay to lớn nắm chặt hai chân mình khiến y thở hốc vì kinh ngạc! “Không muốn! Đừng động vào ta ——” y kháng nghị nhưng thân thể lại không nghe lời, rất nhanh thần phục lực ma sát phía dưới.

“Ừm ah!” Đông Phương Linh nhịn không được ngứa đầu rên rỉ. Bị nam nhân khuấy động, hạ thân càng thêm thẳng tắp trường to, y vì thế thẹn quá hoá giận: “Đoàn Tam Thiếu người... Thật lớn gan... Còn... Còn dám loạn dụng ta!”

Đoàn Tam Thiếu nghe y thở đến cuối câu đã thành một chuỗi rên rỉ gấp gáp, mười ngón tay còn bắt lấy bả vai hẳn, người trong ngực rõ ràng thoải mái, lại mạnh miệng, không chịu thừa nhận.

Đáy lòng của hắn chê cười y. Có điều, càng nhìn cơ thể trần truồng trắng hồng mỹ lệ kia, hắn cũng càng trở nên kỳ quái, mặt đỏ rực, vội dời ánh mắt, tay vẫn không quên tác nghiệp ——

“Y... Ừm ah ah!” Đông Phương Linh không thể khống chế rên rỉ, dưới khiêu khích của nam nhân và được tính phía dưới, cơ thể rất nhanh dậy sóng ngứa ngáy. Y toàn thân căng cứng, hưng phấn phát tiết!

Bạch dịch nóng hổi dính đầy tay, giảm dần tốc độ ma sát, cơn thịnh nộ nhuyển hiện, phát tiếng “PHỐC, PHỐC, ” âm mỹ làm Đoàn Tam Thiếu nổi lên dị trạng. Hắn vội rút tay về, ổn định cảm xúc, ôm nhẹ thân thể tiêm gầy run rẩy, đối với người nọ chưa tiêu trừ hết đau đớn, lẩm bẩm trong miệng: “Nam mô, hát la đất na, si la dạ da, nam mô, a lợi da, bà lô yết đế...”

Đông Phương Linh thở hổn hển, vô lực nhúc nhích, đầu chỉ có thể dựa vào vai nam nhân kia, kề sát vào nhau, bàn tay ấm áp vỗ nhẹ lưng y, như mẫu thân che chở đứa con mới sinh...

Động tác ôn nhu khiến cho y mê hoặc, bất tri bất giác tháo trừ phòng bị, lắng nghe giọng đọc trầm thấp, giống như tiếng chuông cổ tháp, âm vang ưu mỹ tựa hồ có thể xoa dịu tâm hồn, vuốt ve thân thể mệt mỏi.

“Người niệm gì vậy?”

“Đại bi chú.” Đoàn Tam Thiếu trả lời. Đối phương hình như đang hưởng thụ? Hắn vì y lại niệm một đoạn, người trong ngực bớt run rẩy. Đoàn Tam Thiếu cũng cao hứng theo, cười nói: “Khi ta khổ sở, hoặc tâm tình lo lắng, ta lại niệm bài kinh này. Lần nào cũng giúp ta bình tĩnh trở lại, rất hữu hiệu đó.” Đoàn Tam Thiếu nhìn Đông Phương Linh chuyển biến tốt đẹp, nhưng chỉ chốc lát, hình như lại không đúng?

Hắn nhớ lời Đông Phương Linh kêu ban nãy, lập tức minh bạch, lại cầm chặt bộ vị kia. Đông Phương Linh cảm thấy mình nhục nhã, hốc mắt có nước mắt lăn qua lăn lại. Đoàn Tam Thiếu vội ôm lấy y, lên tiếng an ủi: “Người chịu không được thì đừng cố gắng nhịn. Là người, đều có lúc thống khổ. Cái này không có gì mất mặt cả. Người thả lỏng, khóc lên sẽ tốt hơn một chút...”

Đông Phương Linh nghe an ủi, cảm giác động tác của nam nhân này thật ôn nhu, một lần lại một lần giúp mình nhịn không được quàng cánh tay ôm chặt hẳn, biết hẳn sẽ không dả thương mình. Giờ phút này, y mới hoàn toàn gỡ bỏ phòng bị, giao thân mình cho hẳn!

Năm ngón tay sát lộn bộ vị mẫn cảm. “Haizz, cấp, ha...” Đông Phương Linh không ngừng thở gấp, không khống chế được cảm giác dâm loạn mãnh liệt sung sướng cùng đau đớn bên trong, tựa đầu lên bờ vai khoan hậu, khóc thành tiếng!

Ma giáo chi đồ từ trước đến nay cường hãn, giết người không chớp mắt đột nhiên biến thành suy yếu bất lực khóc sụt mướt khiến cho Đoàn Tam Thiếu giật mình, lòng trắc ẩn nổi lên, ôm chặt lấy thân hình nhỏ yếu.

Đông Phương Linh cũng bị bản thân làm kinh hách, càng giận mình đến mức không ngăn nổi lệ rơi.

Y không muốn mình khóc. Từ khi mẫu thân qua đời, y bắt đầu sống dưới huấn luyện nghiêm khắc của cha, không được rơi nước mắt vì bất cứ chuyện gì, hôm nay lần đầu tiên bức bình phong cứng rắn bị chọc thủng, không sao áp chế nổi nước mắt lăn dài xuống má ——

Tất cả đều là do Đoàn Tam Thiếu!

Đột nhiên bị đẩy ra, Đoàn Tam Thiếu ngây ngốc không hiểu gì. Bị đôi mắt dịu dàng như mèo nhìn chăm chú, lòng hần sợ, trong cơ thể nổi lên ham muốn vô danh, giơ ngón tay lau đi vết nước mắt trên khuôn mặt ửng đỏ, nghiêng thân tới gần đối phương...

Đông Phương Linh thở hổn hển, nhìn nam nhân đang ghé mặt tới, cánh tay lại không tự giác vươn ra, quàng qua cổ hần, kéo hần lại, đôi môi đỏ tươi chủ động hôn hần...

Đoàn Tam Thiếu đỡ người. Miệng bị đôi môi thơm ngát hôn lấy, đối phương duỗi lưỡi khiêu khích (xx), hần há mồm, đầu lưỡi nghênh tiếp, hai lưỡi quấn cuốn thành một khối, hôn đến càng sâu!

Chỉ là một nụ hôn mà khiến hạ thân của hần trưởng lớn thấy đau. Đoàn Tam Thiếu quá sợ hãi, mặt đỏ tới mang tai, kéo Đông Phương Linh ra, gầm nhẹ: “Người đừng như vậy, ta chịu không được!”

Đông Phương Linh ngã xuống giường, vươn tay nắm lấy tính khí đã ngạnh lên của đối phương: “Là ở đây chịu không được?” Biểu tình túng quăn muốn chết đã nói rõ hết thấy, y cười khổ, nói với Đoàn Tam Thiếu: “Lúc trước, người cũng dùng hết toàn lực đánh nhau, cho nên người hần cũng giống ta, độc trên người không lý nào không phát tác?”

Hạ thể Đoàn Tam Thiếu bị người chế trụ, trốn không thoát. Càng xấu hổ hơn là người kia cổ tuột quần hần xuống, tìm hiểu đến tận cùng mới thôi ——

“Quả nhiên...” Đông Phương Linh đỏ mặt, xem xét cái kia của nam nhân đang dựng thẳng, lại hiện ra tử hắc, không khỏi thở dài: “Người đã nhẫn đã lâu rồi a?”

“Người đừng hỏi nữa..., hỏi nữa ta chịu không nổi!” Đoàn Tam Thiếu đỏ mặt tía tai, sợ hãi quăn bách.

Không dám đối mặt với tình cảm khác thường, đổ diệt cho Tiêu hồn tái hại hần nhiều lần khởi dậy dục niệm với nam nhân!

“Ah...” Đoàn Tam Thiếu kinh hô, chưa kịp mặc lại quần đã bị lôi kéo mà đứng không vững, té trên giường.

Đông Phương Linh hai tay quấn lấy nam nhân, không cho hần đào tẩu, kéo hần tới gần, nỉ non bên tai hần: “Người không cần cố nén...”

Tiến vào trong ta! Lờ vào tai Đoàn Tam Thiếu lại thành như vậy, trong đầu nhất thời “Ầm ầm” một tiếng, cái tư tưởng gì cũng đều không tồn tại, chỉ còn lại thanh âm mềm mại dễ nghe như nước và da thịt non mềm đang áp vào thân thể mình.

Sững sờ nhìn mười ngón tay loạn động trên người mình, thoát cởi quần áo. Đối mặt với dụ hoặc, hần luôn có đạo đức lý trí, nhưng điều này cũng rất nhanh tan rã!

Đoàn Tam Thiếu nhìn chòng chọc đôi chân thon dài đang mở ra, hữu ý vô ý va chạm với hần, lại nhìn ngón tay nhỏ nhắn thấm đầy tinh dịch, bơi vào vừa hai móng. Tim hần đập rộn lên, nuốt ực mấy ngụm nước miếng, “Ta thật sự... Có thể chứ?” Hần hỏi Đông Phương Linh, không dám chắc.

Đông Phương Linh nhìn nam nhân, muốn giúp hần giảm bớt độc tính phát tác, trong nội tâm có cảm xúc kỳ quái, khản trương, hai tay không thể khống chế ôm lấy hần, muốn hần kề sát mình, ra lệnh: “Tiến đến...”

Được cho phép, Đoàn Tam Thiếu nhanh chóng sờ khắp bộ ngực non mịn, đầu vú đứng thẳng, cái bụng trơn nhẵn, đặt hai chân run rẩy khoắc lên tay mình. Hần nhịn không được, đem nam khí xâm nhập huyết động chật hẹp! Dừng đạo ứat át vui mừng chào đón cự vật vừa thô vừa to.

“Ừm ah...” Đông Phương Linh rên rỉ, cảm thụ ma sát, đau đớn lại sinh ra khoái cảm. Trong cơ thể dục hỏa nóng bỏng, trách móc gọi: “Nhanh một chút... Ta còn muốn... Ta muốn người...” Nam nhân nhiệt liệt đáp lại y, cắn vào rút ra, rút ra cắn vào, càng lúc càng nhanh...

“Ah, ah, ah!” Y ngửa đầu, dồn dập thở dốc, bị thân thể của đối phương va chạm cao thấp trên dưới.

“Đoàn... Tam Thiếu... Tà nhanh... Không được...” Y rơi lệ, liên tiếp thở gấp, tay duỗi ra nắm cơ thể mình, dùng sức niết lộng, hạ thể phía trước đằng sau đều bị kích thích khiến hân toàn thân sướng mê tơi!

“Đông Phương... Linh... Linh...” Đoàn Tam Thiếu cũng nhịn không được kêu lên, thè lưỡi liếm hàng lệ nóng. Vừa vui sướng vừa chật vật vì bị kẹp trong dũng đạo nóng bỏng, hân rút mạnh ra rồi lại cường dâm, hạ thân càng trở nên vừa thô vừa to.

“Người bên trong hảo lớn... Mau mút chặt ta... Úc...” Hân hưởng thụ tình cảm mãnh liệt, nắm lấy đôi chân trắng nõn đặt trên vai, dùng lực giữ cái eo mảnh mai, “Úc, úc!” Gầm nhẹ một tiếng, hưng phấn bắn ra!

“Ah –” Đông Phương Linh kiều mỹ thở dốc, theo dõi phương đạt tới cao trào!

Đông Phương Linh cảm thấy bụng và ngực mình dính chất lỏng nóng ẩm, đồng thời cảm giác trong cơ thể đổ đầy tinh dịch nam nhân, ngay giữa hai mông chảy ra...

Thân thể Đông Phương Linh mệt rã, hai cánh tay ôm chặt lấy Đoàn Tam Thiếu, “Oa ah ——” học ra một ngụm máu tươi, lại ngất đi!

24. Chương 24

Mặt trời chói chang. Không khí khô nóng.

Đông Phương Linh đi trên sa mạc, cả người toát mồ hôi. Y trông thấy một tiểu nam hài ghé vào một nữ nhân, thút thít nỉ non ——

“Nương... Nương... Người đừng chết... Hu hu...”

“Linh nhi của ta, đừng khóc...”

Y đến cạnh họ, trở mắt nhìn kỹ mẫu thân của mình, còn nam hài kia giống y hồi nhỏ như đúc. Trong lòng kinh hãi, y vô thức khóc theo!

“Đừng khóc”. Phụ thân của tiểu nam hài dặt tay nó, dẫn nó rời xa thi thể, ngồi xổm trước mặt thằng bé, bàn tay to lớn nắm chặt bả vai nhược tiểu, trầm giọng nói: “Từ hôm nay trở đi, người phải kiên cường hơn, cha sẽ dạy người võ công, về sau người sẽ là giáo chủ Hắc Ưng Giáo thiên hạ vô địch!”

Bọn họ đi lướt qua y như thể y là người vô hình, không tồn tại.

Trong nháy mắt, tất cả biến mất, Đông Phương Linh bối rối, không tìm được thân nhân, y đi không mục tiêu, cô đơn lạc lối, bị vứt bỏ trên sa mạc vô hạn vô biên ——

Đông Phương Linh sợ tới mức mở trừng hai mắt, ác mộng chấm dứt. Y thoáng buông lỏng một hơi, lại phát hiện mình nằm trên giường, toàn thân trần trụi, còn Đoàn Tam Thiếu vẫn đang vuốt ve mình!?

“Không có chuyện gì đâu... Ta sẽ giúp người... Đừng sợ... Người sẽ không có chuyện gì đâu... Ta không biết lại khiến người thổ huyết...” Đoàn Tam Thiếu vô thức đưa tay vỗ nhẹ người trong lòng, ôm sát y, rồi trầm trầm thiếp đi.

Nghe những lời an ủi trấn an này, Đông Phương Linh đỡ bưng cả khuôn mặt, gối lên lồng ngực vạm vỡ ấm áp, thân thể trần truồng kề sát khiến y chân tay luống cuống.

Đông Phương Linh iếc sang cánh tay nam nhân vòng qua lưng mình, ôm nhẹ lấy vai trái, hân là muốn tránh đi cánh tay bị thương, lại phát hiện vết thương của mình đã bôi thuốc. Vậy là sau khi mình thổ huyết ngất đi, cũng là hân giúp mình xử lý?

Khi Đông Phương Linh nhìn cánh tay đặt trên người mình còn lưu rõ ràng vết cắn, tâm tình càng thêm mâu thuẫn hỗn loạn!

Đông Phương Linh, mau mau đứng lên, ly khai người này!

Lý trí bảo thế nhưng cơ thể lưu luyến sự ấm áp, ôn nhu của hân. Hân đối với mình thực tốt...

Ngoại trừ mẫu thân đã qua đời, ở trong giáo, Đông Phương Linh là thiếu chủ, căn bản không có nửa người dám cùng y nói loạn, dĩ nhiên càng không có ai gần gũi. Tuy cha thương yêu y nhưng đa số là đốc thúc luyện võ, muốn y nghiêm khắc rèn luyện chính mình. Đông Phương Hùng Ứng thân đứng đầu một giáo, ngày nào cũng bận tới mất, thường xuyên không có thời gian bầu bạn với con.

Còn người này... Đông Phương Linh chưa từng nghĩ tới sẽ có ngày được một gia hỏa võ công nát mình gấp bao nhiêu lần cứu, còn cùng hắn ở một phòng?

Đông Phương Linh chăm chú nhìn nam nhân nằm bên cạnh, đột nhiên phát giác, tướng mạo hắn cũng không đến nỗi khó coi, lơ đãng liếc xuống cơ thể ngăm đen trần truồng, y đỏ mặt, dời ánh mắt, không tin nổi mình cùng người này hoan ái, lại còn mấy lần liên! Cái loại kích thích hưng phấn này, y chưa từng cảm nhận được trên cơ thể nữ nhân. Đó là vì cái gì? (vì em là gay chứ còn sao nữa)

Là vì độc tính? Không chỉ có thể, còn có ——

“Đoàn Tam Thiểu...?” Đông Phương Linh nhú mày, khẽ gọi, không dám nghĩ tiếp, dứt khoát không muốn...Mệt quá, y nhắm mắt lại, dựa vào Đoàn Tam Thiểu, dần dần chìm vào giấc ngủ...

25. Chương 25

Nến đã tắt từ lâu. Ánh mặt trời rạng đông chiếu ngoài song cửa.

Khi Đoàn Tam Thiểu tỉnh lại, thấy Đông Phương Linh vẫn nằm bên cạnh, hô hấp đều đều, nhiệt độ cơ thể bình thường, tranh thủ ngó xuống “bảo bối” (XX của anh đó), không có màu tím đen mới yên tâm biết mình và Đông Phương Linh đã vượt qua cửa ải khó khăn đầu tiên.

Đoàn Tam Thiểu vừa định nhúc nhích nhưng lại sợ kinh động đến người bên cạnh, đành phải tiếp tục bảo trì tư thế bất động. Hắn cứ nằm yên như vậy, ngắm kỹ khuôn mặt thanh lệ, lông mi thật dài, nhin không được thò tay chạm nhẹ lên mí mắt, ngón tay chuyển qua mái tóc xõa tung trên bờ vai rậm rạp.

Đông Phương Linh thở dài. Ah, quấy nhiễu y sao?

Người đang ngủ phút chốc mở to mắt, Đoàn Tam Thiểu giật mình, nhìn thẳng vào con người màu hổ phách, ngắc đến ngây dại, nhin không được thốt lên: “Ta đã nói với ngươi chưa? Ngươi lớn lên thật sự rất đẹp, so với những mỹ nữ ta đã thấy đều đẹp gấp 10 lần, không đúng, là gấp trăm lần... Khó trách lão độc vật Cổ Bá Thiên kia động tâm với ngươi...” Còn chưa nói hết lời, Đông Phương Linh đã vung đến một cái tát. “Ba~!” một tiếng, má Đoàn Tam Thiểu đau rát.

Đông Phương Linh đỏ mặt, một cước đá văng Đoàn Tam Thiểu. Bản thân y cũng đứng dậy, nhảy xuống giường, lại bởi vì tối hôm qua “làm” quá nhiều, đau lưng, tay chơi với bắt lấy cột giường mới có thể đứng vững, cảm thấy dịch thể theo rãnh mông chảy xuống lại càng thêm xấu hổ!

Đoàn Tam Thiểu nhìn cảnh đó, dần thối mặt, le le lưỡi, không nên trêu vào y thì tốt hơn.

Hai người ăn ý, không đề cập tới sự tình đêm qua.

Đoàn Tam Thiểu mặc quần áo tử tế, nhìn Đông Phương Linh cũng mặc y phục đầy đủ rồi, nhin không được nhớ lại thân thể tuyết trắng vũ mị dưới lớp quần áo. Eo lưng mảnh mai tối qua mình còn ôm chặt, y dưới thân mình giầy dụa, rên rì, hấp dẫn...

Đoàn Tam Thiểu đỏ mặt. Cùng Đông Phương Linh chung sống một thời gian, thấy y khốc lóc bất lực nên không còn sợ y nữa. Có lẽ y là loại diện lãnh tâm nhuần (mặt lạnh lòng mềm), không ác ôn như lời đồn thổi trên giang hồ.

Nghĩ đến đó, Đoàn Tam Thiểu có chiều cảm thấy gần gũi Đông Phương Linh, không khỏi ngang nhiên xông qua, cười hỏi: “Hai chúng ta cùng đi đã lâu như vậy nhưng còn chưa tự giới thiệu?” Y không để ý tới mình?

Không có sao, Đoàn Tam Thiểu tiếp tục tự biên tự diễn: “Nghe nói, ngươi năm nay mười tám tuổi? Như vậy ngươi kém ta một tuổi. Ta giới thiệu trước nha. Cha mẹ đều đã qua đời, Từ Hải phương trượng thu lưu ta, cho ta ở Thiểu Lâm tự. Ta am hiểu nhất chính là côn pháp, nếu như ta luyện tốt nội công, lại phối hợp côn pháp, võ công nhất định tuyệt hảo!”

Cha mẹ đều mất? Đông Phương Linh vội hoàn hồn, vẫn ra vẻ không để ý tới người kia. Mình đi tới, hẳn cũng đi tới; mình bước lui, hẳn cũng bước lui..

Người này quả thực rất phiền. Nếu là lúc trước, mình đã sớm một kiếm giải quyết hẳn, nhưng bây giờ không giống. Không giống chỗ nào ta? Đông Phương Linh không muốn nghĩ thêm, càng suy nghĩ càng phiền não!

Đoàn Tam Thiếu kinh ngạc thấy Đông Phương Linh lần này kiên nhẫn chưa từng có, không phát hỏa lên với hẳn. Tựa hồ cũng cảm giác đối phương có chút thay đổi... Hẳn mừng rỡ dựa vào y thêm chút nữa, kéo đông kéo tây, trò chuyện không để ai yên.

Đông Phương Linh như trước bảo trì trầm mặc. Y từ trước đến nay quá gở đã quen, đột nhiên lại thêm một người miệng liên thoảng không ngừng, y rất không thích ứng, chỉ cảm thấy hai tai ong ong tiếng người bên cạnh.

“Người thì sao? Người kể về mình đi? Người lúc nào cũng im lặng, tự cao tự đại, sến ra là đánh người. Người như vậy rất khó cùng người khác câu thông a? Ta đoán... Người nha, nhất định là không có bằng hữu?”

“Người nhiều lời quá đấy. Rốt cục đã nói đủ chưa?” Đông Phương Linh cuối cùng cũng không nhẫn nại thêm nổi, mở cửa phòng, quát Đoàn Tam Thiếu muốn hẳn câm miệng.

26. Chương 26

“Có hai người như thế này đến đây ngủ trọ không?”

Chưởng quầy chăm chú nhìn nam nhân cao gầy, khuôn mặt có một vết sẹo dài, nghe lão mô tả tướng hai người kia, lập tức minh bạch lão muốn tìm ai, vội trả lời: “Chưa, không có người giống như ngài tả đến đây nghỉ trọ”

“Thật không có? Có thể tiểu quái quái (con nhện độc đó) của ta không nói như vậy...” Cổ Bá Thiên cười lạnh, để Tri Chu lên tay, mặc nó bò qua bò lại.

Chưởng quầy khách điểm sao có thể ngăn cản được loại nhân vật hung ác như thế này? Lập tức đầu hàng, dẫn người lên khách phòng...

Đi oan một chặng đường, chạy ngược về, cuối cùng mới tìm được người! Cổ Bá Thiên nóng ruột, một cước đạp tung cửa. Trong phòng không một bóng người.

Lão vừa vui mừng đã thất vọng, “Người đâu?” Quay đầu lại tức giận trừng chưởng quầy.

“Không biết...” Chưởng quầy bị trừng sợ hãi phát run, lúng túng trả lời: “Bọn họ tám phần là thừa dịp trước khi trời sáng đã bỏ đi”

Đông Phương Linh sợ Cổ Bá Thiên sẽ tìm đi đến nên tuyệt không dừng lâu một chỗ.

Đoàn Tam Thiếu cũng chỉ có thể theo y cùng đi...

Để tiết kiệm thời gian, hai người mua lấy con ngựa, tiếp tục đi về phía tây.

Một hôm, hai người thấy bên đường có đám đông đang tụ tập. Cả hai hiếu kỳ ghé xem. Hóa ra triều đình về hình Đông Phương Linh dán lên tường, ban lệnh truy nã. Vậy thì càng phải tranh thủ thời gian ly khai!

Lại đi qua mấy địa phương, đều thấy dán lệnh truy nã khiến Đông Phương Linh không thể không nghe lời Đoàn Tam Thiếu: chụp mũ che kín đầu tóc, cải trang dịch dung thành thiếu niên thể nhược.

27. Chương 27

Tháng tư lập hạ.

Đi qua lũng núi là đã gần đến Lan Châu. Trời ngày càng nóng lên. Có những lúc mặt trời gay gắt, ngựa cũng mệt mỏi, bọn Linh Thiếu phải chờ đến khi đêm xuống, trời bớt nóng mới tiếp tục đi.

Dọc đường không giống Lạc Dương hay Trường An có nhiều thành trấn phồn hoa nhưng vẫn có chợ, khách điểm làm chỗ cho thương nhân vắng lai và lạc đà nghỉ ngơi.

Hai người đi đường mệt mỏi, dắt ngựa hòa vào đoàn người Hồ hỗn tạp trong chợ, tìm một quán ăn, ngồi xuống, gọi bánh nướng và canh nóng, trước nhét đầy bao tử cái đã. Bọn họ vừa ăn, vừa nghe ngóng bên bàn đàm luận...

“Triều đình phát ra lệnh truy nã thích khách hành thích Cáp Tạt Hạ quốc vương. Không biết đã bắt được chưa?”

“Chưa... Quốc vương nhất định bị chọc giận gần chết.”

“Đúng rồi, vụ Thập tam liên minh, người có nghe nói không?”

“Đương nhiên, chuyện này ai không biết? Chẳng những thủ lĩnh Hách Liên Quang bị bỏ dọc người, mất mạng tại chỗ, toàn bộ đồ tử đồ tôn của hắn trong một đêm bị giết sạch. Thôn xóm phụ cận đều bị thiêu hủy, rất nhiều người chết... Thực thảm khốc...! Nghe nói đều do Hắc Ưng Giáo Thiếu chủ, Đông Phương Linh gây ra.”

“Thật ác độc ah! Ông trời có mắt. Cuối cùng ác giả ác báo, Đông Phương Linh thế nào cũng bị hòa thượng Thiếu Lâm thu thập.”

“Hắn đã chết, Đông Phương Hùng Ưng sẽ truyền ngôi vị giáo chủ cho con thứ hai – Đông Phương Diễm. Nghe nói bọn hắn sắp tới Trung Nguyên, tìm Thiếu Lâm tự báo thù!”

“Vây vô lâm bây giờ, chẳng phải là bình yên trước cơn bão sao?”

Lời nói bàn bên khiến hai người Linh Thiếu trầm mặc, tâm sự nặng nề.

Đoàn Tam Thiếu không nín được, mở miệng trước, hạ giọng nói: “Ta với người lúc nào cũng cùng một chỗ. Người làm sao có thể đi giết sạch Thập tam liên minh, phóng hỏa giết nhiều người như vậy?”

“Đây nhất định là Cổ Bá Thiên giả trò quỷ. Lão không bắt được ta, tìm người khác tiết hận, không có gì quá kỳ quái.” Đông Phương Linh xì mũi coi thường: “Lúc ở Lạc Dương, lão hạ độc lên người của Thiếu Lâm tự, buộc họ phải đánh với ta. Sư huynh đệ của người là chết dưới độc châm của lão chứ không phải do ta giết.”

Thấy Đoàn Tam Thiếu tỏ vẻ nghi hoặc, y càng thêm tức giận: “Người không tin? Người khác cũng nghĩ giống như người thôi. Rõ ràng là người hại ta, bức ta không thể không ra tay. Không bắt Cáp Tạt Hạ quốc vương làm con tin, ta làm sao đào thoát? Dù ta có giải thích với mọi người thì cũng chẳng ai tin... Hừ, dù sao các người cũng là danh môn chính phái, đại khái có thể dễ dàng sẽ đem tất cả tội danh đều đổ lên ta, đổ lên đầu Hắc Ưng Giáo, nói chúng ta tà ma ngoại đạo. Còn các người thì sao? Giúp cho hung thủ thật sự tiêu điều tự tại!”

Bị trách cứ, Đoàn Tam Thiếu càng thêm hoang mang...

Chẳng lẽ những điều hắn nghe nói trước kia không phải đều là sự thật?

Nhớ lúc Đông Phương Linh ngã vào lòng mình, dáng vẻ khốc lóc suy yếu vô lực, nhưng lúc sau lại tỏ ra cao ngạo lãnh đạm, hắn không rõ con người nào mới thật sự là Đông Phương Linh?

28. Chương 28

Mộ Dung A Kiều bưng bát thuốc, thấy Đông Phương Lang Nha đang đứng ngoài cửa phòng giáo chủ, trực giác thầm hô không ổn. Cả hai nhìn nhau, trong lòng lo tính nhưng không thể hiện ra. Hai người đi qua thủ vệ, theo lệnh gọi vào trong phòng...

Đông Phương Hùng Ưng đã tỉnh, ngồi dựa vào giường. Phục La đứng cạnh y, thái độ khẩn trương, không rõ đã đến từ lúc nào.

Phục La nhờ thê tử mới biết được thời gian Mộ Dung A Kiều làm việc và nghỉ ngơi, cũng như thời gian thay ca của thủ vệ ngoài phòng giáo chủ. Gã quan sát mấy ngày, thật vất vả tìm được cơ hội gặp mặt giáo chủ, nói cho y biết hết thấy —

Hóa ra thê tử của y nói dối Phục La rằng y không ở trong giáo. Nguyên lai mấy tháng nay, hết thấy sự vụ đều do Lang Nha và nàng làm chủ, còn dám lừa gạt mọi người rằng y ra ngoài làm việc? Đưa Diễm nhi thay thế địa vị của y, còn Linh nhi thất tung tại Lạc Dương chưa rõ ra sao...Sự tình nghiêm trọng như vậy mà giấu không cho y biết? Đông Phương Hùng Ưng phi thường phẫn nộ!

“Giáo chủ...” Mộ Dung A Kiều và Đông Phương Lang Nha có thể cảm giác nộ khí phát ra từ Đông Phương Hùng Ưng.

Đông Phương Hùng Ưng hừ lạnh một tiếng: “Hai người các ngươi còn coi ta là giáo chủ? Khục khục khục...” Khục khục thở gấp một hồi, y ra lệnh: “Đứng dẹp sang bên này. Lát nữa ta sẽ xử trí các ngươi.”

Một lát sau, tân nhiệm tiểu giáo chủ vào phòng, người trên giường liếc Phục La, gã hiểu ý, bước ra ngoài, đóng cửa lại cho giáo chủ xử lý chuyện gia đình.

“Cha làm việc về rồi sao? Nhưng... người bị sao mà lại nằm trên giường thế này? Có phải bị bệnh hay không?” Đông Phương Diễm nhìn phụ thân sắc mặt bất hảo, lại nhìn mẫu thân và Nha thúc thúc, hẳn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đông Phương Hùng Ưng chẳng muốn giải thích nhiều.”Diễm nhi, người qua đây.” Nhi tử do dự, y bực mình, ra lệnh: “Tới!”

Tiếng quát làm Đông Phương Diễm giật mình, có chút sợ hãi nhưng vẫn tới bên giường...

Đông Phương Hùng Ưng cầm chặt tay nhi tử, nhìn thẳng hai con người thanh tịnh, trầm giọng nói: “Bất luận là giáo chủ hay quyền giáo chủ, ta sẽ chỉ giao cho ca ca ngươi, không phải ngươi. Không ai có thể thay đổi quyết định của ta.” Y thấy Đông Phương Diễm tỏ ra chấn kinh. Người không tin?

Đông Phương Hùng Ưng nghiêm khắc nhắc lại: “Cho nên từ giờ trở đi, ngươi không thể thay thế ta. Ta không cho phép ngươi hạ bất kỳ mệnh lệnh gì cho người trong giáo. Chuyện thể diện của ngươi, ta sẽ giải quyết. Cứ như vậy đi. Không nhắc đến nữa. Ngày mai, ta sẽ dùng thân phận giáo chủ thảo luận vấn đề của ca ca ngươi với các trưởng lão. Ngươi đã hiểu chưa?”

Hỏi một hài tử 17 tuổi đã hiểu chưa nhưng thực ý muốn nàng và hẳn hiểu. Mộ Dung A Kiều liếc trộm Đông Phương Lang Nha, hẳn cũng đang nhìn nàng.

Ý của phụ thân là mình không làm người hài lòng, người không muốn mình làm giáo chủ mà lại giao vị trí này cho một người chết?

“Con không hiểu...” Đông Phương Diễm giận dữ lên tiếng: “Cha, con có chỗ nào không sánh bằng Linh? Con không hiểu, cha nói cho con biết!” Hẳn rút tay về, hoài nghi nhìn chằm chằm phụ thân.

Đông Phương Hùng Ưng đánh giá hài tử không biết cách che giấu hỉ nộ, bực mình nói: “Bằng vào cái thái độ này của ngươi, bằng vào việc ngươi không hiểu thực lực của chúng ta. Vọng tưởng dẫn người đánh Thiếu Lâm tự? Hừ, chỉ bằng những điều này thôi, ngươi còn kém Linh xa. Ngươi không vì Hắc Ưng Giáo mà suy nghĩ. Muốn nhanh chóng đi Trung Nguyên chẳng qua là nóng ruột chứng minh năng lực của mình.Ham hư vinh, ngươi không có tư cách làm giáo chủ.”

“Con không ham hư vinh! Cha, quan điểm của chúng ta không giống nhau...” Đông Phương Diễm gằm nhẹ: ” Hắc Ưng Giáo chúng ta có rất nhiều cao thủ, sao có thể sợ những môn phái kia ở Trung Nguyên? Con muốn giúp Ô Mộc trưởng lão báo thù cho ca ca, có cái gì không đúng?”

“Câm mồm. Ranh con không hiểu chuyện!” Đông Phương Hùng Ưng chỉ mặt nhi tử, mắng to: “Ca của ngươi không chết. Ta cấm ngươi nói hươu nói vượn!”

Lời nói và việc làm của phụ thân khiến Đông Phương Diễm càng thêm căm hận Linh, hẳn giận dữ lên tiếng chống đối: “Ca chết rồi. Y bị hòa thượng Thiếu Lâm giết chết. Chuyện này, tất cả mọi người biết. Cha, người đừng tự lừa gạt mình nữa...”

“Im miệng! Muốn cha ngươi sinh khí sao?” Mộ Dung A Kiều quát.

Đông Phương Hùng Ứng giận run, ngực lập tức khó chịu, nhin không được liên tiếp thở khục khục. “Ngươi đi ra ngoài!” Y không muốn nhìn thấy Diễm, gọi người đuổi hấn đi.

“Hai người các ngươi, lưu lại.”

Nghe thấy mệnh lệnh, Đông Phương Lang Nha và Mộ Dung A Kiều không còn cách nào khác, chỉ có thể ở lại phòng giáo chủ.

Cùng lúc đó, Phục La tránh ở bên ngoài, bí mật tiếp kiến thủ hạ thân tín...

Tin tức gã chờ đợi từ lâu, tưởng như không thể chờ được nữa đột nhiên được gửi tới. Gã vội mở phong thư, lôi ra một lệnh bài khắc hình {Ứng Triển} và một tờ giấy, trên giấy viết:

“Phục tả sứ, nhanh đến!

Linh”

“Tốt quá!” Phục La nắm chặt lệnh bài và bút tích của Đông Phương Linh, cao hứng kích động: “Ta biết Thiếu chủ sẽ không chết.” Gã hỏi hạ nhân thân tín: “Thiếu chủ đã trở lại Lan Châu... Hiện tại ở nơi nào?”

“Hoàng Sa.” Kẻ được hỏi nhỏ giọng trả lời: “Phục tả sứ tinh minh (khôn khéo). Đầu tiên phái chúng ta tìm hiểu các cứ điểm, rồi cục tra được hành tung Thiếu chủ. Hiện tại, Trình lão đại là gần Thiếu chủ nhất. Hấn sẽ đi trước đón tiếp ngài, đón ngài vào trại tử của hấn nghỉ ngơi.”

“Ngươi đi thông tri Trình lão đại, bảo hấn tăng nhân thủ bảo vệ Thiếu chủ, phòng ngừa vạn nhất... Nhớ lấy, việc này không thể để lộ cho bất kỳ ai.” Phục La bàn giao, nhấn nhủ xong cũng lập tức chuẩn bị khởi hành, đi nghênh đón Thiếu chủ.

29. Chương 29

Lúc này, Đông Phương Hùng Ứng vẫn vô cùng quan tâm tới an nguy của Linh. Đây là vấn đề đầu tiên y muốn xử lý.

“Khục... Khục khục...” Khục khục một hồi, cảm thấy họng ngực có vẻ đỡ hơn, y mới quay sang đệ đệ và thê tử, chất vấn: “Giấu ta chuyện Linh nhi gặp họa, còn đưa Diễm nhi lên làm giáo chủ. Đây là chủ ý của ai?”

Mộ Dung A Kiều không dám nhìn trượng phu, lại càng không dám đáp lời, chỉ ngơ ngẩn bưng bát thuốc, đứng lặng bên giường.

Hai tay nàng run rẩy, khiến thìa chén va vào nhau lanh canh. Nàng không biết nên làm sao cho tốt, thân thể vô thức cúi thấp xuống, lúng túng lên tiếng: “Giáo chủ, uống thuốc trước đã.”

Đông Phương Hùng Ứng không để ý tới nàng, hai mắt nhìn thẳng đệ đệ, hỏi lại: “Là người sao?”

Phu thê hai người có khúc mắc khiến Đông Phương Lang Nha bất mãn. Hấn không muốn Mộ Dung A Kiều chịu ủy khuất, hận ca ca có thể tử tốt như vậy mà đối với nàng lãnh đạm, không biết trân ái! Hấn ghen ghét ca ca, chán ghét đến mức muốn giết y ——

Hai tay nắm lại thành quyền, hấn khẽ bĩu môi: “Đúng vậy, đều là chủ ý của đệ. Đệ che giấu bệnh tình của huynh, làm mọi người không thấy huynh nghĩ rằng huynh ra ngoài. Cũng là đệ muốn Diễm lên thay huynh.”

“Ngươi thật to gan! Muốn tạo phản sao? Khục khục ——” Đông Phương Hùng Ứng khổ sở thở gấp đến nỗi không nói được, đón lấy bát thuốc, miễn cưỡng uống mấy ngụm.

“Nếu đệ muốn tạo phản thì đã sớm phản rồi, không cần chờ tới bây giờ.” Đông Phương Lang Nha lườm người bệnh, càng nhìn càng chán ghét.

Mộ Dung A Kiều muốn Đông Phương Hùng Ứng uống thêm chút thuốc nhưng y không chịu. Y nổi giận đùng đùng, chất vấn: “Ngươi tại sao phải làm như vậy?”

“Bởi vì huynh già rồi, đã mất đi hùng tâm tráng chí nhất thống Giang Hồ, thân thể thì suy nhược. Chi bằng sớm từ vị, để cho Diễm chấp chương Hắc Ưng Giáo, xua quân tới Trung Nguyên, xưng bá vô lâm.”

“Người muốn Diễm nhi xưng bá vô lâm? Nó mà đòi làm được sao?”

Lẳng nghe trượng phu nói, Mộ Dung A Kiều lộ thần sắc âm đạm.

“Nhi tử của ta năng lực ra sao, ta rõ ràng nhất. Người muốn Diễm đi làm việc quá sức của nó là muốn nó chết sớm.” Đông Phương Hùng Ưng cười nhạt, nhìn thẳng đệ đệ, đột nhiên cảm giác thân thể vô cùng khó chịu.

Y hít sâu mấy ngụm, thống khổ không hề giảm bớt, ngược lại còn tăng lên, tựa như có người thò tay vào bụng y khuấy đảo, giằng xé. Đông Phương Hùng Ưng đè tay lên bụng, đau đến mức mồ hôi toát ra đầy người.

Hừ, muốn cùng ta tranh luận sao? Y muốn mắng đệ đệ, há miệng, lại “Oa ah!” một tiếng, không khống chế mà ho ra một ngụm máu tươi!?

Y quả thực giật mình, không ngờ bệnh trạng của mình nghiêm trọng đến thế. Hai mắt nhìn chằm chằm đệ đệ và thê tử, chỉ thấy hai người này dị thường thản nhiên. Y nghi hoặc, xem đáng về bọn họ, dường như không ngạc nhiên như mình.

Cửa phòng đóng chặt, người không phận sự miễn vào.

Đông Phương Hùng Ưng lo lắng, muốn gọi người ở ngoài vào nhưng không còn đủ khí lực để lên tiếng.

Mộ Dung A Kiều mất thấy trượng phu khó chịu vươn tay ra cần sự giúp đỡ nhưng lại lui về phía sau, giữ khoảng cách với giường.

“Đúng vậy, Diễm bây giờ còn nhỏ, một mình nó không thể xưng bá vô lâm. Đệ đây thân là thúc thúc sẽ hỗ trợ cho nó. Còn có A Kiều. Vậy nên, huynh cứ an tâm”- Đông Phương Lang Nha cười nói.

Cuối cùng cũng đợi đến giờ phút này. Không cần tiếp tục che giấu, hấn vòng tay ôm eo tẩu tử, cùng nàng khoanh tay nhìn ca ca vật vã đau đớn.

Hai người thân mật đứng chung một chỗ, làm cho Đông Phương Hùng Ưng cực độ khiếp sợ, như có Ngũ Lôi Oanh Đỉnh!

Đệ đệ một mực yêu kính y, trung thành với y, ngày ngày cẩn thận chăm sóc vợ con y, không có khả năng phản bội y ——

Nhưng nàng lại để cho hấn vượt ve như chuyện đương nhiên, thiên kinh địa nghĩa như vậy. Sự thật tàn khốc bày ra trước mắt, buộc y không thể không tin tưởng.

Vì cái gì? Từ khi nào? Tại sao là Lang Nha —— y ghen hòng nhìn trần trối, trong đầu chất đầy dấu chấm hỏi (???), nghĩ không hiểu, đoán không ra. Y tức giận, run run quắc mắt nhìn thê tử, “Người...” Thấy cái chén trên tay nàng, “Chẳng lẽ trong thuốc có —— oa!” Y toàn thân quặn đau đến không cách nào nói tiếp, lại nhổ ra mấy ngụm máu tươi!

“Ta là bất đắc dĩ... mới hạ độc vào thuốc. Thực xin lỗi!” Mộ Dung A Kiều run giọng nói.

Nàng và Đông Phương Lang Nha lúc trước đã tính qua kết quả xấu nhất, cũng vì lần này chuẩn bị đối sách, chỉ là không dự liệu được, Phục La lại tìm gặp được giáo chủ nhanh như vậy. Nàng không muốn, nhưng vì chính bản thân mình và nhi tử, nàng không thể không sớm dùng tới thuốc độc.

Đông Phương Lang Nha vươn tay nắm chặt đôi vai run rẩy, hiểu rõ sự khó xử và đau khổ của nàng.

Hắn đã chờ ngày này từ rất lâu rồi. Thật cao hứng mà. Hắn liếc nhìn huynh đệ sắp tắt thở, không khỏi có chút khổ sở. Nhưng tưởng tượng cảnh mình ôm mỹ nhân vào lòng, tâm tình vui vẻ lập tức áp đảo chút áy náy nọ.

30. Chương 30

Trình lão đại và thủ hạ không kịp đón người đã bị Cổ Bá Thiên cản đường sát hại.

Ngàn dặm xa xôi chạy về Lan Châu, Đông Phương Linh thân trúng kịch độc đã mỗi một không chịu nổi, người không còn nổi lấy nửa điểm khí lực, lúc này, chỉ có thể trông chờ Đoàn Tam Thiệu ngăn cản Cổ Bá Thiên.

“Oa ——” Đoàn Tam Thiệu kêu thảm thiết, bị đánh bay ra ngoài, mấy lần trúng quyền ngã huyếch xuống. Toàn thân hằn đầy vết thương lớn nhỏ, thống khổ không chịu nổi!

Đông Phương Linh không đành lòng nhìn hắn bị đánh như già gạo, nhịn không được hô: “Đoàn Tam Thiệu... Người là đồ đàn sao? Còn không mau chạy? Người đánh không lại hắn... Chạy mau đi!”

Đoàn Tam Thiệu phải bảo vệ người kia, không thể cứ như vậy đào tẩu. (Hik hik, nghe câu này mà cứng 2 bạn quá). Hắn cắn chặt răng, nhịn đau, nắm trường côn, lại xông lên.

Cổ Bá Thiên ra quyền, đơn giản hóa giải thế công. Lão nhìn Đoàn Tam Thiệu lão đảo ngã ngửa, không đứng dậy nổi nhưng không vội giết hắn.

Lão quay người, chậm rãi đến trước mặt Đông Phương Linh suy yếu đến độ không đứng dậy nổi, từ trên cao nhìn xuống y, đắc thắng cười mỉa: “Đông Phương Linh, người may mắn tránh được mấy lần, nhưng hôm nay, người không thể không chết! Đợi người chết rồi, ta sẽ đi giải quyết tình nhân của người.”

“Tên xu tiểu tử đáng ghét thiếu ăn đòn kìa rất phù hợp làm đồ thí nghiệm độc vật cho tiểu quai quai của ta. Hắc hắc hắc...”

Đông Phương Linh tức giận nhìn con nhện lông lá trên vai Cổ Bá Thiên. Y muốn chạy trốn nhưng không đủ sức đứng lên. Mồ hôi trộn lẫn với máu, nhỏ tong tong xuống mặt cát vàng.

Đoàn Tam Thiệu gắng hết sức tỉnh lại từ cơn choáng váng, mắt thấy Cổ Bá Thiên vung vũ khí, sắp đâm đến Đông Phương Linh...

“Không ——” hắn gào thét, một sức mạnh không biết từ đâu tới (sức mạnh tình yêu chứ chi) nâng lên trường côn, nhưng hai chân lại vô lực khuỵu xuống.

Đông Phương Linh nhắm chặt mắt, chuẩn bị đón nhận cái chết, bỗng nghe tiếng “BOANG...!” chói tai vang lên. Y mở to mắt thì thấy một thanh chủy thủ đã đánh bay vũ khí của Cổ Bá Thiên.

“Phục tử sù!” Y kinh hãi thấy cứu binh tới đúng lúc. Phục La tay cầm lợi đao, phi thân đến trước mặt y, ngăn đợt công kích mới của Cổ Bá Thiên.

Đông Phương Linh không chết, Đoàn Tam Thiệu thở phào một hơi, giật mình nhận ra bản thân kỳ quái, vì sao bỗng dưng quan tâm sống chết của người khác như vậy? Đồng thời, hắn nhìn y né ra, đem chiến trường giao cho thủ hạ đối phó.

“Thiếu chủ không sao chứ?”

“Không việc gì... Ta trúng độc... Tiêu hồn tán...” Đông Phương Linh uể oải trả lời, ánh mắt chăm chú xem tình hình chiến đấu.

Sau hơn chục hiệp, y nhìn ra Phục La đã chiếm thượng phong, vô cùng mừng rỡ, vội lên tiếng nhắc nhở: “Phục tử sù... Đừng giết lão... Ta muốn bắt sống!”

“Người là Phục La?” Đối phương là một trong vài tên đầu bảng trong chốn võ lâm, Cổ Bá Thiên âm thầm kêu khổ, khách không mời mà đến phá hỏng tính toán của lão.

Tiếng sáo quỷ dị bỗng vang lên, bò cạp và nhện các loại theo nhau bò đến từ các khe hở trên mặt đất, tựa như ma công kích hai chân Phục La ——

“Chỉ là mấy con sâu bọ. Chiêu số hạ lưu này, không có tác dụng với ta.” Phục La cười lạnh, vừa nói vừa nhảy lên không trung, hai chân không chạm đất, mượn lực mũi đao quét trên đất, bốc lên, thả người công kích Cổ Bá Thiên!

Cổ Bá Thiên đại kinh thất sắc, ổng sáo nghênh đón đao tử nhưng không ngăn được một chưởng khác công tới. “Phanh!” Ngực Cổ Bá Thiên bị chưởng lực đánh cho xây xẩm, loạng choạng ngã về phía sau. Đao của Phục La chém xuống tay lão, vũ khí cũng rơi xuống đất.

“Á á á ——” Cổ Bá Thiên hét lên, đùi lại bị trúng thêm vài nhát đao. Phục La bắt lấy tay lão quật ra sau lưng, đá vào đầu gối. Hai chân lão không tự chủ được, quỳ xuống đất.

“Lão độc vật này rất âm hiểm, coi chừng trên người lão có thứ gì đó cắn người!” Đoàn Tam Thiếu lớn tiếng cảnh cáo, nhin cơn đau từ vết thương, lung lay đứng lên đi về phía hai người, dùng côn đập lên Cổ Bá Thiên, bức đảm nhện, trùng độc chạy ra rồi dùng côn đánh chết hoặc dẫm bẹp.

Cổ Bá Thiên lúc trước còn dương dương đắc ý, giờ thảm bại, phải quỳ trước ba người.

“Giải được Tiêu hồn tán đâu?”

Cổ Bá Thiên nhìn thẳng Đông Phương Linh ngồi quỳ 1 chân trước mặt mình, lạnh lùng ném ra một câu: “Không có giải được.”

Đoàn Tam Thiếu nghe xong, tức đến thổ huyết! Nếu không phải hấn đang đỡ Đông Phương Linh, đảm bảo đã cho lão mấy cái bạt tai

“Người không có giải được?” Nghĩ đến đám Trình lão đại nhiều người như vậy uống mạng, còn có Thiếu chủ phải chịu đau đớn, Phục La càng phần hận, nghiêng răng cười: “Đừng tưởng rằng chỉ có Ngũ Độc phái các người mới biết thi độc. Hắc Ưng Giáo chúng ta cũng không tởi đâu. Không biết người có muốn thử qua được thủy của Ba Tư quốc không?” Hấn lòi từ trên người ra một vật.

Cổ Bá Thiên trốn không thoát, chỉ có thể che giấu sự lo sợ. Thẳng đến khi một dòng nước tanh hôi nồng nặc, đen thui như mực chảy lên tay, lên đùi lão...

“Oa ah ah ah ——” Lão đau đớn không chịu được, thảm thiết kêu la. Vết thương do đao chém giờ bị được thủy ăn mòn, trên da bốc khói trắng.

“Đau quá, đau quá!” Lão gào thét, giãy dụa nhưng bị đè xuống, chỉ còn biết trừng mắt nhìn cánh tay và đùi mình thối rữa, sưng tấy, cơ hồ trông thấy cả xương cốt!

“Người kêu cái gì? Bằng vào những việc người đã làm với Thiếu chủ, chút đau đớn này còn là nhẹ nhàng” Phục La cười nói: “Như thế này đi. Để kệ cho tay chân của người tan rữa hết. Lúc đó sẽ không đau nữa.”

Cổ Bá Thiên nghe mà trong lòng run sợ.

“Người có đưa giải được ra không?”

“...”

“Không? Tốt lắm, ta đây còn nhiều được thủy lắm. Để cả người người chảy thành một đồng huyết thủy cũng không thành vấn đề.”

“Dừng tay! Ta lấy giải được!”

Nghe hai người đối thoại, Đoàn Tam Thiếu mở rộng tầm mắt...

Thế mới biết để đối phó với kẻ ác thì phải ác hơn hấn. Dù vậy, hấn cũng không đành lòng nhìn kẻ kia bị được thủy biến thành một vũng máu.

Hấn liếc trộm Đông Phương Linh. Dường như y quen với cảnh tượng này? Con người màu hổ phách nhìn phản ứng của Cổ Bá Thiên không thèm chớp. Thấy thế, tim hấn chợt đập loạn nhịp, cảm giác có chút phức tạp.

Cổ Bá Thiên bị giày vò đến không nhúc nhích được, máu chảy không ngừng...

Phục La ngại hành hạ lão thế vẫn chưa đủ, ép lão tự nuốt Tiêu hồn tán. Đợi lúc độc kịch phát, bắt lão uống giải được, xác định có hiệu quả mới đưa cho Đông Phương Linh.

Đông Phương Linh cho Đoàn Tam Thiếu trước, còn mình cũng ăn giải được.

Một lát sau, được phát huy tác dụng, y cảm thấy trong người dễ chịu, thể lực khôi phục một chút bèn ngồi xếp bằng xuống, thử vận công điều khí...

Phục La nhìn thấy Thiếu chủ trắng bệch suy yếu dần dần huyết sắc mới gỡ xuống lo lắng, chờ y đứng lên mới hỏi: “Người muốn hẩn chết?”

“Tạm thời không.” Đông Phương Linh liếc Cổ Bá Thiên trọng thương, nói: “Người điểm huyết đạo lão, tạm thời cầm máu, ta muốn lưu lại cho lão một cái mạng chó, có lẽ sẽ có tác dụng?”

Phục La theo lệnh làm việc, thấy Cổ Bá Thiên đã đau đến nổi bất tỉnh nhân sự, không còn khả năng tạo ra bất kỳ uy hiếp nào mới vứt lão xuống đất, thu hồi đao. Giờ Phục La mới chú ý đến tiểu tử bên cạnh Thiếu chủ.

“Hẩn là?” Gã hiếu kỳ hỏi.

Người ta nhìn hẩn thăm dò, còn Đoàn Tam Thiếu lại nhìn cao thủ chưởng môn nhân Ngũ độc phái vừa bị đả bại.

“Hẩn là...” Đông Phương Linh do dự, không biết nên giới thiệu thế nào cho phải.

Nghĩ hồi lâu mới nói: “Hẩn là... bằng hữu của ta, Đoàn Tam Thiếu.”

Bằng hữu của thiếu chủ? Phục La khiêu mi nghiêng mắt nhìn tiểu tử toàn thân thương tích. Đoàn Tam Thiếu còn ngạc nhiên hơn, hai mắt trừng lớn, trân trối nhìn khuôn mặt thanh tú của Đông Phương Linh.

“Quãng đường vừa rồi, nếu không có Đoàn Tam Thiếu giúp đỡ thì giờ ta cũng không còn mạng mà đứng đây.” Đông Phương Linh thành thật nói, mắt không nhìn Đoàn Tam Thiếu, chỉ cảm thấy mình đang bị nhìn rất không tự nhiên, tai nóng lên như bị phỏng.

Y lại hướng Đoàn Tam Thiếu giới thiệu: “Đây là tả hộ pháp của Hắc Ứng Giáo, Phục La.”

“Đoàn công tử, đa tạ công tử đã trợ giúp Thiếu chủ.” Phục La chấp tay thở dài, ngó bộ dáng xấu hổ của Thiếu chủ, muốn cười nhưng không dám.

“Phục tả sứ đừng khách khí...” Đoàn Tam Thiếu sững sờ đáp lễ, không ngờ mình được một nhân vật lợi hại như vậy trong Ma giáo cảm tạ.

Sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết về sau, hẩn bị hai người gạt sang một bên, nhìn bọn họ nói chuyện với nhau.

Phục La nghe Thiếu chủ nói, vô cùng kinh ngạc: “Trong giáo có kẻ muốn giết người?”

“Đúng vậy.”

Đông Phương Linh nghe Phục La kể chuyện xảy ra trong giáo thời gian vừa qua, giận tái mặt, nói: “Kẻ muốn giết ta chính là chủ nhân chiếc hộp hình con trai này.”

Phục La là người y tin cậy nên không ngại lôi vật luôn mang bên mình ra cho gã xem.

“Tại Lạc Dương, lúc ta trúng độc có thấy Cổ Bá Thiên đứng cùng người kia. Chắc hẳn Cổ Bá Thiên được hứa hẹn chia quyền lợi rất lớn mới bằng lòng tự thân xuất mã, hao tâm tổn sức đuổi theo ta, không phải là muốn đẩy ta vào chỗ chết sao?”

Đông Phương Linh đem tất cả mọi chuyện xảy ra từ khi rời Lạc Dương đến Trường An, bao gồm cả chuyện Thập tam liên minh kể hết cho Phục La, tất nhiên không quên tình lược chuyện phát sinh quan hệ thể xác với Đoàn Tam Thiếu.

Phục La càng nghe càng sờn hết cả gai ốc! Gã chăm chú nghiên cứu chiếc hộp hình con trai bằng bạc được chế tác tinh tế tỉ mỉ: “Vật này là...” Gã từng nhìn thấy chiếc hộp này khi thê tử gã giúp một người sửa sang quần áo.

Đông Phương Linh cũng vậy. Thế nên khi y nhìn thấy nó liền hiểu ngay Cổ Bá Thiên không phải hung thủ thật sự.

“Người cũng biết là ai muốn giết ta rồi phải không?” Y nhìn Phục La nhú mày, biết gã đã có đáp án.

Kẻ bất động thanh sắc, đứng sau màn giạt dây muốn y chết, chính là...

31. Chương 31

Trong phòng yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Đông Phương Lang Nha nhìn ca ca trợn trừng hai mắt, thổ huyết đoạn khí. Đến lúc này, hắn mới tin việc lớn đã thành.

Hắn điều chỉnh hô hấp, chậm rãi phun ra một câu: “Giáo chủ đã chết.”

Hắn nắm chặt bàn tay nhỏ bé mềm mại, công khai tuyên bố: “A Kiều, từ nay không ai có thể ngăn cản chúng ta ở cùng một chỗ...” Hắn quay đầu lại nhìn nàng, bỗng bị một thanh chủ thủ đâm ngập vào người. Hắn sững sốt, phản ứng không kịp, mũi đao càng cắm sâu vào thân thể.

Mộ Dung A Kiều rút tay về, vội vàng hất tay hắn ra. Nàng lui về sau vài bước, nhìn ngực hắn vẫn găm thanh chủ thủ, loạng choạng đứng vào cạnh giường rồi ngã xuống đất. Nàng hô hấp dồn dập, sợ hãi đến run rẩy nhưng không hề hối hận việc mình đã làm.

Hắn trừng mắt nhìn nàng, vẻ mặt không thể tin nổi. Nàng cười khò: “Người muốn hỏi ta tại sao không?”

Đông Phương Lang Nha muốn hỏi nhưng không còn khí lực lên tiếng.

Nàng nhìn nam nhân đang dần mất máu và thi thể nằm trên giường, đột nhiên, có một loại lỗi giác muốn cười phá lên.

Nàng hé đôi môi: “Phu quân ta đã chết, người cũng phải chết, như vậy, ta mới có thể giải thích với mọi người rằng huynh đệ các người từ lâu không vừa mắt lẫn nhau, vì chuyện người chấp quản Hắc Ưng Giáo mà tranh cãi, đánh giết nhau. Mà như vậy, chuyện của chúng ta mới không bị truyền ra ngoài...” Che giấu lâu như vậy, rốt cục nàng đã có thể thản nhiên lộ ra nụ cười, không cần cố kỵ ai.

“Hùng ca ca, còn người nữa, hai người các người chết đi, Diễm nhi mới có thể chân chính ngồi vững trên ghế giáo chủ.”

Hắn há miệng không nói được gì. Mỹ nhân tươi cười so hoa mẫu đơn còn kiều diễm hơn. Nữ tử động lòng người như thế mà giờ phút này, hắn lại cảm thấy sợ hãi!

Nàng sợ mình đâm vào không đủ sâu, hắn có thể nhảy dựng lên giết mình nên cẩn thận thối lui đến khoảng cách an toàn, rút ra đoản kiếm cột sẵn bên đùi để tự vệ.

Nàng thấy Đông Phương Lang Nha không nhúc nhích được mới dám tiến lại gần vài bước, đón ánh mắt giận dữ của hắn, thở dài: “Lang Nha ca, thời gian vừa qua, đa tạ người chiếu cố mẫu tử chúng ta, lại tốn hao tâm lực dạy bảo võ công cho Diễm nhi, giúp nó tiến bộ thần tốc. Còn cái này vốn người tặng cho ta, ta sẽ luôn mang theo người.” Nàng lấy trong bọc thêu hoa trên lưng ra chiếc hộp son.

Tuy nhiên, nàng vẫn yêu nhất cái hộp hình con trai – lễ vật lúc tân hôn trượng phu tặng cho nàng. Hôm nay không thấy nó đâu, giống như tình yêu giữa hai người, đã biến mất vô tung!

“Vì cái gì...” Nghe nàng giải thích nhiều như vậy, Đông Phương Lang Nha vẫn không hiểu rõ, máu chảy không ngừng làm hắn thổ hồng hển, miễn cưỡng hỏi ra vấn đề nghi vấn trong lòng: “A Kiều... Ta yêu nàng... Nàng không yêu ta sao?”

Đôi mi thanh tú nhíu chặt, Mộ Dung A Kiều thấp giọng nói: “Lang Nha ca, ta đương nhiên thích người. Ta còn yêu Hùng ca ca hơn. Nếu như không phải chàng lúc nào cũng thương nhớ thiên vị mẫu tử Hầu Tiểu Lan, ta đã không đối với chàng như thế này” Hai mắt nàng nhịn không được liếc nhìn thi thể, vừa khổ sở vừa xót thương.

Lúc nàng phát hiện Đông Phương Hùng Ưng lấy nàng chỉ là muốn bỏ khuyết vị trí ái thiếp đã mất của y chứ không phải thật lòng yêu mình, tình cảm của nàng với y đã sụp đổ. Y không thương nàng, nàng có thể chịu đựng nhưng bắt Diễm nhi cũng chịu khổ theo, cái gì cũng phải nhường cho Linh thì nàng không chịu được. Vì tương lai nhi tử, nàng mới thân mật với Đông Phương Lang Nha, tận lực xây dựng quan hệ với hắn và

thủ hạ, cho bọn hần nhiều quyền lực, lôi kéo bọn hần về cùng phe với nàng. Không chỉ như thế, nàng bí mật tìm Cổ Bá Thiên, trao đổi điều kiện... Lão muốn chia lợi trên con đường tơ lụa, nàng đồng ý; muốn vàng bạc châu báu của Hắc Ưng Giáo, nàng có thể cho lão hai phần ba; còn đáp ứng lão, chỉ cần mẫu tử nàng có thể nắm giữ Hắc Ưng Giáo, Ngũ độc phái có thể cùng nàng hợp tác, ngày sau, bọn hần chẳng những cùng cai quản Tây Vực, còn từng bước đánh Trung Nguyên, cướp lấy địa vị minh chủ võ lâm——

Vì thủ tín với Cổ Bá Thiên, đầu tiên, nàng nhắm đến Ô mộc trường lão xưa nay vẫn phản đối nàng mà khai đao. Nàng bí mật thông tri cho lão, tạo cơ hội cho lão cướp đi 13 rương gỗ chứa đầy vàng của giáo. Nàng nhờ được cái gai trong mắt, Cổ Bá Thiên cũng được phần ngon. Chẳng thế mà lão mới cam nguyện tiếp tục giúp nàng làm việc.

Bất luận lão dùng thủ đoạn gì, mục tiêu của nàng rất đơn giản, chính là phải giết Đông Phương Linh, có thể địa vị của Diễm nhi trong giáo mới được bảo đảm. Ngày đó tại Lạc Dương, nàng tận mắt nhìn thấy thi thể, mà trong Hắc Ưng Giáo đã có Đông Phương Lang Nha luôn tận tâm giúp nàng...

Nàng thận trọng biết bao mới có ngày hôm nay. Kế hoạch này chỉ có một mình nàng biết. Xong việc này, nàng sẽ không cần dựa vào ai nữa.

Đông Phương Lang Nha nhìn chăm chăm nữ nhân lãnh tinh kia. Nàng không còn vẻ nhu nhược bất lực như chim non nép vào người hần. Đột nhiên, hần nhớ lại toàn bộ sự tình mới nhận ra, trong kế hoạch của nàng, hần chỉ là một quân bài để cho nàng lợi dụng.

“Người...” Hần kinh hãi, oán giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, “Đáng giận ——” hần rống lên, bất chấp đau đớn, tự tay rút thanh chủy thủy trên ngực ra, dùng hết khí lực, cả người đánh về phía nàng!

Mộ Dung A Kiều kinh hãi, hốt hoảng né tránh. Hần hụt một chút thì bắt được tay nàng, không cam lòng, gượng chống đỡ thân thể trọng thương, lại bỏ nhào qua phía nàng. Nàng vội vươn chân, đá đổ ghế, hần bị trượt chân, ngã đụng vào bàn! Nàng tận dụng thời cơ, thừa dịp hần còn chưa đứng dậy nổi, vòng qua lưng hần, bắt lấy búi tóc giật lên. Hần bị ép ngã đầu, nàng hung ác quyết tâm, tay nắm chặt đoản kiếm, dùng sức xẹt ngang cổ hần ——

Máu tươi từ miệng vết thương phun ra ồ ồ! Yết hầu bị cắt đứt, ngực trọng thương, Đông Phương Lang Nha muốn gọi cũng không kêu thành tiếng!

Mộ Dung A Kiều nhìn nam nhân ôm hận mà chết, thở hổn hển, run run nắm chặt hung khí, tim đập kịch liệt. Trong nháy mắt, nàng cả người trống rỗng, hoảng sợ nhưng không biết làm sao, nhưng nàng rất nhanh ép mình trấn tĩnh lại.

Nhìn máu dính trên tay, nàng cảm thấy ghê tởm, vội kéo dải lụa lau đi, tạm thời hạ kiếm xuống. Nàng trở lại bên giường, cố hết sức đem trượng phu kéo xuống, đẩy ngã vào người Đông Phương Lang Nha, nhét đoản kiếm vào tay trượng phu...

Chuẩn bị xong xuôi, nàng đứng thẳng lên, sửa sang lại tóc tai xiêm y, hít sâu mấy cái rồi ra mở cửa phòng

“Các người đã nghe được cái gì?”

Hai thủ vệ đứng canh trước cửa phòng đưa mắt nhìn nhau, cùng trề miệng một lời: “Nhị phu nhân, chúng ta không nghe thấy gì cả!”

Nàng nhìn kỹ bọn họ, mỉm cười: “Rất tốt... Các người ngày đêm thủ hộ giáo chủ. Vất vả rồi.”

Miệng nàng nói nhưng bụng tính toán bàn với Diễm nhi giết chết thủ vệ, ngăn ngừa bí mật bị tiết lộ ra ngoài!

32. Chương 32

Thủ hạ thân tín của Phục La khẩn cấp chạy đến thông báo: trong giáo đang sinh biến, hữu hộ pháp Lang Nha vì khước từ quyền lực, làm trái mệnh lệnh giáo chủ; hai người cãi vã kịch liệt tới mức huynh đệ tương tàn, đồng quy vu tận.

Nhị phu nhân lo lắng giáo chúng như rắn mất đầu sẽ lâm vào hỗn loạn bèn thương nghị với các trưởng lão đưa Diễm tiếp nhận vị trí giáo chủ. Nàng và các trưởng lão sẽ hiệp trợ Tân Giáo chủ làm tròn chức trách.

Nghe báo cáo, Phục La giật mình: “Tại sao lại phát sinh chuyện này?” Không thể tin mình vừa gặp giáo chủ mấy canh giờ trước, giờ ngài và đệ đệ đã vong mạng. Gã càng không tin tất cả trưởng lão đều đồng ý để Diễm làm giáo chủ! Lẽ nào đây là quỷ kế của Nhị phu nhân?

Phụ thân qua đời, Đông Phương Linh vừa đau đớn vừa phẫn nộ! Y nghi ngờ những sự việc vừa phát sinh trong giáo, không về xem tận nơi thì không dám chắc điều gì.

Đoàn Tam Thiệu nhìn bọn họ, đại khái đoán ra Hắc Ứng Giáo gặp chuyện không may.

Đông Phương Linh nóng lòng cùng Phục La trở về giáo, không rảnh bận tâm tới người bên cạnh.

Đoàn Tam Thiệu nhìn Đông Phương Linh dắt ngựa về phía mình, đứng ngốc lảng, chưa chuẩn bị tâm lý mình được thả cho đi.

Thấy đối phương nghe mình nói xong vẫn còn ngơ ngác không có phản ứng, Đông Phương Linh nhíu mày, nhắc lại lần nữa: “Đoàn Tam Thiệu, giờ ngươi có thể trở về Lạc Dương rồi.”

“Ta có thể... trở về Lạc Dương?” Mấy ngày gần đây, điều mà Đoàn Tam Thiệu nghĩ cũng không dám nghĩ hôm nay rốt cục trở thành sự thật. Có thể trở về chùa... hẳn rất vui mừng, nhưng không hiểu sao trong lòng lại có phần mất mát.

Nhìn nam nhân vì mình mà mặt mũi bầm dập, toàn thân đầy vết thương, Đông Phương Linh không khỏi phiền muộn, đem ngựa giao cho hắn, tự tay đẩy hắn đi, quát: “Đi đi. Đồ đàn nhà ngươi giờ có thể về nhà rồi. Sao còn không mau đi đi?”

Cái đẩy này, rốt cục làm cho Đoàn Tam Thiệu bừng tỉnh, xoay người, nhảy lên lên phóng về nhà.

Cha mẹ ơi, vậy mà con cũng còn mạng mà về!

Hắn tưởng tượng bọn Từ Hải phương trượng, sư huynh đệ, còn có tiếng tụng kinh trong chùa làm cho người ta tâm bình khí hòa, tiếng chuông mỗi buổi sớm chiều...

Phục La thấy người bên cạnh bất động, thần sắc mê mang, nhìn bóng lưng người đi khuất. Gã không nhịn được hiếu kỳ, hỏi: “Thiếu chủ, ta chưa thấy ngươi có bằng hữu bao giờ... Ngươi lần này đi Lạc Dương, có thu hoạch mới sao?” Gã nhìn về phía Đoàn Tam Thiệu càng chạy càng xa, lại nhìn Đông Phương Linh, cười hỏi: “Tiểu tử kia không tệ, là duyên phận mới của ngươi ư? Hắn là ai, quen nhau ở đâu?”

Đông Phương Linh vẫn nhìn theo thân ảnh dần xa, thì thào nói: “Hắn là đồ đệ Từ Hải phương trượng của Thiếu Lâm tự.”

Nghe vậy, Phục La kinh ngạc, không hiểu kẻ trên rừng người dưới biển như thế nào lại cùng đi với nhau?

Đông Phương Linh cũng không hiểu bản thân xảy ra chuyện gì? Tại sao trong lòng không muốn rời xa Đoàn Tam Thiệu? (có thể mà cũng không hiểu. Vì em iu ảnh chứ còn tại sao)

Một làn gió nóng thổi qua mặt, y vội hoàn hồn, hít sâu một hơi, không suy nghĩ nhiều.

“Đi thôi.” Dứt lời, y cũng cùng những người khác nhảy lên ngựa, phi về ô linh.

Vó ngựa tửu giẫm lên đất vàng, cát bụi xoáy bay tung...

33. Chương 33

Đoàn Tam Thiệu trên đường trở lại Lạc Dương nhưng lòng không yên. Trong đầu nghĩ đông nghĩ tây nhưng lúc nào cũng tràn ngập hình ảnh Đông Phương Linh, nhớ lúc mình bị y bắt bặt hận đến nghiến răng, nhớ lúc y trúng mê dược, thất thân với y, nhớ những lần cùng nhau sinh tử hoạn nạn, vì trốn tránh Cổ Bá Thiên đuổi giết, hai người không thể không dựa vào đối phương, hợp tác với nhau mà toàn mạng, cũng nhờ thế mà dần dần hiểu thêm về đối phương...

Hôm nay, từ biệt ở Lan Châu, hẳn biết từ nay không còn gặp nhau được nữa. Thoát khỏi tên Ma giáo chi đó kia, hẳn nên cao hứng mới phải. Tại sao trong nội tâm lại tràn đầy cô đơn?

Hắn kinh ngạc, càng lúc càng mê hoặc, ngực hoang mang rối loạn như thể thiếu khuyết cái gì!

Đôi mày rậm cau lại, cuối cùng, hẳn không nín được nghi hoặc đầy đầu, hô “Giá ——” một tiếng, quay ngựa, đuổi theo người kia đang dần xa!

34. Chương 34

Mặt trời hắt bóng người ngựa trên mặt đất.

Đông Phương Linh thúc ngựa chạy, không hề quay đầu lại, biết mình nếu quay lại không thấy thân ảnh người kia sẽ khó chịu trong lòng. Mặc dù vậy, y bỗng mơ hồ cảm giác có người kêu mình. Lòng chợt kinh hãi, vội lắc đầu, vứt bỏ ý niệm nhàm chán đó, chỉ chuyên tâm suy nghĩ cách đối phó mẫu tử Mộ Dung A Kiều.

Tiếng gọi lần này lớn hơn, người bên cạnh y cũng nghe được ——

“Đông Phương Linh, chờ một chút!”

Phục La dừng lại theo Đông Phương Linh nhưng không thấy y quay đầu. Gã nhắc nhở: “Thiếu chủ, người xem, là Đoàn Tam Thiếu.”

Đương nhiên y không cần quay đầu lại cũng biết đó là ai.

Thấy người ta không nhìn mình, Đoàn Tam Thiếu dứt khoát thúc ngựa chắn trước mặt y, trực tiếp hỏi: “Đông Phương Linh, ta hỏi người, người có thực coi ta là bằng hữu không?”

Cả Phục La lẫn thủ hạ đều sững sốt khi nghe câu hỏi.

“Vấn đề rất quan trọng đối với ta, cho nên người nhất định phải trả lời ta. Người có thực coi ta là bằng hữu không?” Đoàn Tam Thiếu nóng lòng biết rõ đáp án.

Nếu là trước kia, Đông Phương Linh không cần nghĩ đã có thể trả lời ngay. Nhưng hiện tại, đối mặt với ánh mắt đen thẳm nóng bỏng này, y do dự. Cả đoàn người đang nhìn y khiến bực bội, một hồi lâu mới nghĩ hôm nay từ biệt nhau chẳng biết ngày gặp lại, y không thể không thành thật đáp: “Người là bằng hữu của ta...”

Lời vừa ra khỏi miệng, bọn Phục La lập tức bị dọa chấn kinh. Đoàn Tam Thiếu cũng bị câu trả lời thẳng thắn này làm giật mình. Hai người đã từng đánh nhau, đề phòng lẫn nhau. Vậy mà hôm nay, y nhận mình là bằng hữu!

Hắn hoảng sợ, trong đầu phút chốc hiện lên bộ mặt phẫn nộ của Từ Pháp, mà không chỉ ông ta, còn phương trượng và những người khác nữa. Hẳn có thể tưởng tượng ra phản ứng của bọn họ ——

Hắn nên tranh thủ thời gian này mà ly khai Ma giáo, chạy cho xa, thế nhưng hai tay vẫn chế trụ dây cương, giữ ngựa đứng yên.

Bất luận như thế nào, hẳn cũng không lừa gạt được bản thân. Vị trí của đối phương trong lòng hẳn đã khác xa một trời một vực so với lúc trước. Giờ nghe người kia nói, hẳn vui sướng vô bờ, ngưng mắt nhìn khuôn mặt thanh tú, chẳng biết tại sao, tâm tình như bay lên mây!

“Nếu chúng ta là bằng hữu...” Hắn há miệng, tâm ý chạy trước lý trí, thốt lên: “Bằng hữu gặp nạn, ta không thể bỏ rơi. Người trở lại Hắc Ưng Giáo chắc chắn gặp nguy hiểm. Độc trên người người mới được giải, thể lực còn chưa hồi phục hẳn. Như vậy đi, ta cùng người trở về, giúp người một tay!”

Câu này khiến hết thảy mọi người trừng to mắt.

Đông Phương Linh đỏ mặt, để thuộc hạ nghe được mấy lời này, quá tổn hại uy phong của y.

Y lập tức cự tuyệt: “Không cần, võ công của người kém như vậy, không giúp được ta. Người về Thiếu Lâm tự đi.”

Tưởng sẽ được người ta cảm kích, ai ngờ lại bị dội cho gáo nước lạnh. Đoàn Tam Thiệu phản bác: “Này, người thật không hiểu chuyện. Vậy mà cũng nói ra được? Cho dù ta võ công kém người nhưng không phải một đường đem người bình an đến Lan Châu sao? Có cái gì không tốt hả? Một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao. Người hiểu hay không hả?”

“Ta đương nhiên hiểu. Chính là ta sợ người đi cùng chẳng những không thêm người mà còn vướng chân ta. Hơn nữa người đã bị thương thành cái dạng này.” Đông Phương Linh cố ý lấy tay chọc vào vết thương của Đoàn Tam Thiệu, nhìn hắn kêu đau oai oái, y cười bảo: “Người theo ta về giáo, lỡ đến lúc đó thật sự phải động thủ, ta thì không vấn đề, nhưng người thì sao? Ta không phải lúc nào cũng bên cạnh đỡ giúp người, nhờ người bị người ta giết.”

“Này, người nói thế là sao? Ta tuy bị thương, tốt xấu cũng có Thiệu Lâm công phu, lão độc vật còn chưa đánh chết được ta.”

“Không biết mình biết người. Hừ hừ, đó là Cổ Bá Thiên hạ thủ lưu tình, muốn trêu đùa hí lộng người, nếu không người đã sớm bị lão đánh chết.”

Phục La ngoảnh hai người cãi nhau người tới ta đi, cảm thấy thú vị, Thiệu chủ xưa nay lãnh đạm ít nói cũng có lúc biểu tình phong phú như thế này.

Đoàn Tam Thiệu thở phì phì, nhếch miệng: “Phải, phải, võ công của người cao cường, đương nhiên không có mấy người thắng được người, nói ta là bằng hữu của người, chỉ là trêu đùa hí lộng ta, kỳ thật trong lòng người rõ ràng xem thường ta.”

“Đoàn Tam Thiệu!” Đông Phương Linh kêu lên, trong giọng nói không che giấu nổi đau xót: “Người gọi ta lại là để cãi nhau?”

“Ta mới không muốn cãi nhau với người. Là người nói chuyện quá tổn thương người khác.”

“Vậy sao? Nhưng lời ta nói đều sự thật.” Người ta không vui sao?

Đông Phương Linh thở dài: “Ta không có trêu đùa hí lộng người... Ta xem người là bằng hữu, cũng không có xem thường người.” Y gần đây rất thận trọng trong lời nói, hành động. Sở dĩ không cho hắn đi theo là sợ hắn gặp nguy hiểm... loại lo lắng sến súa này, y tuyệt đối không nói ra, bởi vì quá mất mặt!

“Thật sao?” Đoàn Tam Thiệu đánh giá khuôn mặt đỏ ửng, tựa hồ cảm ứng được cái gì, cơn giận bay sạch sẽ, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm xúc mãnh liệt bồn chồn, hắn nhìn thẳng y, xúc động nói: “Tóm lại, mặc kệ người nói gì, ta đã quyết định sẽ cùng người đi Hắc Ưng Giáo.”

Nghe vậy, Đông Phương Linh mừng rỡ. Chính nỗi vui mừng này khiến y lo sợ nghi hoặc, suy nghĩ lộn xộn, vội hít thở sâu một hơi, trước mặt mọi người gắng giữ tỉnh táo, trầm giọng hỏi: “Vì sao người phải theo giúp ta? Chẳng lẽ người không muốn sớm trở lại Lạc Dương?”

“Ta dĩ nhiên muốn sớm về Lạc Dương! Nhưng mà ——” đang nói, Đoàn Tam Thiệu há mồm cứng lưỡi. Mất một lát, hắn mới che giấu tâm tình, đáng trống vắng chuyện khác: “Ai nha! Người cần gì phải hỏi vì cái gì? Nói qua nói lại tốn thời gian, người không phải muốn mau về hay sao?”

Bọn họ cần phải trở về giáo gấp, nếu không hậu quả khó có thể đoán trước.

Phục La rốt cục mở miệng: “Thiệu chủ, để cho Đoàn công tử theo chúng ta cùng về chứ?” Thiệu chủ do dự, gã đứng ngoài tình tảo trong cuộc u mê.

Không nói những chuyện khác, vừa thoát khỏi hiểm cảnh lại mất đi người chí thân, Thiệu chủ cần có người ở bên cạnh an ủi y. Người đó tuyệt đối không phải bọn hắn. Gã nhận ra Đoàn Tam Thiệu đối với Thiệu chủ tràn đầy yêu mến. Nếu là hắn thì có thể. Gã thoáng nhìn Đoàn Tam Thiệu gật đầu lia lịa, tỏ vẻ tán đồng, không khỏi cười nói: “Đoàn công tử nói đúng, có thêm người nào tốt người đó. Huống hồ, chúng ta còn chưa biết động tĩnh bên phía Nhị phu nhân, sợ là chúng ta thế đơn lực bạc, cứ như vậy trở về trong giáo thì quá nguy hiểm?”

Nghe lời này, Đông Phương Linh nhú mày trầm tư... Dù nguy hiểm đến đâu, y cũng phải về xem phụ thân thế nào.

Đoàn Tam Thiếu giữ nguyên bộ dáng cải trang, cùng bọn Đông Phương Linh áp giải Cổ Bá Thiên bị trói trên lưng ngựa tiến về Hắc Ưng Giáo.

35. Chương 35

Trên võ lâm, đội ngũ làm cho người ta nghe đến đã sợ mất mật chính là Ma giáo. Đại bản doanh Ma giáo ẩn náu trong ô linh. Ngoại nhân không tìm thấy được cửa vào. Hôm nay, Đoàn Tam Thiếu được người dẫn đường, tận mắt nhìn thấy sự huyền bí của Ma giáo.

Đi qua sáu trạm gác nghiêm cẩn mà chỉ người trong giáo mới biết khẩu lệnh xuất nhập, cả bọn tiến vào vùng núi.

Ngựa quẹo trái rẽ phải, đi một hồi lâu, dần dần, trước mắt Đoàn Tam Thiếu mở rộng ra khung cảnh khoáng đạt, bốn phía là vách núi và hang đá tự nhiên. Giữa núi đá ngẫu nhiên mọc lên mấy thân cổ thụ, các công trình kiến trúc hoành tráng tinh vi thuận theo dáng đứng rừng rừng... Hẳn hết nhìn đông tới nhìn tây, tán thưởng không ngớt.

Đông Phương Linh càng tiếp cận gia môn, càng đề cao cảnh giác. Để tránh phòng bị của Mộ Dung A Kiều, y và Đoàn Tam Thiếu đều cải trang thành thủ hạ đi theo sau Phục La.

Suốt dọc con đường, Phục La cảm thấy mỗi lần muốn qua được trạm canh đều khó khăn hơn nhiều so với ngày thường, liền suy đoán rằng mình cũng bị Nhị phu nhân đề phòng. Gã liếc về phía Thiếu chủ, biết đối phương đang tận lực nhẫn nại...

Đông Phương Linh một mực nhẫn nại, cho đến lúc bị thủ vệ cản trở bên ngoài Cam Tuyền đường. Đám hộ vệ bắt bọn y xuống ngựa, tháo kiếm, muốn gặp phụ thân y thì cần tân nhiệm giáo chủ cùng Nhị phu nhân đồng ý mới được gặp.

Đông Phương Linh rốt cục bộc phát cơn giận. Y ném mũ, giật bộ râu giả xuống, đứng thẳng lưng, lộ ra diện mạo vốn có, nói với đám thủ hạ: “Ta không xuống ngựa thì sao? Không buông kiếm thì sao?”

Thủ vệ thấy Thiếu chủ nghe nói là đã chết xuất hiện sợ đến trợn mắt há hốc mồm, không nói nên lời.

Đoàn Tam Thiếu đi theo Phục La, trông thấy Đông Phương Linh lôi Cổ Bá Thiên thúc ngựa phi lên, hù bọn hộ vệ lùi lại, xông thẳng vào thẳng vào Cam Tuyền đường. Bọn Phục Thiếu giật mình, cũng tiến về phía trước.

Không ai dám cản trở Thiếu chủ và hộ giáo tả sứ, nhưng Đoàn Tam Thiếu và những người đi sau thì không được đón tiếp kính trọng như thế. Cả đám lập tức rút vũ khí ngăn cản hấn, bắt dừng lại ngoài Cam Tuyền đường.

Ba thót ngựa tiến vào giữa hai hàng người phòng vệ, cảm nhận được một cỗ hào khí quỷ dị, tỏ ra bất an, lỗ mũi phun khí, liền tiếp lui về phía sau.

Đông Phương Linh nhảy xuống ngựa, bắt chắp xung quanh mình là thủ hạ của Đông Phương Lang Nha hay thân tín của mẫu tử Mộ Dung A Kiều. Y giao ngựa cho Phục La, còn mình dẫn theo Cổ Bá Thiên đang hấp hối đi đến thính đường.

Đông Phương Diễm ngồi trên bảo tọa của giáo chủ, nhìn thấy hết thấy, nếu không có mẫu thân ở bên cạnh ám chỉ hẳn chớ vọng động, hẳn đã sớm ra tay giáo huấn kẻ vốn nên là người chết kia rồi.

Ngay cả như thế, hẳn cũng không thể che hết nộ khí, rống lên với đối phương: “Lớn mật! Ngươi thấy Bổn giáo chủ, dám không hành lễ?”

“Ngươi là giáo chủ? Hừ, tất cả trưởng lão đồng thuận cho ngươi ngồi vị trí này sao?” Đông Phương Linh cười lạnh, nhìn thẳng đệ đệ ngồi trên cao đang đắc ý.

Toàn bộ giáo chúng đang nhìn, Đông Phương Diễm càng điên tiết: “Nói gì vậy? Cha đương nhiên đồng ý ta làm giáo chủ, các trưởng lão cũng thế.”

“Vậy ha? Bọn họ đâu?”

“Các trưởng lão đều đang bận xử lý tang sự của tiền nhiệm giáo chủ và hữu sứ, không kịp tới đây... Linh, người còn sống? Thật tốt quá..., đáng tiếc cha người không kịp trông thấy người.” Mộ Dung A Kiều rất cục mĩnh, đôi mắt đẹp nghiêm khắc lườm về phía Phục La.

Chính là vì gã mà ả phải ra tay giết chết trưởng phu và Lang Nha sớm hơn kế hoạch. Cũng chính vì gã dám đem kẻ lẽ ra phải chết kia về giáo khiến ả ân hận bản thân sơ sẩy không canh gác cho kỹ. Mộ Dung A Kiều liếc thấy Cổ Bá Thiên, giật mình khiếp sợ, hận lão hành sự bất thành làm hỏng việc của ả.

“Đây là lời nói thật của người? Ta mà chết không trở về nữa sẽ khiến người cao hứng mới phải. Sao nào? Thấy ta còn sống có sợ không? Không ngờ Cổ Bá Thiên rơi vào tay ta?” Cảm thấy chung quanh mọi người xì xào bàn tán, Đông Phương Linh chỉ thẳng nữ nhân có tật giật mình kia, lớn tiếng nói: “Là người kiếm có ngăn cản không cho các trưởng lão tới?” Y trừng mắt nhìn Diễm, “Nương của người có thể kể cho người hay lúc ta ở Lạc Dương, thị liên kết với chương môn nhân Ngũ Độc phái mưu đồ bí mật giết chết ta để đưa người lên vị trí này. Chẳng lẽ người cái gì cũng không biết, hoài nghi ta bịa chuyện hay sao? Ha ha, thật nực cười... Cái này là nương người làm rớt ở Lạc Dương. Bắt lấy!”

Đông Phương Diễm giơ tay bắt lấy, nhìn kỹ cái hộp, xác định chính là của mẫu thân. Hắn nghi hoặc nhìn ả: “Nương?”

Mộ Dung A Kiều bảo trì bình tĩnh, cầm lại hộp son, giờ phút này mới phát hiện đồ vật ả tìm kiếm không thấy hóa ra bị rơi vào tay Linh.

Ả nắm chặt cái hộp hình con trai, bất động thanh sắc, nhẹ giọng thăm dò nghi tử: “Đây đúng là hộp son của ta. Mấy hôm trước ta không tìm thấy đâu. Không ngờ có người nhặt đi, coi như vật chứng phỉ báng ta. Người nghe lời ma quỷ của người ngoài hay tin tưởng nương?”

Đông Phương Diễm tuy còn nghi vấn nhưng thập phần tín nhiệm mẫu thân... Từ lúc cha lựa chọn Linh mà không chọn hắn, hắn đã không còn coi người kia là ca ca!

Phục La nhảy xuống, trấn an con ngựa đang sợ hãi.

Thấy tân Giáo chủ vô cùng thuận theo mẫu thân, gã rất lo lắng, vội phụ họa Linh, chất vấn: “Mộ Dung A Kiều, người nói dối không ngưng mồm. Kỳ thật người chẳng những muốn giết Thiếu chủ, mà chuyện giáo chủ và Lang Nha hữu sứ đột nhiên cùng chết cũng là người một tay xếp đặt? Người sợ bại lộ dấu vết mới không cho các trưởng lão tới?”

“Xôn xao ——” lời lên án vừa thốt ra, mọi người đồng thanh kinh hô.

Đông Phương Diễm thấy mẫu thân sắc mặt tái nhợt, run lấy bẫy, đứng phắt lên, trách cứ: “Nhón nháo cái gì mà nhón nháo? Hắn nói hươu nói vượn mà các người cũng tin?” Hắn trừng mắt nhìn hai người đứng dưới cầu thang, khinh thường lên tiếng: “Chỉ bằng một cái hộp son và một kẻ trọng thương mà các người dám vu tội cho mẫu thân ta, nói người hại chết cha và hữu sứ, có chứng cứ không?”

Hết thấy mọi người lại tập trung chú ý vào Đông Phương Linh và Phục La.

Hai người không có chứng cứ, chỉ có thể trừng mắt nhìn hung thủ tiếp tục hù giáo chúng.

“Các người không đưa ra được bằng chứng còn dám ở đây nói ẩu tả? Hiện tại trong giáo phát sinh tang sự, mọi người đều đau khổ... Mặc dù phụ thân cho các người địa vị cao trong giáo nhưng các người cũng không được nói hươu nói vượn, nhiễu loạn nhân tâm.” Đông Phương Diễm nhìn chòng chọc kẻ xông vào, quát thủ vệ hai bên: “Bắt hai tên gia hỏa làm càn này lại!”

“Ai dám bắt ta?” Đông Phương Linh quát, không ai dám tiến lên trước. Y chỉ thẳng người đứng trên bậc thang, mắng lớn: “Làm càn chính là mẫu tử các người. Chừng nào chưa tra rõ nguyên nhân cái chết của giáo chủ, người còn chưa xứng ngồi chỗ kia”

“Các người đứng đờ ra làm cái gì? Không nghe giáo chủ ra lệnh?”

Vài kẻ rút vux khí ra nhưng thấy Đông Phương Linh cũng xuất kiếm, bọn chúng kính sợ y, chần chờ không dám công kích.

Phục La và Đông Phương Linh cùng một chiến tuyến, gã rút đao, chỉ mẩu tử Mộ Dung A Kiều: “Linh Thiếu chủ là người kế nhiệm mà giáo chủ chọn lựa. Chỉ có Thiếu chủ mới đủ tư cách làm giáo chủ, người không có tư cách!”

“Hai người các ngươi ở bên ngoài không nghe mệnh lệnh của giáo chủ, mang vũ khí xâm nhập vào đây, còn định cải biến di ngôn của ngài. Muốn tạo phản sao?” Mộ Dung A Kiều yếu ớt chống đỡ.

Không nhận được mình và mẫu thân bị hạ nhục, Đông Phương Diễm rút roi từ sau lưng ra.

Đông Phương Linh kinh hãi thấy Diễm phi thân xuống đài, trường tiên phút chốc vung ra, phẳng phất như có linh tính, đánh về phía y và Phục La. Y vội né tránh đồng thời lên tiếng gọi đối phương lưu ý “Phục tử sư coi chừng!”.

Phục La tránh thoát trường tiên trong gang tấc. Trường tiên quá dài, quất vào con ngựa “Ba~!” một tiếng. Con ngựa đáng thương, không né được ngọn roi, bị đánh da tróc thịt bong, miệng phun máu tươi, nhất thời ngã xuống đất không dậy nổi, hí vang không ngừng.

Cổ Bá Thiên trọng thương nằm bẹp một chỗ nhìn Phục La, Đông Phương Linh đấu với Diễm, trong đầu xoay chuyển vô vàn biện pháp đào thoát...

Đối với Hắc Ưng Giáo chúng mà nói, mất đi Đông Phương Hùng Ưng là một tổn thất lớn, vì thế bọn họ càng quan tâm tuyển ra người mạnh nhất để tiếp nhận chức vị giáo chủ lãnh đạo bọn họ.

Mộ Dung A Kiều đương nhiên minh bạch điểm này nên ả không can ngăn nhi tử sinh uy, tận lực thể hiện.

Con ngựa đã tuyệt khí nằm vật trên đất, máu chảy lênh láng.

Đông Phương Diễm phát giác ánh mắt mọi người nhìn mình không giống với lúc trước. Hắn tràn đầy kiêu ngạo, lạnh lùng cười nói: “Các ngươi sẽ được xem ta có đủ tư cách làm giáo chủ Hắc Ưng Giáo giáo hay không”

“Ba~!” Trường tiên xông về phía Đông Phương Linh. Y vội né tránh, nhưng không trốn khỏi ngọn roi linh hoạt luôn nhắm lưng y mà công kích. Y vung gươm ngăn cản, trường tiên thuận thế quán lên lưỡi dao sắc bén. Đối phương sử nội lực khiến vũ khí của y hơi chấn động. Y kinh hãi, dư độc vừa trừ, cơ thể chưa khôi phục hẳn. Giờ y chỉ có thể được ăn cả ngã về không, toàn lực vận công, cả người nhanh chóng xoay tròn, tránh khỏi công kích của đối phương, người bay vọt lên không trung...

Phục La và những người khác bị kinh phong quét đến, vội lui ra phía sau. Đông Phương Diễm không hề sợ hãi, vung roi, thân thể xoay tròn như con quay giống Linh, bay vút lên cao, chặn đường lui của Linh.

Đông Phương Linh chấn động, bị gió của đối thủ tấp đầu đón. Y đề khí, lộn ngược ra sau, đối phương sử xuất chiêu thức giống y nhưng lăng không về phía trước. Y kinh hãi xuất kiếm ngăn gió tấp từ trường tiên tới, tiếp được hơn mười chiêu đã phải dùng tới nội lực, mũi kiếm trở nên mềm mại, quán lấy ngọn roi. Hai người trừng mắt nhìn nhau, bay giữa không trung, luận võ công, so thể lực...

Cuối cùng, Đông Phương Linh thể lực bị tổn hao không cách nào chống đỡ được, rớt xuống như chim gãy cánh trên mặt đất!

Phục La há mồm cứng lưỡi, mắt thấy roi quán chặt kiếm, lưỡi kiếm sắc bén bị nội lực đánh rách tả tơi, cuốn vào roi, cắt thành vài đoạn rơi lả tả trên mặt đất, gã nhận không được hô lên: “Phi Thiên huyền công!” Thiếu chủ và đệ tử của y sử dụng chiêu thức giống hệt nhau nhưng một người đứng không vững mà té ngã, một người vẫn ung dung cười khẩy.

Mọi người tại Cam Tuyền đường chứng kiến từ đầu đến cuối, thực sự mở mắt với Đông Phương Diễm, tin tưởng hắn có thể đảm nhiệm chức vị giáo chủ.

Đông Phương Linh không có người đỡ, thở gấp đứng lên, vừa sợ vừa phẫn nộ: “Tại sao ngươi biết võ công này?”

“Ngươi biết, tại sao ta không được biết?” Đông Phương Diễm lạnh lùng nói: “Cha đã đem bí kíp võ công chỉ truyền cho giáo chủ dạy ta. Ngươi vẫn còn hoài nghi địa vị của ta?”

Cánh ta Đông Phương Linh vừa bị chấn động đau đến run rẩy, không tin mình sẽ bại, y giận không kềm được: “Không có khả năng. Cha không thể truyền công phu đó cho người.”

“Tại sao không? Cha muốn ta làm giáo chủ, đương nhiên sẽ truyền Phi Thiên huyền công cho ta.”

Thấy Linh lo lắng, Mộ Dung A Kiều vui vẻ vô cùng...Cuối cùng hảo nhi tử không uổng công ả tranh cướp. Ả và Đông Phương Lang Nha đã mạo hiểm lấy trộm khẩu quyết tâm pháp Phi Thiên huyền công từ chỗ trưởng phu. Ngày ngày ả bắt Diễm chăm chỉ luyện tập, hôm nay, rốt cục luyện thành công!

Ả nhìn quanh giáo chúng đang dần thừa nhận Diễm. Ả càng cao hứng, tiến thêm một bước, ra lệnh: “Phục tả sứ, giáo chủ ở đây, người muốn chống đối sao?”

Phục La bất động. Mấy kẻ theo phe Mộ Dung A Kiều tiên phát chế nhân, hô: “Bắt lấy bọn hần!”

Thiếu chủ gặp nạn, Phục La không cần nghĩ, lập tức xuất đao tiến lên bảo vệ y.

“Phụ thân —— ”

Một tiếng gọi khiến gã bỗng dờ người.

“Quyết nhi?” Quay đầu lại xem thì thấy, không biết từ khi nào Mộ Dung A Kiều đang cười dịu dàng dặt tay nhi tử của gã, còn Đinh Đinh thì đang bị thủ vệ bắt giữ.

Lập tức, gã sợ đến toát mồ hôi lạnh, rống lên với nữ nhân ác độc kia: “Cấm người làm tổn thương thể nhi của ta!”

36. Chương 36

Đoàn Tam Thiếu đứng chờ ngoài hành lang, mơ hồ nghe thấy tiếng đánh nhau trong nội đường truyền ra. Hần rất lo lắng, muốn vào xem nhưng lại bị ngăn cản. Hần không biết tình hình bên trong, nhìn không được mắng: “Này, các người lấy nhiều khi ít không biết xấu hổ à?” Thấy thủ hạ của Phục La có điểm kích động, hần quyết định hạ thủ trước, trường côn quét ngang, mở một đường máu, dẫn cả bọn xông qua hành lang vào thính phòng ——

Song phương khai chiến, bên nào cũng có người chết và bị thương.

Vừa xông vào, Đoàn Tam Thiếu kinh hãi thấy kiếm gãy trên mặt đất, ngựa chết đầy máu me còn Đông Phương Linh đang bị một nam tử trông rất giống y đuổi giết.

Hần thấy Phục La sững sờ đứng nguyên tại chỗ, vội vàng gọi: “Phục tả sứ, còn không mau tới giúp Thiếu chủ?”

Phục La nắm chặt lợi đao, nhìn thẳng thê nhi, không dám manh động.

“Phục tả sứ, bảo người của người dừng tay, chúng ta đều là người một nhà, không nên giết hại lẫn nhau.” Có con tin trong tay, Mộ Dung A Kiều không hề sợ hãi ra lệnh cho đối phương: “Đông Phương Linh là tên phản đồ tùy tiện bịa đặt ô nhục người khác, còn muốn sát hại tân nhiệm giáo chủ, người còn chưa xông lên giết phản đồ?”

Nghe ả nói, Đoàn Tam Thiếu kinh ngạc.”Hần là tân nhiệm giáo chủ? Đông Phương Hùng Ưng đâu? Hần làm sao vậy?” Hần vừa đánh nhau vừa nhìn người đang sử roi, giật mình thấy Phục La vậy mà nghe theo lời nữ nhân kia, ra lệnh cho thủ hạ của gã dừng tay.

Phục La hạ lệnh, tinh thần thực sự lâm vào hỗn loạn. Thoáng nhìn mẫu tử Đinh Đinh sợ hãi, gã càng thêm bối rối, thê nhi bị bắt làm con tin, gã không biết nên lựa chọn thế nào.

“Thiếu chủ, thực xin lỗi!”

Đông Phương Linh thấy gã xin lỗi, trực giác tuyệt thượng gia sương (đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương). Hiện thời, y chẳng những phải đối phó Diễm mà còn phải né tránh tấn công của Phục La, thời gian mắng chửi người cũng không có!

Hai đánh một. Diễm bớt phải dùng sức. Khuôn mặt xinh đẹp của Mộ Dung A Kiều hiện rõ sự vui vẻ. Ấ đã đoán chắc nhược điểm của Phục La chính là người nhà của gã.

Đoàn Tam Thiếu không tin nổi Phục La sẽ phản bội. Hắn mặt mày nhảnh nhó, muốn ngăn cản bọn chúng làm Đông Phương Linh bị thương nhưng thân thể đầy thương tích dần dần mất đi cảm giác. Đông Phương Linh thảm hại hơn, bị vây công, muốn chạy trốn cũng không có chỗ mà trốn... Nhìn đao tử đã sát đến bên Đông Phương Linh, Đoàn Tam Thiếu sợ tới mức gọi toáng lên: “Đông Phương Linh, coi chừng đao của Phục La!”

Phục La một đao kia dĩ nhiên khéo léo tránh đi chỗ hiểm, chỉ lướt qua người Thiếu chủ. Nhưng Đông Phương Diễm không cho phép Phục La giúp Linh, bèn vùng roi đuổi những người khác đi. “Các người toàn bộ rút ngay, không được tiến lên đây! Mạng hắn là của ta.” Hắn hét lên ra lệnh, nhìn ca ca sắc mặt tái nhợt, đứng cũng không vững, hắn muốn chính tay kết liễu y.

Thấy vậy, Mộ Dung A Kiều lo lắng, “Giáo chủ coi chừng, không thể khinh địch!” Ấ nhắc nhở nhi tử, đồng thời thúc giục: “Phục tử sử, người còn chần chờ cái gì? Không mau giết Đông Phương Linh?”

“A... A...” Phục Quyết bị huyết tinh trước mắt dọa sợ, không ngừng thút thút nỉ non, muốn tìm mẫu thân nhưng lại bị Nhị phu nhân tóm chặt tay. Thằng bé đau quá, khóc nức nở.

“Quyết Nhi ngoan, đừng sợ, nương ở đây.” Đinh Đinh xót con, vội lên tiếng trấn an.

“Nương... Ô... Ô... Ta muốn nương...”

Tiểu hài tử khóc ầm ĩ làm Mộ Dung A Kiều đang chú tâm vào cuộc chiến, bực mình quát: “Người còn khóc nữa, ta sẽ đánh người.”

Ấ hung ác làm động tác đánh thằng nhỏ. Nó sợ khóc thành tiếng “Người là người xấu... Ta muốn nương... Oa... Nương... Ta đá người sang bên kia...”

Mộ Dung A Kiều kéo tay tiểu hài tử. Thằng bé lảo toét dám đánh ta? Ấ tát nó mấy cái, trợn mắt quát: “Người đòi đánh sao?”

Đinh Đinh thấy nhi tử bị đánh, đôi má sưng đỏ. Nàng nín chặt cục cựa, lên tiếng ngăn cản: “Nhị phu nhân đừng đánh nó!” Nàng không có cách nào thoát khỏi tay thủ vệ, nghe con khóc đòi mình mà không làm thế nào, hơi vùng tay, tỏ ý đồ đoạt vũ khí...

Cử động này khiến thủ vệ kinh hãi, một đao bổ về phía nàng!

“Nương... Nương...” Thằng bé thấy mẹ đứng trước mặt, máu chảy lênh láng, sợ quá kêu khóc thảm thiết.

Sự việc ngoài ý muốn phát sinh quá nhanh, Mộ Dung A Kiều phản ứng không kịp. Lúc lấy lại tinh thần, ả tức giận cho thủ vệ một bạt tai, mắng hằn ngu ngốc, nhưng dù chửi mắng thế nào Đinh Đinh cũng không thể sống lại.

Đoàn Tam Thiếu vất vả né tránh công kích, thấy phía Phục La vẫn vùng đao đánh Đông Phương Linh. Hắn gấp đến mức hét lớn: “Phục La, nữ nhân kia giết lão bà ngươi, nhi tử của ngươi khóc thê thảm, ngươi không thấy sao? Còn giúp thị giết người?”

Phục La nghe tiếng, đao đang giơ lên dừng lại như hoá đá. Đông Phương Linh tranh thủ thời gian, né tránh.

“Đinh muội?” Hai con mắt gã nhìn về phía bậc thang nơi máu nàng đang chậm chậm chảy xuống...

Gã toàn thân run rẩy, “YAA.A.A.. Ah ah ah ——”thét lên một tiếng, phi thân đánh về phía Mộ Dung A Kiều!

“Nương coi chừng!” Đông Phương Diễm vội dùng đòn công kích, e sợ Phục La đã nổi điên tổn thương mẫu thân.

Đông Phương Linh thừa cơ đoạt kiếm trên tay một người chết, đâm về phía đối phương, nhưng hắn tránh thoát, chỉ lướt qua ống tay áo, cánh tay chảy ra một chút máu. Y nhú mày cười lạnh: “Người không phải rất muốn lấy mạng ta sao? Ta còn chưa chết người đã vội chạy trốn?”

“Ai chạy trốn?” Đông Phương Diễm rống lên giận dữ, triển khai toàn bộ công lực, sử đến Phi Thiên huyền công.

Đoàn Tam Thiếu thấy người kia khó lòng ngăn nổi cuồng lực, khéo phải chết dưới roi. Hắn lo lắng thét lên “Không được ah ——”. Một cơn gạt người ra, đánh về phía Đông Phương Linh...

Đông Phương Linh không ngờ có người cản trước mặt, đỡ hộ mình một chỉ tử. Đoàn Tam Thiếu bị trường tiên mang nội lực thượng thừa xuyên qua lồng ngực đến bụng, y phục rách toang, máu tuôn ào ạt.

“Đoàn Tam...” Vừa há miệng, y nghẹn ngào ôm chặt nam nhân trước ngực né tránh đòn công kích. Nội tâm vừa bức bối vừa lo lắng, y nhin không được trách mắng: “Đoàn Tam Thiếu, đồ đần nhà ngươi, võ công kém như vậy, toàn thân đang bị thương, vì sao còn xông lên đỡ cho ta?”

“...” Đoàn Tam Thiếu đau đớn hự nhược nói không nên lời. Bản thân cũng không hiểu tại sao mình lại xông tới đỡ cho Linh. Hắn chỉ cảm thấy thân thể không chỗ nào không đau, nóng rất như bị hỏa thiêu, ngũ tạng lục phủ như bị bánh xe nghiền nát. Vô cùng khốn khổ! Hắn ý thức mơ hồ, mí mắt nặng trĩu, không chống đỡ thêm được nữa. Hình ảnh cuối cùng hắn nhìn thấy là đôi mắt màu hổ phách ngẩn lẹ. Hắn muốn đưa tay lau nước mắt cho Linh nhưng không nhúc nhích được, cứ như vậy rơi vào hôn mê.

“Đoàn Tam Thiếu!” Đông Phương Linh lay đập thế nào hắn cũng không có phản ứng. Y không muốn nghĩ đến tình huống xấu nhất, cố nén nước mắt, rống to một tiếng, lợi kiếm đâm về đối thủ.

Đông Phương Diễm vung tay tước thanh kiếm. Hắn nghênh ngang đi đến góc tường có Đông Phương Linh đang thối lui, cười ra tiếng: “Ca ca, ta muốn các người tất cả đều chết ở đây.”

“Đông Phương Diễm, người dám tổn thương Thiếu chủ, nương người cũng sẽ mất mạng!” Phục La kêu đao vào cần cổ non mịn của Mộ Dung A Kiều.

Uy hiếp làm cho Đông Phương Diễm toàn thân chấn động, vội thu hồi tiên kích. Mộ Dung A Kiều biết rõ nếu tiếp tục đánh tới, Đông Phương Linh không thể thoát chết, liền tiếp thúc giục nhi tử và thủ hạ: “Người không cần lo cho ta, mau giết hắn! Các người còn không mau đi trợ giúp giáo chủ...”

“Ai dám lộn xộn, ta liền giết ả!” Phục La lên tiếng đe dọa, thủ vệ không dám nóng nảy tiến lên nhưng gã biết dù sao đối phương cũng đông mạnh hơn, tình trạng này không duy trì được bao lâu.

“Không được làm tổn thương mẫu thân ta!” Đông Phương Diễm lo lắng, trong mắt chỉ có một người, không quan tâm tới Linh nữa.

“Mau bảo bọn chúng buông vũ khí.” Phục La bắt lấy nữ nhân, thấy Đông Phương Diễm vẫn chần chờ, gã hướng đao sát hơn, hô to: “Nhanh lên!”

Trong Cam Tuyền đường tràn ngập mùi huyết tinh sát phạt.

Đông Phương Linh lẳng lặng chờ đợi, Phục La cũng rất khẩn trương...

Cổ Bá Thiên thấy Đông Phương Diễm cuối cùng chịu khuất phục, để cho nhân thủ vứt bỏ khí giới đầu hàng, đáy lòng lạnh đi một mảnh, lo sợ tỷ lệ đào thoát thành công của mình giờ gần như bằng không.

Mộ Dung A Kiều trở mắt nhìn người của ả bị thủ hạ Phục La chế trụ, nhi tử vậy mà không phản kháng, bị bắt luôn, vũ khí đều bị đối phương cướp đi. Ầ ầm giận đến trào nước mắt, mắng hắn: “Ngu xuẩn! Người có cơ hội, vì sao không giết Linh? Người căn bản không cần quan tâm đến ta!” Một bước phạm sai lầm, bước sau càng sai... Uống phí tâm huyết bao lâu của ả. Chỉ còn cách thành công một chút xiu thôi.

Đông Phương Diễm ngoan ngoãn bị mắng, thấp giọng lầm bầm: “Nương, ta không thể không quản người...” Hắn không có biện pháp. Đó là người hắn yêu thương nhất, không gì quan trọng hơn an toàn của mẫu thân.

“Đem mẫu thân bọn hắn xích lại!” Đông Phương Linh hạ lệnh, thở hổn hển chống lấy thân thể đứng lên nhìn quanh bốn phía.

Phạm giáo đồ bị ánh mắt ngoan lệ đó quét qua, không ai không cúi đầu. Mắt thấy Nhị phu nhân thất bại, Phục La ủng hộ Linh Thiếu chủ, trong đầu bọn hắn buộc phải nhận định lại Tân Giáo chủ.

37. Chương 37

Phục La muốn giết Mộ Dung A Kiều báo thù cho thê tử nhưng Đông Phương Linh ngăn lại. “Hiện giờ còn chưa rõ tình trạng của cha ta và các trưởng lão. Chúng ta tạm thời để ả sống thêm vài ngày.”

Y khuyên bảo, dắt hai tử đang khóc sụt sùi đến bên Phục La: “Phục tử, người cùng nhi tử và những người khác ở lại chỗ này, giải quyết tốt hậu quả, ta đi tìm cha ta...” Y lại nhìn về phía góc tường nơi có người đang hôn mê bất tỉnh, trong lòng đau đớn như dao cắt, nhưng lại phải cố gắng tỏ ra trấn tĩnh, trầm giọng nói: “Người trước tiên giúp ta chiếu cố Đoàn Tam Thiếu, vô luận như thế nào, ta cũng muốn hẩn tỉnh lại, tuyệt đối không thể để hẩn chết!”

Đông Phương Linh áp giải Mộ Dung A Kiều tới phòng giáo chủ, tìm thấy các trưởng lão bị nhốt trong mật thất trong phòng. Bọn họ đều đến đây điều tra về cái chết của Đông Phương Hùng Ưng và Lang Nha, bị ả thừa cơ hạ dược hôn mê rồi tống vào vào mật thất. ả vừa không ngừng thuyết phục họ vừa ra sức đề phòng. Bọn họ không ngờ đúng lúc này lại được nhìn thấy Linh thiếu chủ trở về, vô cùng vui mừng, đồng thời hiểu ra hết thấy sự tình phát sinh trong giáo.

Cả bọn ghen hòng nhìn trân trối, trong lòng khinh bỉ Nhị phu nhân, nhao nhao chất vấn ả. ả trước sau như một nói trượng phu và đệ đệ bộc phát tranh chấp, đánh giết lẫn nhau, hoàn toàn không can hệ tới mình, giáo chủ còn di ngôn cho Diễm kế nhiệm.

Cái gì cũng không can hệ tới ả? Cái gì cũng không liên quan? Cũng không sao cả, giờ phút này, Đông Phương Linh nhìn thấy phụ thân... nằm trong quan tài lạnh giá, tia hy vọng cuối cùng cũng tan rã.

Y nước mắt rơi nóng hổi, quỳ xuống bên quan tài, gục đầu lên thi thể. Trải qua mấy lần sinh tử, thật vất vả mới có thể trở về đây, ai ngờ vẫn không kịp gặp mặt phụ thân lần cuối, Đông Phương Linh vuốt đôi mắt xanh mở trừng trừng không an chịu, không biết trước khi chết đã phát sinh chuyện gì. Rất thống khổ sao? Nghĩ tới đây, Đông Phương Linh nhịn không được bật khóc thành tiếng!

Đoàn Tam Thiếu phát sốt, đau đến mơ mơ màng màng, trong cơn hôn mê cảm thấy tựa hồ có người đi qua đi lại quanh mình, khi thì diu mình ngồi dậy, đỡ sau lưng. Hẩn muốn mở mắt nhưng không được, trong đầu luôn hiện lên đôi mắt màu hổ phách lấp lánh lệ...

Đến khi hẩn chập chờn mở hờ được mắt thì thấy xung quanh xa lạ, phòng ngập mùi thuốc. Hẩn nhíu mày, thấy khuôn mặt thanh tú và đôi mắt hẩn mộng thấy vô số lần trong cơn mê liền hiểu ra, khàn giọng hỏi: “Đây là đâu...?”

Người bị trọng thương cuối cùng cũng tỉnh, thân nhiệt không còn nóng đến bỏng tay nữa..., Đông Phương Linh mới yên tâm, ngồi bên giường, mỉm cười trả lời: “Đây là chỗ ta ở.” Y cầm chiếc khăn, giúp hẩn lau mồ hôi trên mặt.

Nghe vậy, Đoàn Tam Thiếu nhìn bốn phía bố trí đơn giản lịch sự tao nhã, từ lúc tỉnh dậy, thân thể cảm quan cũng chậm chậm khôi phục, giờ mới phát hiện mình nằm trên giường, vết thương trên người bôi thuốc quần băng chỉ chút, có vẻ rất nghiêm trọng.

“Ta còn... sống? Thực *&#@\$.... may mắn... Ta trúng đòn... Khục khục khục!” Hẩn muốn nói đùa một câu nhưng lời vừa cất đã liên tục ho khan, ho đến tức cả ngực.

“Còn nói may mắn?” Đông Phương Linh không có tâm trạng đem sự tình nghiêm trọng ra vui đùa, trách cứ hẩn: “Người còn cười nữa? Không đứng đắn một chút được sao? Người biết không? Người đã hôn mê suốt mười ngày... Nếu không có Phục La cùng các trưởng lão khác không ngừng tiếp chân khí cho người, lại bởi Bạch lan tục hồn cao của Hắc Ưng Giáo giúp người cầm máu, ổn định tâm mạch thì giờ người đã chết dưới roi của đệ ta rồi!”

Đoàn Tam Thiếu kinh ngạc thấy phương kích động, nắm chặt tay mình không buông. Đồng tử màu hổ phách vẫn tơ máu, thần sắc tiêu tụy... Đây là lần đầu hẩn nhìn thấy bộ dạng này của y, nhịn không được lên tiếng hỏi thăm: “Sao sắc mặt người xấu thế này?... Làm sao vậy...? Có phải thân thể không thoải mái không?... Người có hảo hảo... nghỉ ngơi không?”

Giọng nói yếu ớt của hắn càng làm Đông Phương Linh thêm lo lắng, mắng tiếp: “Cái đồ đàn nhà người. Tự mình làm bị thương thành cái dạng này, ta nhàn hạ với thoải mái thế nào được?”

Đã không muốn hắn tới đây, đến Hắc Ưng Giáo, đánh không lại người ta còn dám xông ra cản đòn. Đồ đầu đất...toàn làm chuyện ngu xuẩn.

Y giận hắn là vì lo lắng thương thế của hắn... Trước đây chưa khi nào y không khống chế được bản thân như vậy, đáy lòng khủng hoảng, không hiểu cảm xúc kích động như vậy là vì cái gì?

Đoàn Tam Thiếu nghi hoặc nhìn Đông Phương Linh khiến y xấu hổ, lập tức vênh mặt trả lời: “Người yên tâm, ta rất khỏe, nghỉ ngơi vài ngày đã không có việc gì.” Thực ra, mấy ngày nay y đều ngủ không ngon.

Y không có việc gì, hắn vui vẻ nhưng vẫn không hiểu, “Người giận gì vậy?”

Nhìn khuôn mặt kia rõ ràng là mệt mỏi, còn đang gượng chống, vì cái gì? Hắn bưng tỉnh đại ngộ, thốt ra: “Chẳng lẽ người lo lắng ta...? Không phải người vẫn luôn ở đây chiếu cố ta, không ly khai chứ?” Hắn cố hết sức giơ tay lên, nắm lấy bàn tay thon dài.

“Người nghĩ lung tung, ta mới không phải làm như vậy!” Đông Phương Linh túm quần, mặt đỏ tới mang tai, bị đoán đúng tâm sự, cảm thấy rất mất mặt bèn rút tay về, vội vàng đứng lên, quay người bỏ đi.

Đoàn Tam Thiếu thấy y giấu đầu hở đuôi, đột nhiên phát giác Đông Phương Linh cũng có lúc đáng yêu như thế., không khỏi cười ha ha, càng nhìn càng thú vị.

Đông Phương Linh quay lưng về phía giường, không cần nhìn cũng biết Đoàn Tam Thiếu đang loạn tưởng cái gì. Y vừa xấu hổ vừa tức giận.

“Chúng ta đã là bằng hữu mà ta luôn gọi tên họ đầy đủ của người thì không khỏi quá lạnh nhạt, về sau ta gọi người... Linh?”

“Người thích gọi thế nào thì gọi”

“Người cũng có thể gọi ta là Tam Thiếu, hoặc Tam Thiếu ca?”

Người ta không đáp lời? Không sao, hắn bắt đầu há miệng luyện tập: “Linh, Linh...” Kêu tên người nọ, tâm tình cũng ôn nhu, vui vẻ lảng lảng như xuân phong.

Tên kia âu yếm gọi “Linh, Linh...” hoài phát buồn nôn, Đông Phương Linh chịu không được, quát hắn im miệng: “Người không có việc gì cũng đừng gọi bậy!”

Đoàn Tam Thiếu cười: “Linh, người cứ quay lưng về phía ta, không dám nhìn ta nói chuyện sao?”

“Ai không dám?” Đông Phương Linh thở phì phì xoay người, trừng mắt nhìn người kia trên mặt đầy vết thương còn ngoác miệng cười? Y cảm tức: “Người không việc gì đừng có cười ngu hoài. Đáng ghét!”

Ngoài miệng nói chán ghét nhưng nội tâm không có nghĩ như vậy a? Hắn nhìn khuôn mặt ửng đỏ, đôi môi bĩu ra nũng nịu. Đoàn Tam Thiếu thôi không đùa nữa..., đánh trống lảng: “Ngoài trời hôm nay thế nào?”

Đông Phương Linh sững người, trả lời: “Mặt trời chói chang, khá nóng. Người hỏi cái này làm gì?”

“Người vừa nói... ta hôn mê mười ngày. Chắc cũng không chạm đến ánh mặt trời? Hiện tại ta muốn ra ngoài hít thở không khí, người giúp ta nha?”

Nghe vậy, Đông Phương Linh nhú mày trầm tư. Một lát sau, y truyền gọi một trưởng lão hiểu y đến kiểm tra thương thế Đoàn Tam Thiếu đã có thể đi lại được chưa rồi mới dìu hắn ra khỏi phòng.

Đại bản doanh của Hắc Ưng giáo được xây dựng thuận theo dáng núi bên sườn hướng gió.

Đông Phương Linh chọn chỗ có bóng cây trên lang đạo, cho người mang kháo bồi y (ghế bành) tới, đỡ người bị thương ngồi xuống.

Ánh sáng len lỏi qua tán lá rơi trên người Đoàn Tam Thiếu. Hắn cảm thấy rất dễ chịu, bỗng nhiên nhớ ra, hỏi Đông Phương Linh sự tình phát sinh trong Hắc Ưng Giáo đã giải quyết như thế nào.

Đông Phương Linh gạt đầu, tóm tắt đơn giản sự vụ mẫu tử Nhị phu nhân, phụ thân và đệ đệ Đông Phương Lang Nha.

Y hận Mộ Dung A Kiều vẫn kiên quyết che giấu, đang tính làm sao để bắt ả khai ra sự tình ngày đó.

38. Chương 38

Hai người ngồi một lúc thì thấy Phục La đến bẩm báo: “Giáo chủ, tên phản bội đồ trong lao giam rú không ngừng, đòi giết người, chúng ta nên xử trí như thế nào?”

Giáo chủ? Đoàn Tam Thiếu nhìn về phía Đông Phương Linh, hết thấy mọi người đều nghe lệnh của y. Hắn không ngạc nhiên khi y lên làm tân nhiệm giáo chủ Hắc Ưng Giáo, chỉ là trong lòng có chút thất lạc.

Hắn nhìn Phục La gầy đi thấy rõ. Chứng kiến thê tử bị giết, hắn gã đang sống trong thống khổ? Hắn rất thông cảm...

Giờ phút này, thần trí Đông Phương Linh đã bị oán hận chiếm hết. Y giận tái mặt, ra lệnh mang Diễm tới.

Chẳng bao lâu, từ xa vang lên tiếng xiềng khóa thanh thúy “BOANG... Lang, BOANG... Lang...”

Đoàn Tam Thiếu đứng thẳng tai lắng nghe, âm thanh dây xích giống như vọng từ dưới lên, chậm chạp bò qua một tầng thêm đá. Hắn thấy một tù phạm bị khóa cùm đang bị áp giải tới hành lang, dẫn đến trước mặt giáo chủ.

“Đông Phương Linh!”

Tù phạm thét lớn dọa Đoàn Tam Thiếu kêu to một tiếng!

Mái tóc dài màu đen rối tung, hai tay bị trói tay sau lưng, hai chân cũng khóa lại, toàn thân bị xích như bánh chum còn lớn tiếng đòi đánh người.

Đương nhiên, hắn bị bọn Phục La chế trụ, không thể gây thương tổn cho Đông Phương Linh. Đoàn Tam Thiếu không đành lòng nhìn đối phương chịu hình, vết thương chồng chất!

Đông Phương Linh nhìn đệ đệ thê thảm không chịu nổi, chán ghét cặp mắt kim sắc hữu thần giống hệt phụ thân, cười lạnh: “Người gặp giáo chủ, dám không hành lễ sao?”

“Phi!” Một miếng nước bọt phun thẳng vào mặt Đông Phương Linh.

“Người dám vô lễ với giáo chủ?” Phục La dùng võ đao thúc vào đầu gối Đông Phương Diễm, bắt hắn quỳ xuống.

Đông Phương Diễm phản kháng, vừa giãy dụa đứng lên đã bị đàn áp quỳ trên mặt đất!

Hắn không phục, trừng mắt phẫn nộ: “Người nhốt nương ta ở đâu? Ta muốn gặp nương!”

“Người vĩnh viễn không được gặp ả nữa.” Đông Phương Linh nhếch miệng, lau nước bọt trên mặt.

Thái độ của đối phương khiến Đông Phương Diễm khản trương.”Người nói vậy là có ý gì? Nương ta đã chết...?” Y không trả lời, dáng tươi cười lạnh đậm càng làm hắn sợ hãi.”Người đánh bị quả hình. Ta sẽ giết chết người!” Diễm không ngừng đánh về phía Linh, lại một lần lại một lần thất bại.

Nhìn Diễm giãy dụa tổn công vô ích, Đông Phương Linh cảm thấy buồn cười.”Ta ngược lại muốn xem người chết trước hay ta chết trước?”

Thấy Đông Phương Linh rút kiếm, Đoàn Tam Thiếu toát mồ hôi lạnh, trực giác nói không tốt, vươn tay ra bắt lấy cánh tay y cầm vũ khí, nhắc nhở: “Tuy nhiên hắn và người không phải cùng một mẫu thân sinh ra, các người cũng không thân thiết với nhau nhưng dù sao hắn cũng là đệ đệ của người.”

“Thế thì sao? Hắn muốn giết ta, thiếu chút nữa người cũng bị hắn giết rồi. Ta không thể để hắn sống!” Đông Phương Linh phát hỏa, không ngờ Đoàn Tam Thiếu sẽ cầu tình cho Diễm.

Đoàn Tam Thiếu phẩm tính không ra gì, thích nói dối, còn hay trộm đồ nhưng hắn từ nhỏ đến lớn được cha nương và Thiếu Lâm tự dạy dỗ phải có thiện niệm, nhiệt tâm trợ nhỏ giúp yếu, đối xử khoan dung với mọi người...

Tuy những việc này hắn ít khi làm được nhưng có một điều hắn biết rõ mỗi người chỉ có một mạng sống nên rất trân quý. Bất kể người tốt hay xấu, đều là sinh mệnh. Tùy tiện giết người đoạt mạng như vậy là không đúng!

Hắn nén đau, nắm tay Đông Phương Linh, khuyên bảo: “Người đã giết nhiều người như thế, Hắc Ưng Giáo cũng nhuộm qua vô số máu tanh. Như vậy đã đủ rồi. Chư pháp nhân duyên sinh, nếu không phải cha người xem nhẹ mẫu tử Mộ Dung A Kiều, gieo mầm ác thì cũng không có kết quả ngày hôm nay. Trời cao có đức hiếu sinh, làm người nên khoan dung mới có thể tiêu trừ oan oan tương báo... Huống hồ, hắn là huynh đệ người, người thật sự có thể nhẫn tâm ra tay giết chết người nhà?”

Đông Phương Diễm kỳ quái trừng mắt nhìn Đoàn Tam Thiếu, không muốn nhận giúp đỡ từ người này.

Phục La và những người khác cũng tò mò nhìn hắn, không hiểu giáo chủ sẽ phản ứng như thế nào.

Đông Phương Linh giật mình. Cái gì mà chư pháp nhân duyên sinh? Cái gì mà làm người nên khoan dung? Y sinh trưởng trong hoàn cảnh người mạnh nhất mới được kính trọng, mới trở thành đứng đầu. Giết người đền mạng càng là thiên kinh địa nghĩa, dù cho thân nhân phạm tội, cũng không thể ngoại lệ!

Nhưng vì sao Đoàn Tam Thiếu thương xót nhìn y? Y có gì đáng thương? Phụ thân bị kẻ mẫu hãm hại, đệ đệ muốn giết chết ca ca — y đáng thương vì từ nay về sau không có thân nhân sao?

Đông Phương Linh suy nghĩ hỗn loạn, hờn dỗi quát lên: “Ta vì sao không thể ra tay? Huynh đệ? Người nhà? Hừ! Đệ đệ của ta ngoan độc giống nương hắn. Cả hai đều muốn ta chết.” Y vùng thoát khỏi tay Đoàn Tam Thiếu, trước mặt giáo chủ bày ra uy nghiêm, rút kiếm đi về phía phạm nhân.

Đông Phương Diễm hai mắt trợn lên, nghĩ rốt cục cũng không cần chịu khổ nữa, có thể cùng nương tương kiến trên đường đến hoàng tuyền. Hắn không sợ hãi, ngược lại thông dong cười xem trường kiếm vung xuống —

Có nên giết hay không, Đông Phương Linh thực sự do dự! Tưởng tượng Đoàn Tam Thiếu nhìn mình thế nào nếu mình giết người...mãng mình là Ma giáo chi đồ? Lãnh huyết vô tình? Hắn có thể hay không chán ghét mình? Y sợ, không rõ bản thân rốt cuộc làm sao vậy? Việc gì phải quan tâm hắn nghĩ như thế? Thế nhưng —

Y hàm răng cắn môi, không có đáp án, dứt khoát không suy nghĩ thêm nữa, mặc kệ như thế nào, y cũng không muốn bị Đoàn Tam Thiếu chán ghét!

Đông Phương Linh thu kiếm về, chuyển thành chưởng đánh vào ngực Diễm —

Đông Phương Diễm bị nội lực cường đại đánh vào, nhện không được “Oa ah —” một tiếng, thổ ra một búng máu. Nội lực của đối phương chạy loạn trong người hắn, xâm nhập các bộ phận, thêm vài chưởng đánh tới mức xương cốt rung động, cả người như bị phá hủy, thống khổ vạn phần. Tay chân bị xích không các nào giãy dụa tránh thoát mũi kiếm. “YAA.A.A.. Ah ah...” Hắn nhện không được thét lên, đau đớn đến toát mồ hôi đầy người.

Đoàn Tam Thiếu nhìn cảnh tượng kinh tâm động phách, vội quay đầu không dám nhìn người ta đổ máu ngã trên mặt đất trước mặt mình. Hắn thấy Phục La và những người khác mặt không biểu tình, phảng phất nghĩ Diễm bị tra tấn vậy là đáng đời, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, giật mình nhớ ra đang ở Hắc Hưng giáo, vốn không giống Thiếu Lâm tự.

“Giáo chủ không giết phản đồ sao?” Phục La ngạc nhiên.

Đông Phương Linh lãnh đạm nhìn đệ đệ đau đớn lăn lộn trên đất, nói “Ta phế bỏ võ công của hắn, đánh gãy gân mạch tứ chi. Từ nay về sau, hắn có sống cũng không thể luyện thêm võ hại người, càng không thể đối với Hắc Ưng Giáo sinh ra bất cứ uy hiếp gì.”

Nghe thấy lời nói, Đông Phương Diễm chấn nhiếp, không tin nổi công phu mình vất vả rèn luyện mấy năm nay vậy mà —

“Phé... phé võ công của ta...?” Hấn hít không khí, bộ ngực nội thương thở khò khè, theo mạch đập nhảy lên, vết thương trên tay chân cũng tuôn ra huyết hồng...

Hấn oán hận trùng thiên, cảm tức quá mất nhìn những người xung quanh đối xử lạnh nhạt với mình. Bọn chúng đều là đồng lõa, hấn sẽ nhớ kỹ từng bộ mặt này. Cuối cùng, ánh mắt chăm chú trên người Linh, hấn nhẹ nhàng trợn mắt: “Người hôm nay nên giết ta đi! Nếu không sẽ có ngày ta giết chết người!” Hấn điên cuồng xông lên, nhưng cơ thể tàn tạ không chống đỡ nổi lại ngã trở về.

Đông Phương Linh lãnh đạm cười, người mất đi võ công đã không còn uy hiếp, lập tức vứt bỏ kiếm nhuộm máu, hạ lệnh: “Đem người này kéo về trong lao, cầm máu cho hấn, không để cho hấn chết, cho hấn suy nghĩ về sai lầm của mình. Nếu hấn còn nói lung tung, khóa miệng hấn lại.”

“Đông Phương Linh. Trời đánh chết người! Ta muốn giết chết người! Giết chết người...”

Người bị bắt đi rống lên thê lương. Tiếng kêu quanh quẩn tại lang đạo, trong vách núi thật lâu không tiêu tan.

Đoàn Tam Thiếu cảm xúc pháp phòng bất an. Trước mặt mọi người, hấn vẫn tôn trọng Đông Phương Linh, không gọi tên y, mà kêu một tiếng: “Giáo chủ! Người đối đãi như vậy với thân đệ đệ thì khác gì muốn hấn chết? Người làm như vậy, không khỏi quá mức — ”

“Đừng nói nữa!” Đông Phương Linh cắt lời, nhìn đối phương: “Ta xem ngươi là bằng hữu nên nghe khuyên cáo của ngươi, không lấy đi tính mạng đệ đệ, chỉ phế bỏ một thân võ công của hấn đã là khoan thứ rất lớn đối với hấn rồi. Chuyện này chấm dứt ở đây. Ngươi cũng đừng can thiệp sự tình Hắc Ưng Giáo nữa. Ta không muốn tình hữu nghị của chúng ta vì thế mà phá hủy.” Vì Đoàn Tam Thiếu, y đã nhượng bộ, không thể lùi thêm nữa. Thân đứng đầu một giáo, tất cả mọi người đều nhìn vào.

Nghe cảnh cáo, Đoàn Tam Thiếu cứng họng.

Đệ đệ, tha thứ... những từ này từ miệng Đông Phương Linh nói ra, cảm giác rất mất tự nhiên, rất kỳ quái. Hấn tưởng làm vậy là giúp Diễm, ai ngờ lại là hại người ta. Hấn hoảng sợ nhưng cố gắng nghĩ biện pháp cứu vãn. Thời cơ hiện nay có lẽ chưa thích hợp, hấn không dám nhiều lời thêm.

Bỗng có người chạy vội đến, ghé tai Phục La thì thầm. Gã kinh ngạc, lập tức nhắc lại thời thủ hạ cho giáo chủ.

“Có chuyện này?” Đông Phương Linh kinh ngạc, tự hỏi một lát đã có quyết định. Y không nói rõ cho Đoàn Tam Thiếu, chỉ phân phó mấy thiếp thân thị vệ, quay đầu lại nói: “Hiện tại ta cùng Phục La sứ phải ra ngoài. Ngươi ở trong này cứ an tâm nghỉ ngơi. Lúc nào muốn về phòng thì gọi người đỡ người. Có chuyện gì, ngươi phân phó bọn hấn đi làm là được rồi. Khi nào về ta sẽ tới gặp ngươi.”

Đoàn Tam Thiếu cứ như vậy bị bỏ rơi, ở lại trong Hắc Ưng Giáo.

Hấn chờ đến tối vẫn chưa thấy Đông Phương Linh trở lại. Thị vệ nói, buổi tối gió lớn, Đoàn công tử không nên đứng ngoài, tốt nhất trở về phòng nghỉ tạm. Hấn đáp ứng, trở lại trong phòng, mặc bọn họ giúp thay thuốc. Đoàn Tam Thiếu đợi hoài, cứ ngủ gà ngủ gật, đến giữa trưa hôm sau mới tỉnh. Hấn tóm bữa một người hỏi Linh, bọn họ vẫn lắc đầu, nói giáo chủ chưa trở lại. Điều này làm Đoàn Tam Thiếu nghi ngờ, “Có phải bên ngoài lại phát sinh chuyện gì hay không?” Mấy thị vệ thất sắc. Muốn che giấu gì sao?

“Các người thần thần bí bí, nhất định có cái gì giấu diếm ta? Nói, đến tột cùng phát sinh chuyện gì?”

“Giáo chủ đặc biệt thông báo, không thể nói cho người biết.” Bọn họ kiên trì không nói.

Hấn càng thêm hiếu kỳ.” Là chuyện gì? Tại sao không thể nói cho ta biết?” Hấn một mực truy vấn, bọn thị vệ miệng như dán keo, không chịu lộ ra một chữ. Đoàn Tam Thiếu cuống lên, chỉ có thể bức bách bọn chúng: “Các người đều nhìn thấy, ta và giáo chủ của các người là bằng hữu. Các người hiện tại không nói cho ta, chờ y trở về, ta hỏi, y sẽ nói cho ta biết. Đến lúc đó, ta mách y các người nhân lúc y không ở đây, đối xử tệ với ta, còn khi dễ ta, muốn ta ta thương thế tăng thêm... Để xem y có tức giận lập tức xử phạt các người hay không?” (Anh ơi, anh tu gì mà vô sỉ thế?) Hấn cố ý khoa trương trừng to mắt, bạnh quai hàm, liên tục cường điệu hấn nói được thì làm được.

Mấy nam nhân nhìn bề ngoài thì tục tũn, ác ôn nhưng lại lộ ra khiếp đảm!

“Đoàn công tử vạn lần không được làm như vậy!” Cả bọn lên tiếng ngăn cản, ba chân bốn cẳng bắt lấy hai tay hắn, chỉ sợ hắn thật sự tự đánh mình, làm vết thương chảy máu. Giáo chủ trách mắng, hắn lại vu cho mình. Dưới sự bức cung của Đoàn Tam Thiếu, cả bọn nhìn nhau, thở dài, đành phải khai ra...

39. Chương 39

Ba ngày trước, thủ hạ của Phục La phát hiện người bên Ngũ độc phái đang tiến vào Lan Châu. Theo sau còn có chưong môn nhân các phái Hoa Sơn, Võ Đang, Nga Mi ...vân...vân, cùng các cao thủ võ lâm khác. Cả bọn dò xét tứ phía địa hình Hắc Ung Giáo nhưng không tìm được đường vào mà cũng không chịu bỏ đi.

Chuyện này rất khẩn. Sau khi nghe nhóm quân tiên tiêu báo cáo, giáo chủ không muốn né tránh nên thương lượng với tả sử và các trưởng lão, chủ động ra nghênh đón. Bọn họ dẫn người lặng lẽ xuống núi, án binh bất động, ẩn thân quanh khu vực các phái Trung Nguyên nghỉ chân.

Nghe vậy, Đoàn Tam Thiếu mồ hôi lạnh ứa ra, chỉ sợ hai bên sẽ khai chiến! Biết Thiếu Lâm tự cũng có mặt trong đoàn người Trung Nguyên đến Hắc Ung giáo, hắn càng lo lắng, không quản trên người vẫn còn thương tích, gượng chống trường côn, bảo bọn thủ vệ: “Dắt ta tới chỗ Đông Phương Linh. Ta muốn gặp hắn!”

40. Chương 40

Chính ngộ.

Cổ Bá Thiên bị đánh cho không ra hồn người, trông như bị hạ độc, diên diên khùng khùng, vừa khóc vừa cười, kể lẽ mình đã giết Ô mộc như thế nào, lợi dụng hòa thượng Thiếu Lâm đánh Đông Phương Linh ra sao, còn dùng độc khổng chế y nhằm đưa mỹ nam tử lên giường, rồi giết chết y chiếm lấy Hắc Ung Giáo...Lão còn nói về Đông Phương Linh với đủ lời lẽ khó nghe...Cả bọn nghe mà tái mặt, chưong môn nhân các phái cũng thấy xấu hổ.

Vốn bọn họ khinh thường Ngũ độc phái là loại hạ lưu, không muốn cùng đi nhưng phái này lại cam đoan có phương pháp tìm ra cứ điểm của Hắc Ung Giáo. Để tiết kiệm thời gian nhân lực, bọn họ mới miễn cưỡng đi theo Ngũ độc phái tới Lan Châu.

Đêm qua, cả bọn cùng nhau thương nghị nhưng không mời Ngũ độc phái, tất cả quyết định, vì an toàn của Trung Nguyên mà lưu lại đây cho đến khi tìm diệt được Ma giáo mới thôi, không thể để bọn chúng tiếp tục hung hăng càn quấy hại người ——

Không ngờ hôm nay, Ma giáo chủ động xuất hiện! Khách điểm lão bản và tiểu nhị đều thay thành người khác bọn hắn cũng chưa phát giác ra, căn bản không hiểu những người này từ chỗ nào hiện ra? Quan sát mình từ lúc nào?

Càng kinh ngạc hơn chính là Giáo chủ không phải Đông Phương Hùng Ung mà lại là nhi tử tưởng rằng đã chết của y – Đông Phương Linh. Người này mới mười tám tuổi, tuấn mỹ tuyệt luân, vốn tưởng chỉ là một đứa trẻ, không ngờ đã thành thân phận giáo chủ. Mà cung kính mà đứng ở bên cạnh là Phục La – cao thủ xuất chúng giang hồ, giết người không chớp mắt.

Trái ngược với Cổ Bá Thiên thâm ngôn uế ngữ, giáo chủ trẻ tuổi khí chất lãnh đạm uy nghiêm khiến cả bọn càng thêm kinh hãi, đề cao cảnh giác!

Các môn phái đều xuất binh khí, giáo chúng Hắc Ung giáo bao vây khách điểm nhưng không có lệnh của giáo chủ, tất cả đều đứng im không động, chỉ yên lặng giám thị đối thủ.

Người Ngũ độc phái lâu không thấy chưong môn nhân trở về, bèn theo lời dặn của lão lúc trước, thả Tri Chu ra truy tung. Không ngờ, lần đến Hoàng Sa thì thấy vô số độc vật chết, Cổ Bá Thiên thì bị tra tấn tàn nhẫn đến mức không đứng vững, tứ chi sưng tấy thối rữa lộ cả xương.

Hắc Ung Giáo buông tay, bọn họ mới vội vàng đem người bị trọng thương người nâng trở về. Lão thống khổ không chịu nổi, rên rỉ muốn bọn họ sớm một chút kết liễu mình. Ai cũng hiểu rõ với thương thế này, lại thêm kịch độc xâm nhập, cho dù đem hết toàn lực cứu chữa cũng thành tàn phế, không thể sống quá lâu...

Rốt cục, bọn họ không thể không ra tay, chấm dứt tính mạng của lão.

Chưởng môn nhân vong mạng, Ngũ độc phái vô cùng tức giận bất bình, chỉ mặt Đông Phương Linh, mắng: “Đồ đạo đức giả! Người hảo độc ác, chưởng môn của chúng ta bị người hại đến thảm. Nếu không phải do người không chết, người đâu có thốt ra những lời điên khùng như thế. Người rõ ràng là cố ý diễn trò, tính lừa chúng ta!”

“Ta không cần phải lừa Ngũ độc phái các người. Huống hồ, nói đến tàn nhẫn độc ác, chưởng môn của các người mới là cao thủ chân chính, ta không sánh bằng lão. Lão tự nuốt được hoàn của mình, bảo rằng mình đã chế ra loại độc mới có thể khiến người ta nói sự thật. Cái chết của lão hôm nay chính là gieo gió gặt bão.” Đông Phương Linh quẳng xuống một câu, nhiều lời với bọn này chỉ tổ tổn nước bọt.

Không để ý tới bọn hèn hạ đang nhìn mình như muốn ăn sống nuốt tươi, Đông Phương Linh có chút hảo cảm Thiếu Lâm tự. Y nhìn chăm chú lão nhân râu trắng lông mi trắng, trên cái đầu trọc có thượng ấn xuất giới, chấp tay từ tốn nói: “Người là Từ Hải phương trượng sao? Cửu ngưỡng đại danh... Người đường xa mà đến, thật sự là khổ cực. Nếu người kiểm tra các thi thể Cổ Bá Thiên để lại sẽ phát hiện dấu hiệu bị hạ độc, cái này đủ để chứng minh ta không có gạt người. Xin minh lý cho.”

Từ Hải nhăn mi, nhắc đến đệ tử bị hại chết khiến ông sầu não, “A di đà phật...” Ông thấp giọng niệm Phật số, trong khoảng thời gian ngắn, không thể phân biệt ai thật ai giả?

Từ Pháp hừ lạnh một tiếng: “Chúng ta đã kiểm tra rồi. Đúng là nguyên nhân cái chết có điểm khả nghi nhưng có mấy cái sư huynh đệ xác thực là chết dưới kiếm. Chính người gây nên lại định đổ hết lên đầu Cổ Bá Thiên?”

“Ta không có thoái thác. Người do ta giết, ta tự nhiên thừa nhận. Không phải ta làm, ta sẽ nói rõ” Đông Phương Linh thẳng thắn.

Khi y suất lĩnh giáo chúng lên vào khách điểm đã có thể phát động tập kích, giết cả bọn. Dù cho các chưởng môn nhân võ công cao cường, lại có cao thủ giang hồ hỗ trợ, nhưng nơi này là Lan Châu. Người của bọn họ ít hơn, hai bên đánh nhau, phía Trung Nguyên chưa chắc chiếm thượng phong...

Y không làm như vậy, bởi vì trong lòng luôn văng vẳng lời nói của Đoàn Tam Thiếu. Đúng vậy, hai tay y tràn đầy huyết tinh, giết qua vô số người, không đếm xuể. Y đã mệt mỏi rồi. Mà Hắc Ưng Giáo gần đây cũng chảy quá nhiều máu, lại thêm chuyện cha và thúc thúc, chuyện mẫu tử Mộ Dung A Kiều, Đinh Đinh chết, Phục tả sứ bị đả kích...

Y tiếp nhận chức vị giáo chủ, áp lực như núi. Sự tình trong giáo hỗn loạn, bây giờ, y chỉ muốn quản thật tốt trật tự trong giáo, không muốn phức tạp hóa mọi việc. Y không muốn kết thù với các môn phái Trung Nguyên nên mới chủ động hiện thân, bức Cổ Bá Thiên khai rõ sự thật trước mặt mọi người.

Y nhìn quanh, ai nấy đều nghi ngờ hiện rõ trên mặt, bèn nói: “Ta sở dĩ đứng ở đây không động thủ, là muốn cùng mọi người giải thích rõ ràng mọi hiểu lầm. Các người không cần lo lắng...những lời đồn đại kia đều không phải sự thật. Hắc Ưng Giáo sẽ không tới Trung Nguyên, càng không lên Thiếu Lâm tự. Tất cả những việc này đều do Cổ Bá Thiên cấu kết phản đồ trong giáo phao tin đồn nhảm, mục đích chính là ly gián, khiến chúng ta đối lập...”

Y nhìn tất cả các môn phái Trung Nguyên, nói tiếp: “Ta hi vọng hôm nay nói rõ ra rồi sẽ xóa bỏ hiểu lầm, ai về nhà nấy, từ nay về sau bình an vô sự.”

“Từ nay về sau bình an vô sự? xóa bỏ? Haaa...! Người nói nhẹ như không ấy nhỉ? Tất cả đều vừa nghe thấy đó.. chưởng môn của chúng ta do yêu nghiệt Ma giáo giết chết, Đông Phương Linh cũng thừa nhận sát hại tăng nhân Thiếu Lâm, còn dám dong dạc muốn chúng ta cứ như vậy cho qua? Đây là mạng người ah! Ai biết khi nào bọn chúng đổi ý, hại người khác giống như đã hại chưởng môn của chúng ta, các người từng bước từng bước tiêu diệt tất cả môn phái, xưng bá Trung Nguyên!”

“Ngũ độc phái nói đúng. Liều gia trang ta có lẽ không tính là danh môn đại phái gì nhưng ở Lạc Dương cũng có vài phần danh tiếng...Bằng hữu của ta bất quá là muốn tới Trường An tụ họp cũng bị tiểu tử thú vị này sát hại.”

“Bằng hữu của người không phải ta giết, là bọn thổ phỉ Thập tam liên minh giết chết bọn hần.” Đông Phương Linh sửa lại nhưng tiếng nói lập tức bị át đi —

“Minh chủ Hách Liên Quang của Thập tam liên minh cùng toàn bộ thủ hạ đều chết dưới tay người, người đương nhiên có thể đổ tội lên đầu bọn hần.”

“Dân chúng vô tội, người cũng không bỏ qua cho, còn hỏa thiêu chết hết!”

Đúng lúc này, Đoàn Tam Thiếu nén đau, cưỡi ngựa xuống núi, nhờ người dẫn đường, tìm được khách điếm. Hần xuống ngựa, chứng kiến rất nhiều người đang mang chửi Đông Phương Linh.

Những lời nói đó, ...rất nhiều lời không đúng sự thật. Hần đang tính tới giúp y biện giải, bỗng thấy Từ Pháp và phương trượng. Trong lòng hần sinh khiếp đảm, không dám bước ra mà trốn sau một trụ đá.

Phục La nhìn bọn tiểu nhân chằm ngòi thổi gió, càng nói càng hăng say. Mà Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Hoa Sơn lại giữ im lặng, không rõ đang suy nghĩ gì? Gã cảnh giác, nhắc nhở “Giáo chủ!”

Đông Phương Linh ra hiệu Phục La im lặng, hai mắt nhìn thẳng bọn người Ngũ độc phái, bĩu môi cười cười: “Tất cả nói đi. Lần lượt từng người một.”

Cả lũ nhao nhao tranh nha nói, cuối cùng có một kẻ vung đao hô lớn: “Hôm nay, chúng ta muốn Hắc Ưng Giáo đền mạng!”

Đông Phương Linh ngăn cản người mình đang muốn xông lên.

“Ý các chưởng môn nhân thế nào? Đừng chỉ đứng bên cạnh xem náo nhiệt, chờ người khác há mồm còn chính mình một cái rắm cũng không phóng, giả vờ thanh cao sao?”

Phục La khiêu khích, Hoa Sơn không vui nhưng chờ phản ứng của Thiếu Lâm phương trượng nên cũng không lên tiếng. Cuối cùng, sư thái Nga Mi không nhẫn nữa, lên tiếng đầu tiên: “Hắc Ưng Giáo giết hại người vô tội, tội không thể tha thứ!”

“Nói toạc ra, đây mới là mục đích các người tới đây lần này. Nói sớm ra có phải đỡ tốn thời gian không.” Đông Phương Linh cười mỉa: “Thiệt thòi cho các người tự xưng danh môn chính phái. Bây giờ còn liên hợp với đám tiểu nhân lưu manh đòi diệt trừ Hắc Ưng Giáo?”

“A di đà phật!” Từ Hải ngưng mắt nhìn nam tử trẻ tuổi kiêu ngạo, chấp tay hành lễ, rót cục mở miệng nói: “Đông Phương giáo chủ, chúng ta đến đây Lan Châu là hi vọng Hắc Ưng Giáo từ nay về sau giải tán, không thu lộ phí trên đường buôn tở, sát hại người vô tội, nhiễu loạn nhân tâm. Lão nạp thành khẩn kêu gọi người dẫn đầu giáo chúng, bỏ xuống đồ đao, lập địa thành Phật...”

“Chúng ta không muốn làm hòa thượng, cũng không muốn lập địa thành Phật. Các người muốn niệm Phật thì về Thiếu Lâm tự mà niệm, đừng tới chỗ này” Đông Phương Linh ngắt lời lão nhân lời, hảo cảm với ông giảm đi nhiều.

“Đông Phương Linh, người không chịu đầu hàng là muốn chúng ta đánh phải không?” Từ Pháp tay cầm trường côn, bước về phía trước một bước.

Hắc Ưng giáo chúng nhìn các phái bắt chước Thiếu Lâm tự rục rịch, nắm chặt vũ khí trong tay...

“Đầu hàng? Hừ!” Đông Phương Linh đảo mắt qua từng đối thủ, trầm giọng nói: “Nơi này là địa bàn Hắc Ưng Giáo. Nếu muốn đầu vô, các người chưa chắc thắng được chúng ta.”

Đoàn Tam Thiếu đứng ngoài quan sát song phương hết sức căng thẳng, mồ hôi lạnh ướt đầm toàn thân, rót cục nhìn không được, hô to một tiếng “Khoan đã” rồi lao ra.

Mọi người nghe tiếng hô, quay lại. “Thiếu nhi?” Từ Hải và Từ Pháp vô cùng kinh ngạc thấy Đoàn Tam Thiếu đột nhiên xuất hiện, trên người còn mang thương tích.

“Sao người lại tới đây?” Đông Phương Linh thu liễm lệ khí, nhìn nam nhân đang dựa vào trường côn lết tới.

Đoàn Tam Thiếu không đếm xỉa tới Đông Phương Linh, đón lấy ánh mắt các trưởng bối, vái chào: “Thỉnh các vị nghe ta nói. Vừa rồi các người lên án Đông Phương Linh có nhiều chuyện không phải sự thực. Về Thập tam liên minh, là bọn hần động thủ muốn giết Đông Phương Linh trước. Y bị bức phải phản kích,

về phần thủ hạ Hách Liên Quang, căn bản y không giết hết cũng không phóng hỏa thiêu cháy thôn dân. Những điều này đều là Cổ Bá Thiên làm...”

“Câm mồm!” Từ Pháp thét lên ra lệnh, Đoàn Tam Thiếu nói đỡ cho Ma giáo khiến Thiếu Lâm tự hổ thẹn.”Người không biết sự tình, không nên nói lung tung, muốn hung thủ giết người thoát tội sao?”

“Ta không nói lung tung!” Đoàn Tam Thiếu hít thở sâu một hơi, nói tiếp: “Ta gặp Đông Phương Linh tại Lạc Dương. Lúc đó, y trúng kịch độc của Cổ Bá Thiên. Ta cùng đi với y nên mới không trở về Thiếu Lâm tự... Chúng ta bị Cổ Bá Thiên một đường đuổi giết. Mọi chuyện cần thiết ta cũng biết, ta cùng y tới Lan Châu, cho nên y làm cái gì, không làm cái gì, ta rất rõ ràng. Ta có thể làm chứng, tuyệt đối không nói lung tung.”

Nguyên lai tiểu tử này là người của Thiếu Lâm tự? Mọi người nghi ngờ nhìn Từ Hải.

Đông Phương Linh nghe thấy, rất cảm động. Kỳ thật Đoàn Tam Thiếu không cần xuất đầu giúp y, bởi vì như thế này sẽ càng khiến mọi người tức giận. Cho dù Từ Hải tu dưỡng tốt, lần này, đối mặt với nghi ngờ từ các bên, ông không khỏi sinh khí. Thiếu nhi lâu như vậy không trở về chùa khiến mọi người lo lắng, ngày nào ông cũng nghe ngóng xem hắn đang ở đâu, có gặp nguy hiểm hay không. Thế mà hôm nay hắn lù lù xuất hiện tại Lan Châu, còn đứng về phe Ma giáo, coi người Ma giáo như bằng hữu. Cái này quá không hợp thói thường rồi!

“Thiếu nhi, ngươi có hiểu mình đang làm gì không?” Ngữ điệu của Từ Hải vô thức lên giọng.

“Phượng trọng...” Đoàn Tam Thiếu ngạc nhiên. Hắn chưa từng thấy Từ Hải nghiêm trọng như thế này, trong lòng rất sợ hãi.

Từ Pháp cả giận nói: “Phượng trọng đã nói mà ngươi vẫn chưa tỉnh ngộ? Chính tà từ trước đến nay thề không lưỡng lập, chẳng lẽ ngươi còn muốn mắc thêm lỗi lầm nữa? Còn không mau ly khai Hắc Ưng giáo? Người quên quy củ trong chùa, không nghe khuyên bảo, từ nay về sau, ngươi đi đường ngươi, không được bước vào Thiếu Lâm tự nữa!”

Người bên ngoài nghe xong, có lẽ cảm thấy không có gì nhưng đối với Đoàn Tam Thiếu mà nói, không cho hắn trở lại Thiếu Lâm tự là chuyện nghiêm trọng nhất.

“Từ Pháp sư phụ —— ”

“Ta không phải sư phụ của ngươi!” Từ Pháp

Đông Phương Linh bất mãn: “Cái con lừa trọc hung hãn này đương nhiên không có tư cách làm sư phụ Đoàn Tam Thiếu. Từ Hải phượng trọng mới là sư phụ của hắn. Ông ta mới có tư cách quyết định Đoàn Tam Thiếu đi hay ở, không cần ngươi lăm miện.”

“Phượng trọng, thực xin lỗi!” Đoàn Tam Thiếu xấu hổ, chống lấy thân thể bị thương, tập tễnh đi đến trước mặt Từ Hải, bắt chập nhiều người đang nhìn, quỳ xuống đất, nhìn lên lão nhân hòa thiện, thành khẩn sám hối: “Ta nói dối là không đúng, ta biết sai rồi, phượng trọng đừng đuổi ta đi! Thiếu Lâm tự là nhà của ta... Ngoại trừ nơi đó... ta không có chỗ nào khác có thể đi...” Hắn nghẹn ngào.

“Cút!” Từ Pháp xuất côn, hất Đoàn Tam Thiếu ra “Phượng trọng, lúc này đây ngươi không thể lại nuông chiều hắn.”

Đông Phương Linh dìu Đoàn Tam Thiếu về, xem xét thương thế của hắn, rất phần nộ Từ Pháp nặng tay với người đang bị thương.

Người bên cạnh sắc mặt khó coi, Đoàn Tam Thiếu cảm thấy y đang trách mình. Hắn khổ sở, nhận tội: “Phượng trọng cho tới giờ cũng không phải sư phụ ta. Ta không đủ tư cách làm đồ đệ của ngài... Ta gạt người thôi.”

“Ngươi nói láo, tay chân không sạch sẽ cũng không phải lần đầu tiên. Phượng trọng một lần lại một lần khoan dung ngươi, ngươi lại khiến ngài thất vọng!” Từ Pháp phản đối.

“Thực xin lỗi...” Đoàn Tam Thiếu liên tiếp xin lỗi: “Thực xin lỗi... Ta biết sai rồi... Đừng đuổi ta đi... Ta biết ta sai rồi...”

Từ Pháp hừ lạnh một tiếng: “Người như biết sai rồi thì hiện tại giết Đông Phương Linh đi. Chúng ta sẽ cân nhắc cho người tiếp tục lưu lại trong chùa.”

Từ Hải tâm phiền ý loạn, lăm bắm kinh Phật, mặc cho sư đệ lên tiếng.

Các đại môn phái đều dừng thẳng tai lắng nghe, bọn hắc trừng mắt nhìn Hắc tiểu tử xem hắn đáp lại như thế nào.

“Ta... Ta...” Đoàn Tam Thiếu nói không nên lời, trước mắt bao người, quay đầu nhìn Đông Phương Linh.

Phục La và giáo chúng căng thẳng, nắm chặt vũ khí, sợ Đoàn Tam Thiếu thật sự sẽ ra tay với giáo chủ.

“Người như biết sai rồi thì hiện tại giết Đông Phương Linh đi. Chúng ta sẽ cân nhắc cho người tiếp tục lưu lại trong chùa.” Trong đầu Đoàn Tam Thiếu vang vọng lời nói của Từ Pháp. Hắn ở lại Thiếu Lâm tự, rất muốn —— nắm lấy trường côn, nhìn khuôn mặt thanh tú bình tĩnh bên cạnh mình không có một tia phòng bị, chợt do dự.

“Người không động thủ sao?” Đông Phương Linh giúp hắn nói ra.

Đoàn Tam Thiếu giật mình: “Người không xuất kiếm...?”

Đông Phương Linh ngưng mắt nhìn con người đen nháy mê mang, mỉm cười nói: “Kiếm của ta là để đối phó địch nhân, không phải để đối phó bằng hữu.”

Đoàn Tam Thiếu không nói gì, chợt cảm thấy trong lòng ấm áp, sợ hãi biến mất vô tung. “Ta không giết người!”

Một khi hạ quyết tâm, hắn không tự giác nói lớn: “Tính mạng ai cũng rất trân quý. Có vấn đề gì mọi người ngồi xuống nói chuyện giải quyết. Tại sao muốn người giết ta, ta giết người, muốn hai tay dính máu?”

Nghe vậy, Hắc Ung giáo chúng phào một hơi. Nhưng Ngũ độc phái và các môn phái khác lại căm thù Đoàn Tam Thiếu!

“Thiếu nhi?” Từ Hải quan sát hài tử ông thu lưu giáo dưỡng: ánh mắt hắn và Đông Phương Linh giao nhau rất không đơn thuần, tựa hồ có quan hệ sâu sắc!? Cân nhắc thật lâu, rốt cục, ông thở dài một hơi: “Đoàn Tam Thiếu, người và Phật đạo vô duyên, không nên miễn cưỡng ở lại Thiếu Lâm tự, Phật môn không thích hợp người, người đi đi.”

Nghe vậy, tâm Đoàn Tam Thiếu nguội lạnh!” Phương trưởng... Người đừng không quan tâm ta...” Thanh âm ngân không được mà run rẩy, hắn định lại gần Từ Hải lại bị người bên cạnh ngăn cản.

“Thiếu Lâm tự không muốn người, ta muốn người!” Đông Phương Linh tức giận, lớn tiếng nói: “Đừng quý, người đứng lên. Loại người khẩu thị tâm phi này, không cần cầu bọn hắn.” Ý nhìn Đoàn Tam Thiếu “Người thực tâm nhân hậu mới không muốn tùy tiện giết người. Ta chính là thích người như thế này, không giống bọn hắn, miệng nói chính nghĩa, niệm cái gì A di đà phật...” Ý liếc nhìn hai hòa thượng, lại trừng mắt với các môn phái khác, trào phúng lên tiếng: “Kỳ thật trong nội tâm các người đều tràn ngập tư lợi, muốn diệt trừ kẻ uy hiếp được các người!”

“Giáo chủ nói rất hay!” Phục La cười to, vỗ tay khen ngợi.

Ngũ độc phái tức giận đến méo mặt, thét lớn: “Đừng nghe chúng nói xằng. Mọi người xông lên.”

Đông Phương Linh có người bảo vệ, đỡ lấy Đoàn Tam Thiếu thoái lui đến khoảng cách an toàn.

Phục La lạnh lùng nhìn địch nhân, cười nói: “Ai không sợ chết thì xông lên.”

Các đại môn phái dám đến đây dĩ nhiên không sợ Hắc Ung Giáo. Nhưng Ngũ độc phái và các bang phái nhỏ hi vọng Thiếu Lâm sẽ dẫn đầu, trong lúc đó bọn chúng sẽ tìm cơ hội phóng độc, đánh sụp Ma giáo!

Song phương giằng co, đột nhiên, có người có dự giác khác thường, “Thanh âm gì vậy?”. Tất cả ngẩng đầu nhìn quanh, thấy người Hắc Ung giáo mai phục khắp nơi, lập tức kinh hãi, không ngờ Hắc Ung Giáo còn bố trí ám binh nơi không ai nhìn thấy!

Không thể mất mặt trước đồng minh, chương môn phái Hoa Sơn phẫn nộ, vung kiếm lao ra đầu tiên—

Đông Phương Linh rút kiếm tiếp chiêu!

Hai người đánh nhau hơn mười hiệp, phái Hoa Sơn lại không thể chiếm thượng phong, liền lui về sau, bỗng nghe tiếng gõ có tiết tấu vang lên. Ngay sau đó, 20- 30 mũi tên hướng hấn phóng tới. Hấn giật mình, vội huy kiếm ngăn tên, may có đồng bọn trợ giúp mới toàn thân trở ra.

Đông Phương Linh cầm kiếm, nhìn phái Hoa Sơn mặt mày u ám lui về. Y cười lạnh: “Ta nói đạo lý với các người. Các người nên có chừng có mực, rời khỏi Lan Châu... Đừng làm ta tức giận, ta sẽ không hạ thủ lưu tình như vừa rồi đâu. Không tin thì cứ động thủ đi.”

Giáo chủ trẻ tuổi trẻ khí thể khinh người làm cho các môn phái đối diện nhìn nhau. Bọn họ tin chắc đối phó được với cao thủ Hắc Ưng Giáo, nhưng lại không thể xác định nhân số của đối phương đến tột cùng có bao nhiêu.

Tranh thủ lúc nhân tâm bất an, Đông Phương Linh cao giọng nói: “Phương trượng, người niệm Phật nên hiểu chư pháp nhân duyên sinh, cần có dạ khoan dung. Hôm nay người muốn gieo ác dẫn phát một tràng huyết tinh sao?”

Đoàn Tam Thiếu ngây người, không ngờ người kia sẽ dùng lời nói của mình mà khuyên bảo phương trượng.

“Ma giáo yêu nghiệt xảo ngôn lệnh sắc!”

“Người và phụ thân người, Hắc Ưng Giáo giết chết rất nhiều người, còn dám nói cái gì mà khoan dung, cái gì mà nhân quả?”

“Đừng nghe chúng. Xông lên!”

Quanh mình tràn ngập lời lẽ thô bạo, Từ Hải nhìn Ngũ độc phái, khiếp sợ mình cũng biến thành một phần tử như thế. Ông hồi tưởng hết thấy sự tình vừa qua, lời nói của Cổ Bá Thiên và Đoàn Tam Thiếu... Chẳng lẽ ta thật sự muốn gieo ác dẫn phát một tràng huyết tinh sao? Thực sự tiến thoái lưỡng nan.

Tâm niệm của Từ Hải vô cùng phức tạp, “A di đà phật! Đông Phương giáo chủ đã minh bạch luật nhân quả. Lão nạp chỉ mong người từ nay về sau trong lòng có thiện niệm, không đi theo con đường thị sát khát máu của phụ thân người. Hãy giáo dẫn Hắc Ưng giáo chúng bỏ xuống đồ đao, làm việc nhân nghĩa.”

Thiếu Lâm phương trượng nói một câu khiến tất cả các môn phái ngây người.

Đông Phương Linh cũng kinh ngạc, tựa hồ lão nhân có ý khoan nhượng? Y trả lời ngay: “Trước kia là cha ta tại vị, ta quản không được. Hôm nay đổi thành ta làm giáo chủ, người không phạm ta, ta không phạm người. Nếu không có người đến Hắc Ưng Giáo gây chuyện, ta cũng vậy hội sẽ quản thúc thủ hạ, không đi tùy tiện đả thương người.”

“Đông Phương giáo chủ, chỉ mong người có thể làm được lời người đã nói..., nếu không, về sau người và Hắc Ưng Giáo sẽ phải nhận quả đắng.”

“Đa tạ lương ngôn của phương trượng... Ta rất áy náy với cái chết của đồ đệ Thiếu Lâm. Đợi qua vài ngày nữa, ta sẽ tới Thiếu Lâm tự, vì bọn họ dâng hương cầu nguyện.”

“A di đà phật, thiện tai! Lão nạp sẽ chờ Đông Phương giáo chủ quang lâm.”

Đông Phương Linh hướng Từ Hải thở dài hành lễ. Các môn phái khác kinh ngạc thất sắc, đang nhìn chăm chú Thiếu Lâm phương trượng thay đổi thái độ đột ngột thì bọn Từ Hải đã quay người rời đi.

Đông Phương Linh chờ đến khi các môn phái Trung Nguyên biết khó mà lui, mới lộ ra khuôn mặt tươi cười, trực giác cho biết lời Đoàn Tam Thiếu nói với mình thật hữu dụng, quả nhiên có thể lui địch?

Đoàn Tam Thiếu tập tễnh đuổi theo bọn Từ Hải, Đông Phương Linh lo lắng đi theo.

Từ Pháp rống giận: “Người và Thiếu Lâm tự đã không quan hệ, đừng có tới đây, nếu không ta đánh người!” Hắc Ưng Giáo không ngờ tránh được một trường huyết chiến với các đại môn phái Trung Nguyên. Tất cả đều cao hứng, bội phục Tân Giáo chủ tuổi trẻ mà trầm ổn trấn định không thua kém Đông Phương Hùng Ưng. Phục La và giáo chúng cất kỹ đao kiếm, cung tiễn, chuẩn bị trở về ô lĩnh, bỗng trông giáo chủ đang đi cùng Đoàn Tam Thiếu phía xa.

“Giáo chủ, trời sắp tối rồi. Mọi người đang chờ.”

Đông Phương Linh liếc Phục La đang lại gần, nhẹ nói: “Ta ở lại đây một lát.”

Phục La phát hiện giáo chủ mắt không rời Đoàn Tam Thiếu đang xoay lưng về phía bọn hắn, nhìn về phía Trung Nguyên.

Đột nhiên, gã hiểu ra, yên lặng rời đi, đem trời đất này giao lại cho hai người.

41. Chương 41: Hoàn

Bầu trời xanh thăm bao la lấp lánh ánh sao. Một cơn gió thổi qua, xoáy lên mặt đất cát vàng...

Đông Phương Linh nhìn bóng lưng cô đơn của Đoàn Tam Thiếu, nhịn không được bèn bước tới gần.

Đoàn Tam Thiếu biết có người đến bên cạnh nhưng không quay lại. Hắn đã lệ rơi đầy mặt, muốn khóc chứ không khóc mà không được. Đông Phương Linh nghe thanh âm nghẹn ngào nén khóc, lặng im không nói, chỉ yên tĩnh đi bên cạnh hắn.

Hồi lâu sau, Đoàn Tam Thiếu ổn định tâm tình, cảm thấy rất không có ý tứ, vội vươn tay áo chùi nước mắt, hít sâu mấy hơi mới nói: “Lúc đầu ta đã nói dối người Từ Hải phương trượng là sư phụ ta. Kỳ thật không phải. Có lẽ ta quá hy vọng người làm sư phụ, người đối với ta rất tốt, giống như phụ thân đã khuất vậy...”

“Vậy sao...? Ta đã biết.” Đông Phương Linh lên tiếng.

Hai nam nhân nhìn thiên địa bao la trước mắt...

Lúc trước gặp nhau, thấy võ công của hắn bề bết cũng từng hoài nghi hắn có thật sự là đồ đệ của Từ Hải?

“Còn có, ta nói đã từng đến Lan Châu, cũng là gạt người. Kỳ thật đây là lần đầu tiên ta tới đây.”

Nghe vậy, Đông Phương Linh không khỏi quay đầu nhìn hắn.

Đoàn Tam Thiếu cười khổ: “Người rất kinh ngạc sao? Kỳ thật ta đã lừa gạt không ít người... Ta thích nói dối, hay trộm vặt, tâm thuật bất chính, khó trách phương trượng không quan tâm ta!”

Dáng vẻ hắn bị ai thất lạc khiến Đông Phương Linh cảm thấy hết thảy đều không có ý nghĩa gì. Nếu không phải hắn trộm lệnh bài, nói dối đã qua Lan Châu thì hai người đã không ở một chỗ, phát sinh bấy nhiêu sự tình. Y không khỏi thốt ra: “Bọn hắn không muốn người, ta muốn người. Từ nay người là người của Hắc Ưng Giáo, về sau không ai dám khi dễ người.”

Đoàn Tam Thiếu lắc đầu, thẳng thắn nói: “Hảo ý của người, ta tâm lĩnh...”

“Người không muốn gia nhập, là xem thường Ma giáo ?” Đông Phương Linh sinh khí, nếu đổi lại là người bên ngoài muốn nhập giáo, y còn không cho.

“Không phải, ta không có ý tứ này! Ta chỉ..” Đoàn Tam Thiếu dừng lại, lời khuyên dạy của Từ Hải còn vang vọng bên tai. Thấy Đông Phương Linh nhíu mày, nhớ lúc y đối thoại Từ Hải... ranh giới giữa chính và tà ở đâu? Hắn không biết! Có điều hắn luôn tin nhân chi sơ, tính bản thiện (con người sinh ra vốn có tính thiện). Đông Phương Linh trước mắt và trong truyền thuyết không giống nhau. Có lẽ Hắc Ưng Giáo từ nay thành nhà của hắn cũng sẽ từ từ chuyển biến tốt, không giống ngày xưa?

Chuyện tương lai, hắn không cách nào đoán trước, cũng như tương lai của chính mình.

Hắn bất đắc dĩ cười cười: “Chỉ là ta đang nghĩ ta phẩm cách không tốt, ăn chay không triệt để, vốn không thích hợp lưu lại Phật môn khiến phương trượng lo nghĩ. Ta cũng không thích hợp gia nhập các môn phái cho phiền toái. Có lẽ ta nên đi du ngoạn khắp nơi xem sao.”

Đông Phương Linh tinh tế nhận ra Đoàn Tam Thiếu nói như vậy là uyển chuyển cự tuyệt. Không cưỡng bách hắn, y thở dài: “Người định đi đâu?”

Đoàn Tam Thiếu ngậy người, còn chưa nghĩ tới.

“Tam Thiếu, nếu người không đặc biệt tưởng nhớ chỗ nào chi bằng trước hết ở lại đây vậy?” Đông Phương Linh nhìn hần do dự, nói tiếp: “Người yên tâm, ta không ép người gia nhập Hắc Ưng Giáo. Chỉ là trên người người có thương tích, nên tĩnh dưỡng một hồi, cũng thừa dịp trong khoảng thời gian này, hảo hảo hiểu rõ con đường tương lai như thế nào. Chờ người thân thể bình phục rồi đi cũng không muộn?”

Đoàn Tam Thiếu trầm tư, cảm giác đối phương nói vô cùng có đạo lý. Đột nhiên phát giác, người kia kêu mình “Tam Thiếu” mà không phải gọi cả họ tên.

Hần kinh ngạc: “Linh, vì sao người tốt với ta như vậy?”

Nghe nam nhân kêu tên mình, tuy lúc trước đã nói qua nhưng chưa nghe quen nên rất xấu hổ, Linh tức giận mắng: “Ta không có tốt với người. Đừng hiểu lầm. Chúng ta đảx là bằng hữu, thấy người làm chuyện ngu xuẩn, ta nhìn không được mới miễn cưỡng ra tay giúp người... Uy, ta là miễn cưỡng đó, không phải đặc biệt muốn lưu người ở lại đâu.” Đoàn Tam Thiếu bị trục xuất Thiếu Lâm tự, truy rõ nguyên nhân đều là do y làm hại nên y muốn đền bù tổn thất cho hần, cái này không cần nói ra.

Người vừa đối mặt Ngũ độc phái cùng đông đảo cao thủ võ lâm giờ đang đổ bưng mặt là bởi vì ta? Đoàn Tam Thiếu vui vẻ, mỉm cười nói: “Đa tạ người quan tâm... Linh, chúng ta là bằng hữu..., vậy, ta đây không khách khí, ở nhờ người vài ngày.”

Đông Phương Linh đương nhiên gật đầu lia lịa, chỉ sợ hần đang bị thương mà cứ đòi bỏ đi.

“Đúng rồi, ta hỏi người, vừa rồi người trước mặt nhiều người như vậy nói ta muốn người là có ý gì nha?”

Đột nhiên xuất hiện vấn đề làm cho Đông Phương Linh trở tay không kịp. Đôi má nóng đỏ đến có thể đun sôi cá! “Nghĩa nằm trên mặt chữ.” Y qua loa cho xong, tránh ánh mắt đối phương.

“Trên mặt chữ? Là có ý gì?”

“...”

“Người nói đi. Ta không hiểu, ý trên mặt chữ đến tột cùng là có ý gì?”

“Người không hiểu thì thôi, không nói nhảm nữa!”

Đoàn Tam Thiếu cười tủm tỉm, vòng tay ôm lấy người đang xây lưng trước mặt mình: “Có phải là thích nghe ta lải nhải không?”

“Ta mới không thích người!” Đông Phương Linh vội la lên, người đâu vô công bắt bắt còn ham quản chuyện của thiên hạ, tâm địa lại không đủ hung ác, cuối cùng toàn bị người khi dễ.

Người như vậy, cùng y khác biệt quá nhiều, y mới không thích. Nhưng hần đối với y suy nghĩ lo lắng. Y không dám nhìn người kia, chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên, mắc cỡ chết người, thật muốn cứ như vậy biến thành hạt cát để gió thổi mất tăm cho rồi!

Đột nhiên cảm thấy bờ môi ấm áp trên mặt mình. Đông Phương Linh bị hù sợ, vội đẩy người kia ra “Người làm gì? Không đứng đấy!”

“Ôi, đau quá à...” Đoàn Tam Thiếu đưa tay bảo vệ ngực, loạn choạng muốn ngã.

Đông Phương Linh khẩn trương, vội đỡ lấy: “Động vào vết thương của người sao? Thực xin lỗi...”

Mái tóc ngát thơm mềm mại quệt trên da khiến tâm trí Đoàn Tam Thiếu nhộn nhạo. Lông mi dày rợp bóng đôi mắt đẹp, khuôn mặt trái xoan tú lệ tràn ngập ân cần. Hần tạm thời vứt bỏ tất cả phiền não, chẳng màng đến vết thương đau nhức, chỉ chuyên tâm ngắm nhìn người trước mắt.

“Linh, ta thích người!”

Nghe vậy, Đông Phương Linh ngơ ngẩn, mặt đỏ tới mang tai, bối rối không dám nhìn đối phương, cảm thấy tay mình được nắm chặt, áp lên trái tim đập dồn dập. Hai chân y đứng im bất động, người kia chậm rãi ôm y vào ngực.... Phút chốc, y toàn thân tê dại, dựa vào đối phương.

Hai thân thể sát bên nhau, không cần ngôn ngữ.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dbk-bo-1-thuc-xin-loi-hai-den-nguoi>